

Một Tay Che Trời

Contents

Một Tay Che Trời	1
1. Chương 1-1: Lời Dẫn Đầu	1
2. Chương 1-2: Thế Cuộc Đã Định	3
3. Chương 2: Cầu Không Được, Ước Chẳng Thấy	10
4. Chương 3: Lũ Lụt	19
5. Chương 4: Giao Ước Nơi Quán Trà	27
6. Chương 5: Bản Lĩnh Quan Văn	32
7. Chương 6: Uy Phong Thiên Tử	38
8. Chương 7: Trung Thần Nói Lời Khó Nghe	44
9. Chương 8: Lòng Mến Thích	50
10. Chương 9: Tương Giao Tâm Sự	56
11. Chương 10: Tình Trong Thấm Chảy, Mặt Ngoài Lửng Lơ	61
12. Chương 11: Tương Tư Mới Biết Đêm Dài	67
13. Chương 12: Có Yêu Mới Tổ Nhẫn Cay Thế Nào	73
14. Chương 13: Ngoài Mặt Cứng Rắn, Trong Lòng Âu Lo	79
15. Chương 14: Cá Chép Vượt Long Môn	85
16. Chương 15: Bắn Lầm Tên Chứ Không Giao Lầm Tim	89
17. Chương 16: Dẫn Vật Nhau	94
18. Chương 17: Chử Tình, Thà Lún Sâu Chứ Không Buông Bỏ	100
19. Chương 18: Có Chấp Quá!!!	106
20. Chương 19: Luyện Tiếc Quân Trước Mắt	115
21. Chương 20: Phiên Ngoại	119

Một Tay Che Trời

Giới thiệu

Editor: Phỉ Thúy Thể loại: đam mỹ cổ trang, triều đình, nhất thụ nhất công, diễn biến tình cảm siêu~ chậm, kết thúc tốt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-tay-che-troi>

1. Chương 1-1: Lời Dẫn Đầu

Có thể ngồi chứ không đứng, có thể nhàn rỗi chứ tuyệt không gây chuyện, đây là chuẩn mực làm việc của Lý Tịch. Nếu không phải bị biểu muội thanh mai trúc mã Tiểu Tiệm hối lên kinh thành làm quan, y thà rằng cả đời ở nhà ngắm hoa đào.

Nhưng thế sự liệu ai nói trước, chuyện y vô tranh vô cầu lọt vào ánh mắt hoàng đế âu cũng là một tình thế. Thăng quan rồi lại tiến chức, lòng yêu mến của hoàng đế với Lý Tịch mà nói là biểu hiện vô nhân đạo – gây

trở ngại y về đoàn viên với Tiểu Tiêm! Thế nhưng, dù y có lười nhác lại ưa trốn việc cũng không cách nào làm ngơ nỗi khổn đốn của dân chúng.

Thấy dân tình thì lòng chẳng an, đổi chuyện lại chính trực ngay thẳng. Nội tâm Lý Tịch vô cùng mâu thuẫn, cứ mâu thuẫn thế mà thẳng tiến trên con đường danh thần tướng hiền của mình...

Bao nhiêu năm sau, mỗi khi nhắc đến bốn năm đầu tiên thời Gia Vĩnh, ai cũng khó quên cơn gió bắc kia. Ngày hè rành ra đây mà gió thổi cắt da, là gió độc chứ chẳng còn lạnh nữa. Đây cũng là năm mà theo dân chúng là lúc con người dã man Ngôn Ấp kia lên thành anh hùng. Dù bao năm có trôi qua, mọi người hằng vẫn nhớ như in hình dáng thần nhiên của vị vương giả cười ngựa đứng đôi mắt nhìn thành trì kia.

Dưới thế cuộc đang xoay vần, kinh thành bùng cháy. Hiếm thấy trận hỏa hoạn nào lại bùng cháy cả ngày đêm, đến tận rạng sáng hôm sau mới tàn. Giữa đồng tàn tro đó, hàng dài vương công quý tộc từng lấy lòng trong kinh thành vận áo trắng nối đuôi nhau đến xin hàng người nam tử thần nhiên trên lưng ngựa. Đây có lẽ là thời khắc hiếm hoi những vị cao sang đó lại thất sắc đến vậy.

Ngôn Ấp thấy những kẻ này ăn mặc đồ trắng chẳng ra thể thống gì cúi đầu trước mặt mình, nhưng hần cũng lặng thinh. Suy cho cùng, trong năm rưỡi nay, cảm giác thỏa mãn là người thắng cuộc đứng hiền ngang trong thành sẽ không vì chuyện nhỏ mà sút giảm.

Hần cũng chẳng vội bảo đám người quy hàng kia đứng dậy, chỉ xoay người đối diện với ngọn cờ pháp phối và toàn dân đang háo hức kỳ vọng, hần từ tốn giơ tay lên. Bốn bề vang lên tiếng reo hò: “Vua chúng ta là vô địch! Vua chúng ta là vô địch!”

Trong tiếng hoan hô từng bùng giữa thành đô cũng có không ít tiếng la lối. Trái ngược với sự nôm nớp lo âu của đám vương công quý tộc, bá tánh bình dân ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc một vị vương giả cũng đến rồi... Cuối cùng có thể sống bình an qua ngày...

Mấy đứa nhỏ chạy rong ngoài đường đã chơi trò hoàng đế ngay trước đồng hoang tàn còn chưa tắt tro.

“Hãy da! Tên cầu hoàng đế kia! Ông trời không phé người thì để ta làm!” Vai thằng nhóc đầu để núm tóc đang đóng chính là người đang đứng trước cửa thành – Ngôn Ấp.

“Xin tha mạng, tha mạng cho!” Còn thằng nhỏ nhà kế bên thì đóng vai tên đế vương tại vị Ngôn Khiêm. Tất nhiên thằng nhỏ ầm ức lắm, mắc mớ gì nó phải diễn vai xấu này?

Cha mẹ mấy đứa nhỏ rầy tụi nó ngay vì cái trò đại bất kính này, rồi xách tai bọn chúng gia nhập vào đoàn dân đang đứng hai bên hoan nghênh vua Ngôn Ấp. Thiên hạ ai cũng hiểu, người này tuyệt đối sẽ lên ngôi vua.

Quân đội dàn hàng bước đi chỉnh tề, mỗi tiếng bước chân rộ vang trên đường cái. Hết thấy dân chúng đều tự giác hành đại lễ. Ngẫu nhiên có kẻ lớn gan ngược nhìn người dẫn đầu đoàn binh, vừa nhác thấy thì đã chịu không nổi áp lực mà cúi đầu lại ngay.

Thế nên ngày đó, tâm trí tất cả đều nhớ như in vị vương giả chói sáng dưới ánh mặt trời.

Ánh nắng chói chang đến rực mắt. Ngôn Ấp đảo mắt nhìn thành trì còn bốc khói thì suy ngẫm: Thiên hạ này đều nằm gọn trong tay ta.

À vâng, nằm dưới lòng biển lâu ngày quá thấy chán, thôi thì ngoi lên hít thở không khí trong lành. Mà vì tính nhoi nên lại muốn đọc và chia sẻ nữa. Tất nhiên cái gu mình nó bốc toàn những loại đơn giản nhàn tản như cá bơi lảng vảng, không thể bình thường hơn được. Cơ mà mình thích sự yên tĩnh, dai dẳng và trầm tĩnh này nên thôi, cứ thế mà làm xD.

Với lại, trời đang rét như cầm, muốn đọc cái gì cho nó ấm lòng chút ấy mà:’).

Quả thực, thiên hạ này chẳng qua là trò chơi, nhưng có là trò chơi thì ta tuyệt đối không thể thua. Ta phải nắm trọn thiên hạ này trong lòng bàn tay.

2. Chương 1-2: Thế Cuộc Đã Định

Đáng ra số mệnh Ngôn Ấp phải bị người đời lên án là loạn thần tặc tử, bởi vì những đời vua trước đều như vậy. Kết cuộc thì ngược lại, hắn trở thành vị vua cứu thế, không hề có lời dị nghị nào.

Dù lấy cớ đứng về phía thanh quân thì cũng khó che đậy dã tâm của hắn, thân là vương thúc lại đi cướp ngôi cháu mình. Đối lại bối cảnh nam tử thời đó, có lên ngôi cũng khó tránh cái tiếng “chư hầu đoạt quyền.” Nhưng chuyện này đều do đứa cháu ngu xuẩn của mình dâng tặng thì mọi chuyện đều đường đường chính chính, Ngôn Ấp nghiễm nhiên thành người lật đổ tình thế.

Thời cơ này xảy ra khi Ngôn Ấp được ba mươi tuổi. Người xưa có câu, trai ba mươi dựng nên sự nghiệp, hắn năm đó đã một tay chế ngự sóng to gió lớn. Đến mức những chuyện xảy ra từ trước hồ như là cơn sóng tích lũy sẵn cho sự kiện năm đó.

-0-

Khi ấy, Ngôn Ấp là Ninh vương, vương thúc của hoàng đế trị vì. Chẳng những thứ bậc hắn nhỏ tuổi nhất, hơn nữa mẫu thân lại là nô tỳ ở bộ lạc phía tây bị cống hiến cho vua. Vì vậy thân phận hắn là thấp hèn nhất trong số ba huynh đệ, lúc nhỏ thường bị họ coi khinh. Chắc vì vậy mà lúc nhỏ hắn đã dũng mãnh kiên cường, càng không ham hố lấy lòng phụ thân. Do vậy lúc tranh giành ngôi vị thái tử, căn bản Ngôn Ấp không có phần. Hắn cũng rất an phận nhìn huynh trưởng lên ngôi hoàng đế, sau đó thì con huynh trưởng mình tiếp tục nối ngôi.

Lúc mười bốn tuổi, Ngôn Ấp đi đóng quân ở phương bắc. Suốt quãng đời mười sáu năm chinh chiến đã hun đúc chất man di trong người Ngôn Ấp sẵn rần oai hùng, tác phong dũng mãnh lừng vang trong quân ngũ, là bậc quân vương cưỡi ngựa cầm cương thật sự. Trước tuổi ba mươi Ngôn Ấp đã là tướng soái trọng yếu vùng biên ải. Sau năm ba mươi tuổi, hắn trở thành anh hùng nhân gian đều hay biết.

-0-

Còn về phần bên kia – tên vua tiền nhiệm trước Ngôn Ấp chính là cháu của hắn, Ngôn Khiêm. Người này ngược lại thì trở thành nguyên nhân dẫn đến tai họa. Trong lịch sử nhà Trần, thiếu chút nữa Ngôn Khiêm đã trở thành kẻ làm sụp đổ vương triều.

Cuối cùng, đời sau cũng đành dựa vào chút sử sách còn lưu lại để hiểu được mùi máu tanh thấm đẫm trong bốn năm Ngôn Khiêm lên ngôi. Trước khi Ngôn Khiêm lên ngôi thì đối niên hiệu là Gia Vĩnh. Vén vén trong tháng đầu tiên tại vị, hoàng đế hạ lệnh xử phạt trọng thần Tả thừa tướng chịu đánh bốn mươi trượng trước triều. Chưa đến hai mươi trượng, Tả thừa tướng đã học máu ngã quy, lúc này lão cũng đã sáu mươi có lẽ rồi.

Vua còn chưa hả giận nên ra lệnh tiếp tục đánh, hai bên bá quan đều co người run rẩy. Dù xưa nay hai bên tả hữu thừa tướng có hiềm khích với nhau, nhưng Hữu thừa tướng vẫn dũng cảm đứng ra khuyên can. Hữu thừa tướng bị can tội xúc phạm oai vua, phải chịu nốt mười tám trượng mà xác chết Tả thừa tướng đang chịu. Khi đó ông còn ngoi ngóp, nhưng ba ngày sau thì chết trong phủ của mình. Lúc hấp hối, hữu thừa tướng than thở ba tiếng: “Từ nay về sau, trong triều không còn người...”

Quả nhiên, vì câu nói đó mà phủ của Hữu thừa tướng liên lụy đến cửu tộc. Ba ngày sau, cả gia tộc bị bắt đi lưu đày. Nguyên nhân là hôm đó, Tả thừa tướng chỉ nhắc nhở hoàng đế châu triều cho đúng giờ. Một câu ngắn ngủi như thế lại gây họa cho hai gia tộc, đồng thời thay đổi vận mệnh của nhà Trần. Kể ra thì khi đó, chuyện hành xử của hoàng đế Ngôn Khiêm cũng không kể là to lớn gì.

Cứ như vậy, phút chốc hai đại dòng tộc của nhà Trần tiêu tan theo mây khói, thế cục trong triều chớp mắt đã biến đổi. Từ đó trở đi, các lão thần trong triều có người thì chết, kẻ thì cáo quan. Kẻ thừa cơ làm mưa làm gió lại là thái giám hầu cận vua lúc người còn là thái tử. Đó cũng là năm đầu tiên nhà Trần chứng kiến một hoạn quan thăng lên làm quan tam phẩm.

Cũng chính sự thay đổi này đã giúp Ngôn Ấp lên ngôi. Một trong những người trọng yếu trong cuộc xoay thời này, hơn nữa sau sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho Ngôn Ấp chính là Lý Thừa Hạ.

Gia thế của Lý Thừa Hạ rất hiển hách, thân hấn là con của đại thần nhị phẩm đương triều. Lúc nhỏ, cha mẹ đã đính ước hấn với con gái một vị trọng thần khác, nàng tên là Tương Ly. Thật ra hai gia tộc cũng xem là rất môn đăng hộ đối. Chẳng ngờ, ngày nọ khi đi dâng hương, kẻ hầu cận cho Ngôn Khiêm là Tiết Minh lại vừa mất nàng Tương Ly xinh đẹp. Để đạt được Tương Ly, hấn lén lút cấu kết với mấy tên bồi bàn sai vặt, đổ tội thông đồng với kẻ địch bên ngoài lên Lý gia và Tương gia nhằm hãm hại họ. Cuối cùng, cha của Lý Thừa Hạ bị chém đầu, còn Tương Ly bị cưỡng bắt vào nhà của Tiết Minh.

Đáng ra Lý Thừa Hạ đã chịu chung số phận, nhưng sau cùng được hảo bằng hữu cứu thoát khỏi ngục, sau đó đưa hấn đi lánh nạn ngay. Vì chuyện hấn bỏ trốn mà mấy tên quan viên trong kinh cũng bị tổng vào ngục. Cơn phong ba này cũng là trận chiến tranh quyền đoạt vị của bọn lão thần mới lên chức. Kết cuộc là những lão thần bị thua đều cáo lui.

Lý Thừa Hạ chạy trốn tới biên ải xa xôi, nơi đóng quân của vị vương thúc Ngôn Ấp. Trước mặt các tướng lãnh dưới trướng Ngôn Ấp, hấn lên án hành động phi đạo đức của Ngôn Khiêm, đồng thời hấn chỉ tay thề, thỉnh cầu sự trợ giúp của Ngôn Ấp. Sau một đêm suy tư trăn trở, Ngôn Ấp lấy danh nghĩa đứng về phía thanh quân điều binh về kinh thành.

Năm đó cũng vừa đúng năm thứ ba Gia Vĩnh.

-0-

Rất nhiều năm sau, khi Ngôn Ấp nhớ lại cảnh tượng lúc đó, hấn vừa cười vừa nói với ái nhân của mình: “Cũng xem như là may rủi.”

Hấn dứt lời thì đối phương đã trừng mắt: “Xem ra cũng là ngư ông đắc lợi thôi.” Người đó suy ngẫm xong lại bồi thêm: “Dân gian cũng có câu, chuột sa hũ nếp mà.” Ngôn Ấp cười vang, càng thăm thía hơn con người trước mặt quả nhiên thấu hiểu tâm tư của hấn. Không biết hấn nên thấy mất mặt hay là may mắn đây.

Hấn hỏi sao đối phương lại nói thế, nhác thấy tờ giấy trên bàn thì người kia liếc hấn một cái, sau cùng nhin không được hấn mà cười đáp trả: “Khi đó người đóng quân ở phương bắc là do lúc tân hoàng đế lên ngôi, huynh trưởng sợ người đoạt ngôi con hấn nên mới ra lệnh người và hai vị huynh đệ kia cùng ra biên ải có phải không? Ta còn không rõ tính tình người sao? Nếu là tâm phục khẩu phục thì người sẽ không tác quái gây sóng gió. Đáng tiếc, là chính Ngôn Khiêm tự đào mồ chôn lấy mình. Ta nghĩ lúc đó người đã nhủ thầm không quen mắt với hành vi của hấn chẳng phải sao? Người vừa cao ngạo lại tự phụ, sao lại không kiểm có làm loạn chứ? Xem như là Lý Thừa Hạ... đúng lúc lót sẵn đường cho người...” Người kia dứt lời thì trầm tư.

Hiếm khi Ngôn Ấp thấy người nọ vì bàn chuyện mà xúc động, bất quá chỉ ở trước mặt mình, người ấy mới lộ ra tính cách dịu dàng kia. Hấn biết ái nhân của mình hấn đang nghĩ đến Lý Thừa Hạ mới có nét trầm mặc thế.

-0-

Ngày đó Lý Thừa Hạ quỳ gục trước mặt hấn, thân nam nhi cao to bầy thước lại nước mắt đầm đìa cầu khẩn hấn giải oan. Thấy hấn do dự, Lý Thừa Hạ rút trủy thủ ra chặt đứt ngón tay mình. Chẳng ngờ, một khắc do dự của Ngôn Ấp chẳng qua là giả vờ. Dù không có Lý Thừa Hạ, sớm muộn gì hấn cũng khởi binh.

Có điều từ đó về sau, hấn thật sự kính nể Lý Thừa Hạ. Đây là một người anh hùng thật sự.

Nhưng sau cùng, làm cạn kiệt được sinh mạng của anh hùng cũng chỉ có ái tình mềm mại mà thôi.

Khoảnh khắc Lý Thừa Hạ qua đời, trong lòng Ngôn Ấp ngoài sự đau thương ra còn có hương vị may mắn, may mắn là vì... ái nhân của hấn vẫn cận kề bên...

Dưới ánh đèn, bóng dáng hai người ngồi ôn chuyện xưa đều trầm mặc. Quá khứ xa xôi như đang ở trước mắt...

-0-

Một năm rưỡi sau, đoàn binh mà Ngôn Ấp chỉ huy về nam đã đến ngoại ô kinh thành.

Đừng thất vọng vì sao quân lực của đương kim hoàng đế không chống nổi cuộc đả kích thế này. Cứ thử nghĩ xem, những đại tướng giỏi trong quân ngũ đều lần lượt bị gán tội hoặc bị chém đầu. Mà thay thế họ toàn là đám “tướng quân” a dua ba tòng nịnh nọt, điều khiển quân hết như trò đùa. Chuyện đã thế, quân lực của hoàng đế không yếu cũng khó lắm.

Huống chi ba năm qua, tiếng than vãn tích tụ ngút trời, từ lâu trong quân ngũ Ngôn Khiêm đã mang tiếng là “bạo quân.” Hơn nữa lời đồn rằng Ngôn Khiêm rất mê nam sắc, đa số mấy “đại tướng” được cất cử đều bỏ lên chức bằng con đường đó. Tất nhiên, nam nhi thô lỗ trong quân trường rất khinh thường loại “tướng công” bán thân cho chủ tử như vậy. So với bên kia biết cách điều quân, ngoại trừ thái độ làm người quá mức nghiêm túc ra thì không có khuyết điểm gì, tất nhiên người ta sẽ chọn Ninh vương. Với lại bên kia còn biết cách dùng người đi quy hàng nữa. Thân chinh hơn hàng trăm cuộc chiến lớn nhỏ, nghe nói trước trận phản chiến, người ấy còn có trong tay hai mươi vạn quân.

Lúc quân lực của Ngôn Ấp đến gần kinh thành, có hai người đi đến trước đoàn quân khiến Lý Thừa Hạ hết sức vui mừng.

Đây là người con gái mà hắn yêu thương hết lòng, dù tóc mái đã phớt bạc nhưng nàng vẫn xinh xắn như thuở nào. Nàng Tương Ly hai mươi tuổi trăng tròn, vậy mà chuôi mắt đã thâm đắm ưu sầu và thống khổ. Dù vậy, gặp được ý trung nhân rốt cuộc nàng cũng mỉm cười.

Kể đi cạnh nàng chính là Tiết Lượng, đệ đệ của Tiết Minh. Thấy thế lực hùng mạnh của Ngôn Ấp, tên gian xảo này muốn bảo toàn tính mạng của mình nên xông vào phủ ca ca mình cướp Tương Ly đi, thế nên đôi uyên ương xa cách gần hai năm nay mới có cơ hội tương phùng.

Sau cùng Lý Thừa Hạ cũng gặp được vị hôn thê, hắn gắt gao siết chặt tay nàng. Vì mối tình này, hai người đã trả giá quá nhiều rồi. Nhưng Tương Ly của giây phút này không còn là người con gái năm xưa nữa. Có thể đoán được, nếu hai người vẫn muốn ở bên nhau thì sẽ gặp nhiều ánh nhìn nghi ngại. Dù như thế, Lý Thừa Hạ cũng quyết không buông tay nàng ra.

Quyết tâm rồi, Lý Thừa Hạ càng khát khao nắm chặt tay người con gái mình, nhưng lúc đó, Tương Ly lại từ tốn buông tay hắn ra.

Lý Thừa Hạ kinh ngạc, vừa tính hỏi nàng thì Ngôn Ấp đã đi tới.

Đó là lần đầu Tương Ly trông thấy Ngôn Ấp. Người nam tử lạnh băng thấy nàng hành lễ thì khẽ phát tay, ý bảo nàng đứng dậy. Tương Ly nhìn ra sự uy nghi của bậc vương giả, cùng với ánh mắt tôn kính Lý Thừa Hạ dành cho người đó. Đây cũng là lần đầu trong mấy năm qua nàng thấy yên lòng. Người yêu nàng theo phò tá một bậc vương giả chân chính, người yêu nàng đang gây lên sự nghiệp mà chàng luôn theo đuổi. Suy nghĩ như vậy, nàng mỉm cười. Lý Thừa Hạ quay lại thấy nụ cười của nàng, tuy không hiểu nguyên nhân nhưng hắn bất giác cười lại.

Khoảnh khắc đó, hắn cười thật hồn nhiên. Hạnh phúc cứ như bức tranh vẽ cuộn tròn, dần dà mở ra trước mắt hắn.

Đêm ấy trong phòng, Tương Ly treo cổ tự vẫn.

Ánh trăng đêm ấy rất đẹp, màu trắng sáng ngần dịu dàng lan tràn trên đất. Lý Thừa Hạ trần trọc mãi, tận khi trăng treo vắt vẻo trên cao, hắn dậm đến phòng vị hôn thê mình. Những tưởng hắn sẽ thấy khuôn mặt tươi cười e lệ của nàng, nhưng kết cục, cảnh hắn thấy là thi thể cứng đờ của Tương Ly, gió thổi vuốt tóc mềm của nàng phát bay.

Lý Thừa Hạ đứng chết trân trong phòng, ánh trăng đẹp đẽ đêm đó thấm chảy vào tâm can hắn, rồi ngưng đọng.

Mãi lâu sau, hắn mới thấy tờ giấy ngay ngắn đặt trên bàn, chữ viết tinh tế tỉ mỉ hiện rõ trên mặt giấy. Người con gái ấy hoàn toàn thờ ơ với cái chết, thậm chí không hề hoảng sợ.

Hơi tàn này kéo dài đã rất lâu, ầu cũng mong gặp chàng một lần. Nếu chàng khỏe mạnh, lòng thiếp đây cũng chẳng vướng bận. Tấm lòng của quân tử ánh trắng sáng, chẳng trách tấm thân thiếp tì vết, thiếp cảm động đến lệ tuôn hai hàng. Lẽ ra phải dùng cả đời này hầu hạ quân mới báo đáp được ân đức này,

nhưng nhớ đến vì thiếp mà liên lụy chàng cửa nát nhà tan, không chỗ dung thân, mấy năm qua phải lưu vong xa ngàn dặm, tất cả khổ sở đều vì thiếp mà ra. Giờ đây, tấm lòng chàng vẫn sáng ngời như thế, nhưng thiếp lại không mặt mũi nào cùng người kết tóc se duyên, sống nốt quãng đời còn lại.

Xin nguyện vì chàng mà xướng một khúc ca, sau khi chết rồi, Tương Ly nguyện kiếp sau hữu duyên sẽ bầu bạn với chàng.

Ngày xuân yến tiệc,

Sáu chung hòa khúc xướng lên một lần.

Nguyện điều thứ ba ấp ủ,

Chỉ nguyện lang quân thiên tuế,

Nguyện làm đôi yến, đời đời gần bên tình lang... (1)

Gió thoảng bay, vén màn cho trăng chiếu soi mảnh giấy lạnh như băng ngàn năm. Cõi lòng Lý Thừa Hạ trống hoác, chờ đợi ngả xuống đất.

-0-

Đêm sau, Lý Thừa Hạ dẫn ba mươi binh lính thâm nhập kinh sư ám sát Tiết Minh. Sau một hồi thập tử nhất sinh, cuối cùng hấn thắng cuộc. Tất nhiên tin tình báo do Tiết Lượng cung cấp cũng rất hữu dụng.

Màn đêm buông xuống cũng là lúc kinh thành nổi lửa. Sau một đêm, Tiết gia đã trở thành bình địa. Cơn lửa tràn lan đến gia viên mấy trọng thần kế bên, rồi cuộc trong thành đại loạn.

Lúc đó, Tiết Minh là tướng quân “trung thành dũng cảm” mà Ngôn Khiêm bổ nhiệm, là tên trọng thần ngăn trở Ngôn Ấp. Sau khi hấn chết, lòng quân tan rã không gượng dậy nổi. Ngôn Ấp lãnh binh phá thành thành công. Ngôn Khiêm thấy không địch nổi nên ra lệnh cho dân chúng dùng thân mình chắn thành bảo vệ kinh đô. Cái mệnh lệnh không ai ủng hộ đã đành mà chúng còn mắng cho là bỉ ổi hoang đường. Tin đó truyền ra, đại thần hai bên quay sang nhìn nhau.

Cho dù là đám tâm phúc của Ngôn Khiêm xưa nay quen nịnh hót, gió chiều nào che chiều nấy mà nghe cái lệnh hoang đường này vẫn không khỏi run rẩy.

Đế vương giấu mặt chễm chệ ngồi trên cao, chỉ biết ra lệnh suông là thế này sao? Đưa ra quyết định như thế tuyệt không phải là đế vương của bá tánh.

Trong khi tâm trí họ đang hỗn loạn thì một ý tưởng bất chợt ập vào tất cả đại thần. Có một đế vương như vậy, chẳng chóng thì chầy sẽ làm bại hoại vương triều. Quốc gia xã tắc là gì chứ, trên đời này có gì quan trọng hơn tính mạng mình sao?

Ánh lửa hừng hực cháy trong nhà Trần như khúc bi ca chậm rãi vang lên trong đêm, báo hiệu đã đến hồi kết.

Chuyện sau đó không nói cũng đã rõ, chính là cái chết của Tương Ly đã một nấc đẩy Ngôn Ấp lên ngôi.

Có điều từ đó về sau, dù Lý Thừa Hạ có mỉm cười đi nữa, ánh mắt hấn hoàn toàn trống rỗng sự hạnh phúc.

-0-

Giữa tiếng hoan nghênh Ngôn Ấp vào thành vang dội khắp chốn, kẻ đầu tiên hấn thấy là đứa cháu Ngôn Khiêm đã bị bắt của mình.

Ngôn Ấp từ tốn thả bộ qua đình viện. Nơi đây là chỗ hết sức quen thuộc với hấn, từ lúc sinh ra đã lớn lên ở đây, nhưng bao năm rồi không có ghé qua.

Đám người hầu nhận chuyện tiếp quản trong cung đều run cầm cập. Có kẻ cũng tò mò ngược lên, nhưng tuyệt không ai dám trực diện nhìn thẳng hấn.

Hoa viên của vương thất rộng lớn thế mà lại tiêu điều xơ xác. Tuy mỗi ngày đều có người tận tâm chăm sóc vườn cảnh, nhưng dường như âm khí suy đồi của tên vua trước đây đã nhuộm bẩn cả chỗ này. Lướt mắt

phóng nhìn thì đám hầu cận đều gục mặt phủ phục, không khí nặng nề khiến người ta thấy sao ảm đạm đến vậy.

Ngôn Ấp nhếch môi cười, sắc mặt vẫn lãnh đạm.

Người dẫn đường phía trước cầm mặt rụt vai mà đi, đẩy chính là Tả thừa tướng của vương triều Gia Vĩnh. Bây giờ ông ta chẳng khác nào chó mất chủ, cụp đuôi kỳ vọng lấy lòng chủ nhân mới.

Người kia đi đến chỗ biệt viện đằng trước thì dừng bước, xoay người lại, một mực cúi đầu nhìn mỗi vạt áo của Ngôn Ấp mà thưa: “Ngôn Khiêm đang ở trong đây, vương gia ngài...”

Ngôn Ấp khoát tay: “Các người đứng ngoài đi.” Rồi hần bước vào biệt viện.

Có một người đang dựa vào gốc cây, tay đang nắm lấy nhánh mà bẻ.

Ngôn Ấp còn cách khoảng mười bước thì dừng lại, lên tiếng: “Bệ hạ.”

Đối phương đảo mắt sang nhìn.

Trong lòng Ngôn Ấp khinh khỉnh hừ một tiếng. Đứa cháu này của mình cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, thế mà giữa ban ngày nắng lên đỉnh đầu, đôi mắt Ngôn Khiêm lại đục mờ như cá úớt. Bao năm tháng ăn chơi sa đọa đã khiến hần chẳng còn sức lực, tên thanh niên trước mặt Ngôn Ấp giờ bên trong coi như mục rữa cả rồi.

Ngôn Khiêm híp mắt nhìn hần mà dợm hỏi: “Hoàng thúc?”

Ngôn Ấp hành lễ đúng đạo đãi quân rồi đứng thẳng dậy.

Cả hai nhìn nhau, không ai nói lời nào.

Lâu sau đó, Ngôn Ấp mới thở dài: “Bệ hạ, sao người lại ra thế này?”

Tuy hai chữ “thế này” rất băng quơ, nhưng trong lòng cả hai đều hiểu ám chỉ điều gì.

Ngôn Khiêm ngập ngừng một chút, song lại bật cười cổ quái. Hần ngẩng đầu lên: “Hoàng thúc, trong thiên hạ này tất cả lãnh thổ đều thuộc về hoàng đế ta, có cái gì mà tại sao chứ? Đây là vương triều của ta, sao thúc lại nhúng tay vào?”

Ngôn Ấp gật đầu: “Ra là vậy.”

Ngôn Khiêm chậm rãi đến gần hần, sau đó phá lên cười: “Hoàng thúc, cả thúc và ta đều hiểu, thiên hạ chẳng qua chỉ là trò chơi. Hoàng thúc cần gì giả bộ ở đây, đóng vai thánh nhân đến hù dọa à?”

Ngôn Ấp thản nhiên không phản ứng, từ tốn lui ra sau chấp tay hành lễ: “Bệ hạ hãy nghỉ ngơi cho khỏe, thần xin cáo lui.” Lúc hần đi ra còn nghe tiếng cười sảng sặc không ngớt đằng sau.

Hần bước ra biệt viện thì Tả thừa tướng vẫn đang đứng chờ. Ông ta nhác thấy hần liền vồ vã bước tới: “Sao vương gia lại ra nhanh như vậy?”

“Thời gian trước đây, tinh thần của Ngôn Khiêm như thế nào?”

Tả thừa tướng sững sốt, suy nghĩ một chốc mới đáp: “Ngôn Khiêm đã hóa điên từ lâu rồi, thường ngày luôn sa đọa vào tửu sắc, không khi nào nghe lời khuyên can của thần. Nói tóm lại thật rất nản lòng.”

Ngôn Ấp nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu hần thản nhiên nói: “Vậy sao?”

Lòng bàn tay Tả thừa tướng rướm mồ hôi lạnh, không biết mình trả lời có vừa lòng con người đáng sợ này hay không, chỉ biết nói chêm thêm: “Quả thật là vậy. Nếu không phải sợ lạm quyền cưỡng ép thì lão thần đã sớm cung thỉnh vương gia vào triều chính đồn xả tặc...” Ông ta chưa nói hết câu đã thấy buốt óc, mồ hôi càng tứa ra. Cũng may mồ hôi thấm ướt lưng chứ trên mặt thì không có nhiều, mới nhìn thì mặt mày ông vẫn trầm ổn.

Ngôn Ấp không nói gì nữa, một chốc sau mới lên tiếng: “Vậy người thấy hiện nay phải làm sao?”

Tả thừa tướng lại sững người.

Tuy giờ đang vào độ tháng sáu, nhưng sao lão thấy lạnh lẽo âm u thế này? Bất giác, ông ngược mắt nhìn Ngôn Ấp thì phát hiện ánh mắt hắc sắc như độc xà đang nhìn lại mình.

Lão chậm rãi gạt đầu mà bầm: “Lão thần sẽ lật đổ bệ hạ, vương gia không cần nhọc công.” Trong lòng ông ta đánh thở cái phào, nếu có thể giải quyết gốc rễ này cho Ngôn Ấp thì tính mạng mình được bảo toàn rồi. Không làm vậy thì còn đường khác sao? Trong lòng lão đột nhiên thấy buốt lạnh, nhưng thoáng chốc đã tan biến. Người không vì mình, trời tru đất diệt. Thắng thì làm vua, thua ra làm giặc. Hoàng thượng, người không thể trách ta được.

-0-

Màn đêm buông xuống, trong biệt viện vang lên tiếng kỳ quặc. Đó là tiếng dây thừng siết cổ. Một tiếng siết chặt đi kèm với thanh âm ngắc ngứ hoảng sợ của ai đó.

Trong nháy mắt lại có tiếng dã thú tru lên như lang sói thua trận, tức tốc đã lặng thinh tứ bề như sói bị bóp mồm.

Giật mình choàng tỉnh mộng.

Trong đêm đó, Tả thừa tướng bầm báo, Ngôn Khiêm đã treo cổ mà chết.

Ngôn Ấp cười khẩy lạnh lùng, đoạn gọi lính kéo vào. Tả thừa tướng trơ người ra đấy. Có tên hầu cận nhỏ con đang cúi đầu rất sợ hãi, đứng rồi, chính là kẻ hầu hạ cạnh Ngôn Khiêm. Tả thừa tướng rối trí một hồi thì hiểu ra.

Tên hầu cận đứng trước mặt Ngôn Ấp của nhà Trần nói, làm sao Tả thừa tướng lại sai người treo cổ quân vương được chứ, sao có chuyện điên rồ này được?

Người lão túa mồ hôi như tắm, ngược mắt nhìn thẳng Ngôn Ấp mới hiểu ông đã sập bẫy người này.

Hắn không hề mở miệng một lời mà đã khuấy động lão giết Ngôn Khiêm, tội trạng này rành rành là của mình. Người đời chỉ nói là Ninh vương thanh trong như nước, mọi chuyện xấu xa đều do kẻ khác làm, chứ ai ngờ đằng sau là do một tay Ngôn Ấp mà ra.

Tả thừa tướng loạng choạng ngã ra sau kêu lớn: “Oan uổng lắm! Rõ ràng là do người—” Ông nói chưa hết đã bị thị vệ hai bên bịt miệng lôi đi.

Lập tức xử trảm ngay.

Ngôn Ấp nhìn bóng dáng của lão mà nheo mắt căm ghét.

Thứ hắn căm ghét nhất chính là loại a dua, đi nịnh quyền cao mà chà đạp người thấp bé. Ngoại trừ tên Tiết Minh đã chết ra, Tả thừa tướng này là kẻ đứng đầu vương triều Gia Vĩnh. Nhưng nếu chính hắn ra tay trừ khử thì không thể trấn an được đám người mới xin hàng kia. Một ná bắn chết hai chim, một cú rung cây nhất khỉ, thế là dẹp được một mối lo trong lòng.

Hôm sau, Ninh vương chiêu cáo toàn dân rằng Tả thừa tướng ám sát tiên hoàng, rốt cục hai bên lưỡng bại câu thương.

Ba ngày sau, chúng thần dùng danh nghĩa “nước không thể một ngày không vua” mà thỉnh cầu Ninh vương lên ngôi.

Ngôn Ấp một mực từ chối, hai bên cứ thế giằng co cù nhây.

Đến ngày thứ tư, các chúng thần lại cùng nhau thượng tấu, tiếp tục cầu xin Ninh vương lên ngôi.

Cuối cùng Ngôn Ấp cũng tiếp nhận sự nghiệp thống nhất đất nước.

Vua đặc xá cho toàn dân, đổi niên hiệu là Bình Nguyên.

Hôm gặp mặt Ngôn Khiêm, có một câu Ngôn Ấp không nói ra với hần: Quả thực, thiên hạ này chẳng qua là trò chơi, nhưng có là trò chơi thì ta tuyệt đối không thể thua. Ta phải nắm trọn thiên hạ này trong lòng bàn tay.

Hôm đó, khi Ngôn Ấp cưỡi ngựa ngạo nghễ vào thành thì đã tâm trong lòng hần như cỏ dại mùa xuân nẩy mầm lên. Hần của ngày đó thể nào cũng không ngờ, sẽ có ngày gặp gỡ một nam tử sẽ khiến hần thay đổi chính mình.

Danh tính:

Ngôn Ấp : ‘Ngôn’ là lời nói, ‘Ấp’ là đất nước hay kinh thành.

Lý Thừa Hạ : ‘Thừa’ trong thừa kế, ‘Hạ’ là chúc mừng.

Tương Ly : ‘Ly’ trong lâm ly, thấm đẫm.

Ghi chú:

(1) Bài thơ mà Tương Ly viết là dựa theo ý bài thơ “Trường mệnh nữ – ” của Phùng Duyên Kỳ – .

Xuân nhật yến,

Lục tử nhất bôi ca nhất biến.

Tái bái trần tam nguyện.

Nhất nguyện lang quân thiên tuế,

Nhị nguyện thiếp thân trường kiện,

Tam nguyện như đồng lương thượng yến,

Tuế tuế trường tương kiến.

Ngày xuân yến tiệc,

Sáu chung hòa khúc xướng lên một lần.

Lại nguyện ba điều ấp ủ,

Một nguyện cho lang quân thiên tuế,

Hai nguyện cho thiếp thân trường kiện,

Ba nguyện chúng ta như đôi chim yến,

Đời đời mãi ở bên nhau.

(Phỉ Thúy dịch quơ quàng)

Hãy da, tiết xuân có đi ngủ mới biết, ngủ cỡ nào cũng không đủ nha.

3. Chương 2: Cầu Không Được, Ước Chẳng Thấy

Tháng chạp năm Bình Nguyên thứ nhất, vua ban lệnh chiêu mộ hiền tài khắp thiên hạ. Chỉ trong thời gian ngắn, những người có chí hướng làm quan đều về làng xã báo danh. Đầu tiên phải thông qua vòng sơ khảo mà tuyển chọn người tài, sau mới lên các châu mà thi. Rồi những người đậu xuất sắc nhất sẽ được đề cử lên kinh, đến Lại bộ báo danh, tùy theo năng lực mỗi người mới bắt đầu phân việc.

Tháng chạp qua đi thì xuân nổi theo, trạm nghỉ nơi nơi đều tấp nập, chỗ nào cũng rộn lên vì chuyện tuyển chọn. Đến giữa tháng tư, Lại bộ mới duyệt được danh sách sơ tuyển để trình lên hoàng đế.

Năm nay mùa xuân đến kinh thành có phần trẻ trung, giữa tháng tư hoa đào mới nở rộ. Thật khác hẳn với tiết đông, màu trời dần dần trong xanh hơn, những đám mây trắng cũng xốp mềm ra. Khí trời mỗi lúc mỗi quang đãng, sắc mặt dân chúng ai cũng tươi roi rói. Sau khi đổi ngôi hoàng đế, chỉ trong nửa năm đã khác xa lúc trước.

Lúc Ngôn Khiêm còn nắm ngôi đã bị xem là hôn quân, cũng may thời gian hẩn cầm quyền không lâu nên không có tác động lớn lao đến nền tảng nước nhà. Còn với vị vua đương trị vì kia, dân chúng chỉ biết hẩn là một tướng quân chiến tích hiển hách, ai cũng mong hẩn sẽ mang ấm no hạnh phúc đến cho dân chúng. Có điều, Ngôn Ấp luôn ẩn thân hết sức thần bí. Người ta còn gọi vị hoàng đế đó như thần phật, sau khi dẹp hết đám cỏ dại trong triều thì ẩn mình trong miếu đường nghỉ ngút khói nhang trong cung. Còn có một đạo, không ít người đi cầu phúc cho hoàng đế, hy vọng quân vương được an khang trường thọ. Chừng cuối tháng tư, dân tình mới chuyển đề từ vị quý nhân tôn quý thần bí kia nói sang chuyện chọn tân quan.

Việc thay đổi quan lại đã diễn ra từ bốn năm trước. Ký ức cái thời thay quan đen tối đó còn khắc như in trong lòng thiên hạ, đó là lúc Ngôn Khiêm làm vua được ba năm. Năm đó tất cả Lại bộ đều thu bội bạc, chuyện mua quan bán chức cứ thế mà lộng hành. Sau kỳ thay đổi, các tân quan lại đổi gió ép đòi phí tổn trợ giúp béo bở từ các quan địa phương. Mà năm nay ngoại trừ Lại bộ ra, hoàng đế còn phái một toán người thân tín cải trang tuần tra khắp nơi, hòng giữ cho cuộc tuyển chọn được công bình. Những quan viên các châu huyện nào bị nghi là lấy tiền đút lót sẽ bị bãi chức ngay, rồi đợi thẩm tra. Tức khắc, những quan viên mấy huyện còn lại siêng năng ra mặt ngay.

-0-

Tóm gọn mà kể là hoa đào nở rộ từ nam đến bắc, khắp chốn nhân gian đều thấy hoa trên cành rộ rỡ nở đan xuyên nhau, cảnh sắc mới mỹ lệ đường bao.

Trong sân đình khách *** Cát Lai có một số cây đào sống rất lâu năm. Tuy những cây này có hơn mười năm tuổi, nhưng cánh hoa lại rất mềm mại như nàng thiếu nữ e lệ ghé mắt ngấm thể nhân.

Lý Tịch ngáp một cái rở to mới lê cái thân ngồi dậy. Y dặn tiểu nhị chuẩn bị nước nóng xong thì mở cửa sổ ra.

Tiểu nhị bưng chậu nước ấm vào, vừa cười vừa cúi người: “Xin chào Lý gia, ngài ngủ có ngon không?”

Lý Tịch phát tay, lại ngáp cái nữa: “Xin chào.”

Tiểu nhị đặt chậu nước xuống rồi nói: “Phải rồi Lý gia à, nghe nói vài ngày nữa triều đình sẽ ra bố cáo. Bên ngoài rất nhiều vị đang xôn xao nghe ngóng, không biết là những ai mới có tên trên bảng danh của Lại bộ đây. Sao không thấy Lý gia sốt sắng gì cả vậy?”

“Mấy chuyện này có hứng thú gì mà nghe ngóng. Chỉ uống công tốn của thôi.” Lý Tịch uể oải ngáp cái nữa. Y quay sang bên, thấy hoa đào nở rộ thì mỉm cười tự nhủ. Chắc hoa đào trong nhà Tiểu Tiệm đã rụng hết rồi. Nghe tiếng tiểu nhị đóng cửa phòng, Lý Tịch mới đến bên chậu nước rửa mặt.

Mặt trời thật tốt quá đi, rọi nắng đúng ngay kẻ lười làm xương cốt đều xốp xộp. Lý Tịch rửa mặt xong xuôi thì đến ngồi bên cửa sổ, lần tay vào ngực lấy ra một túi hương nhỏ nhắn, bên trong là mấy cánh hoa đào đã tàn. Đây là hoa do chính tay Tiểu Tiệm hái ngoài cửa sổ của nàng. Lúc chia tay, y nửa đùa nửa đùa dằng với đứa con gái tròn trĩnh luôn tươi cười đó, bảo là đi rồi sẽ không thấy hoa đào nở nên thôi không đi kinh thành đâu. Kết quả, hôm sau Tiểu Tiệm đưa cái túi thơm hoa đào này cho y, bảo là chính tay nàng khâu lấy. Nàng dặn y phải mang theo, còn hơi giận mà xỉ trán y: “Nếu không chịu đi kinh thành, xem muội

có bề xương huynh không đây?” Khuôn trăng tròn trĩnh của nàng không hề có uy lực gì, vậy mà vẫn khiến Lý Tịch cam tâm tình nguyện nghe lời mà đến đây.

Tuy y không có nguyện vọng làm quan thăng chức, nhưng Tiểu Tiệm nói xương cốt y chắc lười đến ra mồ rồi đây, bộ dáng tức giận dữ lắm. Nếu đã là mong ước của nàng thì thỉnh thoảng làm nàng vui lòng cũng không sao. Dù sao, còn mấy ngày nữa là về nhà được rồi. Lúc trước y nghe nói muốn làm quan thì phải bỏ tiền ra. Y không có bỏ tiền ra thì sao triều đình nhận đây?

Dù sao y cũng không có mộng đồ đạt làm rạng rỡ tổ tông, mấy chuyện tốt này thôi cứ để người khác hưởng đi.

Người con trai mà sau này người đời xưng tụng là “tướng hiền” này thấy hoa đào thì tâm tình phấn khởi hẳn ra, vừa mân mê túi thơm vừa suy tính không biết nên mua gì về cho ý trung nhân mình đây. Thế nhưng, y không biết đời có câu là ‘ông trời lúc nắng lúc mưa, hưởng chi lòng người lắm phen thay đổi.’ Chuyện hôm nay đã rất khác chuyện xưa, sự thanh liêm của triều đình hiện giờ lại như đám mây đen chụp lên đầu y.

Với lại nên biết rằng, cái câu người ta nói với Lý Tịch, ‘chỉ cần có lòng mong muốn, chấp tay nguyện cầu sẽ được ngay’ chỉ là gạt người thôi.

Đáng tiếc, lúc đó tuổi Lý Tịch hăng còn trẻ, không thể lĩnh hội được sự huyền ảo trong câu nói kia.

-0-

Ngày thứ tư, Lại bộ cho người đến truyền Lý Tịch vào Công bộ chuẩn bị thực tập. Nghe nói lý do là bài văn chương Lý Tịch viết thật như “có uống vào mới biết ấm lạnh ra sao,” đại để ý viết về những trở ngại của công trình thủy lợi trong nước khiến cho vị đại nhân nào đấy trong Lại bộ vừa thấy xúc động mà cũng rất thiết thực.

Lý Tịch nghe tuyên cáo xong thì thiếu điều rớt quai hàm. Sau khi nghe cái lý do trên thì nửa phần hồn y cũng rãng thoi thóp. Vậy cũng được sao? Rõ ràng từ đầu y đã cố tình viết lạc đề mà?! Tuy nói lời văn đúng là ý thâm uyên sâu thật, nhưng có thâm thúy cỡ nào thì cũng là lạc đề! Chẳng lẽ triều đình thiếu người tới độ nhắm mắt quơ đại?

Nhưng nói thế có nghĩa là... không về nhà được rồi?

Người thanh niên làm biếng chầy thây này đau khổ ra mặt, người đưa tin của Lại bộ thấy vậy thì cuống quýt an ủi: “Không sao đâu, tuy là thực tập không có chức vị chính thức, nhưng ai trúng tuyển năm nay cũng đều như thế. Nghe nói là để cho hoàng thượng cần trọng quan sát các vị làm việc một thời gian. Lý gia không cần nản lòng, ta tin chẳng mấy chốc ngài sẽ thăng chức rất nhanh thôi.”

Trong lòng Lý Tịch tức nặng xị lên. Đây đâu phải là vấn đề! Sau đó y suy tính, trên đường không biết trốn chạy thì sao đây, có điều nghĩ đến bốn chữ “phạm tội khi quân” thì lập tức bỏ ngay mặc niệm đó.

Dù y rất muốn ngắm hoa đào với Tiểu Tiệm, nhưng mà đặt lên cán cân thì cái mạng nhỏ này vẫn quan trọng hơn tí tẹo.

Thông minh như Lý Tịch chưa gì đã nảy ra một cách khác: Còn quan sát có phải không? Vẫn chưa xác định phải không? Bản thân làm không tốt là sẽ bị bãi chức đuổi về quê ngay! Nghĩ vậy, y đang ủ dột thì cứ như mặt trời chiếu rọi...

Lý Tịch phấn chấn hẳn ngay. So với chuyện phấn đấu lao khổ đạt thành tựu thì cái chuyện đâm nôi chọt niêu này, Lý Tịch y xưa nay xưng thứ nhì thì ai dám xưng nhất đây?

Bất quá... những người tự cao tự đại cho mình là nhất thấy thiên hạ thường không học được chữ ngờ đâu...

Lý Tịch đã quên rằng, người đâm nôi chọt niêu không phải là y mà chính là tiểu mỹ nhân đáng yêu của y kia. Còn về phần Lý Tịch, y quả là dạng chuyên đi thu dọn tàn cuộc của người khác mà.

-0-

Ngày mười lăm tháng năm, năm Bình Nguyên thứ hai, mọi sĩ tử trúng cử vào triều đều được diện kiến hoàng đế. Đây cũng là ngày mà người đời xưng truyền là lúc “minh quân” và “tướng hiền” gặp nhau.

Khổ nỗi trong lần gặp đầu tiên này, ấn tượng của hai bên về nhau không được tốt đẹp cho lắm.

Nguyên nhân ấy à?

Lúc Ngôn Ấp đi ngang qua Lý Tịch thì Lý đại nhân của chúng ta ngáp cho một cái rõ to...

Thiệt sự là khiến người ta xấu hổ lắm.

-0-

Lý Tịch đang ngồi sao chép công văn trong bao năm qua của thời Gia Vĩnh, vừa chép mà vừa ngáp khí thế.

Có người đi đến gần, thấy bộ dáng ngáp ngắn ngáp dài của y thì bật cười: “Đây chính là Lý Tịch dám ngáp trước mặt hoàng thượng, mà còn may chưa bị chém đầu sao?”

Lý Tịch đứng lên chấp tay hành lễ, dù sao cái động tác thừa thãi này y tính không biết đã hành lễ biết bao lần bao chỗ rồi.

Đối phương đứng sầm soi y một hồi rồi cười lớn: “Xem ra chỉ là Thị lang đại nhân đang bận sắp đặt cho người mới nên mới cho người tạm ở đây thôi.” Mấy người ngồi cạnh y hừ lạnh một cái. Lý Tịch nghe được cả tiếng của Thượng ti, xem ra đạo đức của mình càng thêm sa sút rồi, làm cho Thượng ti mất mặt trước đám đông là tội không nhỏ đâu. Lý Tịch mẫn nguyện nhoẻn cười.

Phải nói là cái ngáp hôm đó nằm ngoài dự kiến của y. Lý Tịch đã nghe từ lâu, rằng vị hoàng đế bệ hạ này đối với bản thân rất nghiêm ngặt, đối với bộ hạ mình thì càng đòi hỏi nghiêm khắc hơn. Trước mặt người đó mà dám ngáp như thế... không mất mạng thật sự là rất may mắn.

Kết cục thì kẻ kia lạnh lùng nhìn y một cái, ánh nhìn lạnh băng như rét thảng chập, muốn cử động cũng không được. Đối với tính cách thờ ơ uể uải như Lý Tịch đây mà cũng ráng nuốt trọng cái ngáp kia, chậm rãi cúi thấp đầu, nhân tiện y bắt đầu lo lắng, thật sự là còn mạng trở về nhìn mặt Tiểu Tiệm không đây...

Chờ mãi, chờ cho đến khi nghe tiếng chân người kia từ tốn bước đi.

Nhưng Lý Tịch vẫn nghe tiếng hừ khê từ hoàng đế bệ hạ.

Chắc đối phương rất khinh thường loại tép riu như mình nên mới chẳng màng đến. Lý Tịch quả quyết rằng, cuộc sống tự do tốt đẹp của y đã không còn xa nữa. Y nghĩ đến đây thì ngẩng mặt lên trời... mà ngáp cái nữa.

Hãy da, tiết xuân có đi ngủ mới biết, ngủ cỡ nào cũng không đủ nha.

Y mở quyển văn án ra tiếp tục sao chép.

Kết quả, trời còn chưa quá trưa thì Thượng ti đại nhân đáng yêu lại mang một đồng sổ sách đến trước mặt y, gọi mỹ miều là “phó cho trọng trách” chứ thật ra là “lợi dụng đồ ăn hại” thôi. Lúc sắp đi, Thượng ti đại nhân còn trịnh trọng phán một câu: “Chỗ này là toàn bộ tình hình cần nhập sổ gấp trong năm nay. Lý Tịch, người ráng mà sắp xếp cho lớp lang đi.” Tiếng nói của ngài mới đây đã đầy nghiêng làm sao ấy.

Lý Tịch lấy tay chà sát cổ xong thì ngáp một cái. Trên cơ bản, đối với văn nhân đọc thi thư ngũ kinh, từ nhỏ xem chuyện làm thơ đối ngẫu là bổn phận của mình thì việc nhìn đồng hồ sơ này đã chán ngán lắm rồi, cảm giác như là lấy dao trâu mổ gà vậy, ngao ngán lắm. Có điều, với tính cách Lý Tịch thấy gì cũng hồ hững mà nói, chuyện sao chép này cũng không thấy gì là quá trớn.

Sau khi ngáp cho hai cái liền, Lý Tịch đại nhân bắt đầu sao chép tiếp.

Nói đi cũng phải nói lại, sau này từ Công bộ mà sinh ra một bậc kỳ tài Lý Tịch liền lưu truyền một nghi vấn muôn thuở. Vì sao suốt ngày y ngáp ngắn ngáp dài mà chưa khi nào thấy y ngủ gật?

Kỳ quái quá đi.

Ngày đầu tiên ngồi sao chép, bình thường trung bình cũng ngáp tới hơn mười cái đi, thôi cũng tạm cho là được.

Ngày thứ hai ngồi sao chép, tốc độ ghi của Lý Tịch đã có nhanh hơn, trung bình ngáp khoảng mười lăm cái, miễn cưỡng đi.

Ngày thứ ba ngồi sao chép, văn án trên bàn Lý Tịch đại nhân vơi đi có phân nửa... Nghe kháo nhau rằng, đóng văn kiện đó cần tới mười người chép trong năm ngày mới xong... Mà hôm đó, Lý Tịch đại nhân chắc chắn là vừa ngáp vừa sao chép, trung bình cũng hai mươi mấy gần ba mươi cái ngáp. Đúng là cừ nha!

Ngày thứ tư, sổ liệu thống kê còn chưa kịp ra lò nhưng tốc độ sao chép của Lý Tịch đã chậm lại. Lúc này cái y đang chép chính là tài liệu mà Chữ châu trình lên hồi tháng bảy năm ngoái.

Chữ châu... Nếu y nhớ không lầm thì nơi đây rất nghèo khó. Lúc còn thiếu niên, y có du ngoạn qua vùng Chữ châu, cuộc sống dân chúng nơi đó phải nói là khổ cùng bất tận, miễn cưỡng sống qua ngày. Một nhà mười miệng ăn mà chỉ có một người có quần áo mặc, cảnh tượng ấy còn hiện rõ trước mắt. Nghe nói thuế ruộng đất chỗ đó nặng hơn những nơi khác rất nhiều. Tất cả đều do dân chúng phải nộp tiền cho việc củng cố đề điều chống lũ. Năm đó y chỉ mười một tuổi, nhưng vì chịu không nổi tiếng than oán bị ai của dân mà phải đi khỏi Chữ châu ngay. Người đáng thương nhiều như vậy, huống chi là tình cảnh quá mức thế này?

Tuy giờ nghĩ lại, năm đó bản thân quá mức khờ dại đi.

Hiện giờ, y đang cảm là báo cáo việc thu thuế năm qua của châu này, còn kèm theo mảnh giấy thỉnh triều đình tiếp tục giúp đỡ chuyện tài chính: tiền thuế bao năm nay đều chi cho việc đắp đê.

Lý Tịch chậm rãi nhướn mày. Qua bản báo cáo này, có thể thấy rõ vị quan đại nhân này đúng là cần chính yêu dân đấy... Đáng tiếc, với y mà nói chỉ là lời lừa trời gạt đất thôi.

Đưa mắt nhìn đồng hồ đã sao chép xong, bỗng nhiên y rất muốn biết có bao nhiêu cấp quan lại đã bịa đặt trong đó.

Không muốn sống nữa à? Cái gì khiến cho đám người này bất chấp sống chết mà tranh đoạt như vậy?

Tiền sao?

Lý Tịch y từ nhỏ không thiếu hụt tiền gì, chỉ đành thở dài mở văn án ra.

Lúc cầm đến tài liệu này, y chợt nhớ người ăn xin đứng ngoài thành Chữ châu năm nào.

Trời thật bất công quá, sao lại đến nông nổi này?

Người có quyền thế thì chường quân cả thiên hạ, dân đen cùng cực thì đổ máu lẫn nước mắt chỉ vì miếng ăn, bất công đến thế là cùng.

Lý Tịch thở dài, lắc đầu ngao ngán. Y vừa kéo đồng sách vào vừa từ tốn sao chép tiếp. Tất cả văn tự y đều khắc ghi vào lòng, nhưng trên mặt không hề biểu lộ ra.

Nếu có ai từ ngoài nhìn vào, nhất định sẽ bị ánh mắt sắc lẹm như đao của y dọa khiếp hồn.

Là thanh đao hiểm khi tra ra vỏ.

-0-

Ngày thứ mười, Lý Tịch đem toàn bộ hồ sơ đã sao chép xong giao cho Thượng ti. Thượng ti cho người kiểm tra kỹ càng thì đem trình lên trên. Đây cũng là chuyện một tháng sau. Trong tháng đó, Lý Tịch béo lên được một vòng. Thật mà, trợ lý chỉ có việc ngồi một đồng ra đấy, không béo cũng uống.

Đầu tháng bảy, hoàng đế phái khâm sai đi điều tra tường tận chuyện của Chữ châu. Giữa tháng bảy, vị quan của Chữ châu đã mất đầu.

Cũng trong tháng đó, có mười một quan lại mang tội danh “khi quân phỉnh gạt bề trên,” có tên bị tổng vào ngục, có tên bị xử trảm ngay tại chỗ. Đó cũng là tháng mà hoàng đế thanh trừng hết bè phái lúc trước, nắm trọn cục diện triều đình, gây nên uy vang lẫy lừng.

Hành động rền vang choáng ngợp này thực sự khiến người ta trở tay không kịp, chẳng biết phản ứng ra sao. Bộ hạ của hoàng đế nắm giữ thực quyền trong triều chiếm gần như tám phần, còn sót mấy lão thần thì lại như cỏ dại run rẩy trước gió thu, nhất thời im bất. Tuy biết có lẽ sẽ đến lượt mình, nhưng căn bản những tên này vẫn nuôi ý đồ xấu. Thêm nữa, chúng có cái gọi là áp lực của khâm sai nên tạm thời được vô sự.

Còn với đám tàn quân kia thì gom gọn chúng quả hơi khó khăn. Hơn nữa thoát nhìn thì đối thủ rất mạnh, người thức thời đều hiểu giấu tài là hay hơn.

Mà hoàng đế bệ hạ vừa ý có lẽ cũng là điểm này.

Sau khi Lý Tịch biết tin này thì hơi chau mày, lập tức vui đầu trong đồng văn án.

Bất quá lúc đó lời chưa nói ra miệng là. Xem ra không thể trên người con người kia được rồi... Lần sau, giá nào cũng không thể ngáp trước mặt người đó nữa...

Các vị không cần trừng mắt nhìn ta, Lý Tịch đại nhân vốn là người không có chí hướng mà.

-0-

Thấm thoát thời gian trôi qua cũng nhanh, tiết thu đã đến cửa thổi cuốn lá cây rơi khắp nơi, từ khía nào hoa cúc đã thể chỗ hoa đào. Lý Tịch đại nhân vẫn hì hục cố gắng lẫn trong đồng giấy tờ, vẫn vô duyên chưa thể về nhà gặp Tiểu Tiệm.

Trung thu sắp đến, cuộc sống cật lực của Lý Tịch xem chừng cũng có tia hy vọng cuối đường hầm. Nghe nói sau trung thu, hoàng đế bệ hạ sẽ tuyên bố danh sách những quan viên trúng cử, những kẻ rớt thì cuốn gói về quê.

Lý Tịch hớn hở bắt đầu thu dọn hành lý, dù thế nào thì y làm sao có khả năng ở lại Công bộ được. Trước hôm công bố danh sách một ngày, vị thị lang kia vỗ vai Lý Tịch bảo: “Lý Tịch, sau này có muốn kiếm người nhanh nhẹn như ngươi vậy chắc khó lắm...” Câu nói của hắn đầy ý mỉa mai rõ ra đây.

Lý Tịch nghe xong thì lòng mừng như mở cờ, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản: “Đại nhân quá khen rồi.”

Thị lang đại nhân thiếu chút nữa là mắc nghẹn: Quá khen? Ta đâu có khen ngươi đâu...

Lý Tịch, ngài đúng là ngu ngốc mà.

Sau này, khi chuyện hiểm ai biết này truyền ra thì sự đánh giá của tất cả với Lý Tịch càng cao thêm.

-0-

Đêm đó, Lý Tịch nốc một bình rượu. Rượu kia dở đã đành mà lại nồng xé người. Lý Tịch mới nhấp có một ngụm mà chân đã xiêu vẹo, ngẩng đầu nhìn trăng mà ngân nga hát. Đầu lười tê rần, tiếng gió thổi cũng không nghe rõ. Có điều cái khuôn mặt cười toe toét tới độ trắng còn phải thẹn thùng nấp đi. Đúng là dọa chết con người ta đó... Cười đến méo mặt rồi kìa...

Lúc này, vị hoàng đế nghiêm khắc với bản thân và nghiêm ngặt với người khác Ngôn Ấp đang ngủ.

Ngọn nến dập dờn soi trong cung điện rộng lớn, mỗi khi gió lửa sang, ánh nến cứ nhấp nháy le lói.

Hương thơm của đàn hương khê khàng dậy lên trong đêm. Hoàng đế đang ngủ thì thức dậy, hắn ngược xem ánh trăng thanh trong sánh đôi với ngọn nến phập phồng.

Ngôn Ấp trở mình. Ra đây gọi là long sàng to mà cứng, hoàng cung lộng lẫy mà vắng bóng người. Hắn nhớ đến những tháng ngày ăn gió nằm sương thì thở dài.

Ngôn Ấp lại mơ thấy mình đang cưỡi ngựa đứng trên cao nguyên đồi mắt nhìn xuống, ráng chiều như rực máu, cát vàng trải xa ngàn dặm đến tận chân trời. Đàng xa diều hâu đang đấu đá nhau, tiếng kêu đau đầu xé nát cả lòng người.

Nhưng, mỗi lần đến lúc ấy lòng hắn lại nảy ra xúc cảm khác.

Những nơi mắt dõi đến được đều là thiên hạ của ta.

Hiện nay đối mặt với ao trăng lạnh mát này, sao không khiến người khác hoài niệm cho được?

Có điều nổi tình tự này chỉ là chớp mắt đã tan, Ngôn Ấp liền nhắm mắt. Hắn vẫn ngủ được thêm chút nữa. Tuy thân không còn chinh chiến sa trường nhưng mỗi ngày đều đối đầu với hiểm nguy mọi bề, hắn cần dưỡng sức để toàn lực đối phó.

Rất nhiều năm trước đây, mẫu thân từng bảo bản tính hẳn rất “hiếu chiến.” Có điều, cuộc sống không có chiến tranh và tranh đấu thì sẽ nhàm chán biết mấy.

Ngôn Ấp nặng nề chợp mắt.

Hôm sau, Ngôn Ấp vào triều, ra lệnh chinh đồn các Bộ.

Chúng quan thần hai bên nhìn nhau, ai cũng hiểu là hoàng đế muốn thanh trừng triệt để bè đảng cũ. Các chúng thần, người thì hăm hở ra mặt chỉ muốn ra tay góp sức ngay, nhưng cũng có người dăm chiêu nét mặt, thấy sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Đến ngày thứ ba sau mệnh lệnh đó, Thị lang trong các bộ có thuộc hạ bê tha chênh mảng sẽ bị đề tên lên. Ngay cả Công bộ cũng không ngoại lệ.

-0-

Cuộc sống mấy ngày qua của Lý Tịch không được tốt cho lắm.

Thật ra y không liên quan gì đến chuyện trong triều. Dù y có lười nhác cỡ nào thì cũng là nhân vật vô cùng phụ, chỉ là thực tập thôi. Có điều, mấy người xung quanh suốt ngày than ngán thở dài đến độ y cũng loạn.

Đương nhiên, nguyên nhân là do lệnh mà hoàng đế ban ra khiến lòng người hoảng sợ. Mỗi ngày, số lần Thị lang đại nhân đi tuần tra chỉ có thêm chứ không giảm. Những lúc quay về thì mắt long sòng sọc, tròng mắt tứ tung, ai cũng biết hẳn đang nhặt sạn.

Cũng vì Lý Tịch gây cho người khác ấn tượng “chẳng tranh với đời, không vương khói bụi” – kỳ thật là dạng người không có nguyên tắc, có thì tốt mà không có cũng chẳng sao – nên mấy ngày qua, bắt đắc dĩ y phải sắm vai “tri âm của nhiều người.”

“Chắc chắn Thị lang đại nhân sẽ đổ hết tội lên ta rồi...” Người lên tiếng là Chủ sự đại nhân, trợ thủ đắc lực của Thị lang đại nhân. Hiện tại xem ra có khả năng sẽ đảm nhiệm chức vụ mới là “người chịu tội thay” đây.

“Khẳng định giữ không được chức quan này rồi...” Đại nhân đang nói là Ti trưởng đại nhân, trợ thủ của Chủ sự đại nhân, rất có triển vọng đi lưu đầy cùng thượng ti của mình.

“Giờ phải làm sao? Ngày tháng sau này của chúng ta sẽ ra sao?” Cái vị nhân huynh đang oán giận này chức quan thật sự nhỏ lắm, bất quá là quản lý được chút xíu chuyện, chính là thất phẩm Đốc sự trung (1) đại nhân.

“Lần này thì xong rồi... Không biết ai sẽ bị rơi đầu đây...” Cái người bi quan kia cũng vẫn là thất phẩm Đốc sự trung đại nhân nữa.

-0-

Đi bái lạy chúc phúc cho hoàng đế bệ hạ, gần đây quan hệ của Lý Tịch với mấy vị đại nhân trong Công bộ có cải tiến rõ rệt. Nhất thời, y trở thành tri âm tri kỷ đệ đệ Lý đại nhân được hoan nghênh khắp nơi. Lúc nào Lý đại nhân cũng chăm chú lắng nghe, chống cằm gật gù rất thông cảm. Hơn nữa bất kể ai có nói gì thì lúc sau hỏi Lý Tịch đại nhân, y đều chu đáo trả lời rằng “Đã quên rồi.” Thế nên độ nổi tiếng của y mỗi lúc mỗi lan xa.

Thực ra lúc Lý Tịch học ở tư quán trung học đã học được một điều từ một vị đại thần công chính là, lúc người khác nói những chuyện y không thích nghe thì tự động trùm lên “trạng thái bảo vệ lấy mình.” Cái gọi là bảo vệ lấy mình đương nhiên là chỉ việc ngủ. Bất quá Lý Tịch đã tu luyện đến mức không cần nhắm mắt cũng ngủ say được, đến khi đối phương dừng nói thì thức đúng lúc mà xuýt xoa đồng tình. Về phần gật đầu... là chuyện không tránh khỏi, người đang ngủ gật thì gáy thiếu chỗ tựa, đương nhiên biên độ vận động phải có.

Chư vị đại nhân đáng thương ai cũng mười năm gian khổ đèn sách, đọc đủ loại thi thư, chưa từng gặp nhân vật không có tiền đồ như Lý Tịch đây. Lúc họ đọc sách thì chỉ hận không thể nuốt cả cuốn kinh thư vào, tất nhiên không có kinh nghiệm đúc sống cả đời “ngủ gà ngủ gật” này. Kết quả là cũng có manh mối để bồi dưỡng cho Lý Tịch đại nhân, hằng ngày đều có người mời y uống rượu.

Mười lăm ngày sau, thị lang ở các Bộ báo cáo tình trạng của bộ hạ mình lên trên. Danh sách của Công bộ thị lang cũng đúng giờ đúng khắc được thông qua, đương nhiên những người đi kiểm Lý Tịch đại nhân kẻ khổ đều ào ạt trúng tiền ngã ngựa, không ai may mắn thoát khỏi.

Kết cục càn sát các bộ xong, số người ở đây không biết mình qua ải được bao lâu, tính đi hỏi mà lại sợ bị chém đầu trăm. Đa số sống mà không biết mình trụ được bao nhiêu ngày nữa.

Nhưng sự việc lại có chuyển biến bất ngờ.

Những người có tên trong danh sách mà các Bộ đưa lên đều bị triệu kiến từng người một. Hoàng đế phái sáu vị thuộc hạ thân tín đi thẩm tra tỉ mỉ, tra cả những công trạng của những người đó.

Mấy người đó nghĩ dù sao cũng sắp chết, tất cả đều không hèn mà nhất trí đồng lòng kéo luôn thượng ti của mình xuống luôn. Tự nhiên, các quan viên hề biết là sẽ nói, mà đã nói thì nói cho hết, còn phải thêm mắm dặm muối vào hết sức nghiêm túc, dụng tâm hết mình nữa kia.

Một ngày nọ, ngoại trừ những Thị lang đại nhân không thẹn với lòng thì còn lại ai cũng tái xanh.

-0-

Đầu tháng tám, hoàng đế bệ hạ ra chiếu thư chinh đốn các Bộ, trong đó Lại bộ thị lang và Công bộ thị lang đều bất hạnh rút chức, còn những Thị lang và thuộc hạ các Bộ còn lại đều chịu phạt nhẹ là hai mươi trượng. Cũng có vài kẻ bị tội nặng thì xử phạt rất nặng. Trước trung thu đã có mười ba người bị lưu đầy, trong đó gồm có hai vị Thị lang đại nhân, có hai người bị xử trảm.

Đồng thời, danh sách những tân quan của các Bộ cũng được công bố.

Lý đại nhân của chúng ta vinh hạnh được thăng chức lên thất phẩm Cấp sự trung, từ nay về sau bắt đầu sinh nhai trên con đường làm quan vẻ vang.

Nghe nói, chủ yếu mọi người trong Công bộ đều hết lời ca ngợi năng lực và nhân phẩm của Lý đại nhân. Biết bao lời ca thán đồng lòng này cũng như việc ác ý hãm hại Thị lang trước đây thôi, khiến hoàng đế phải cẩn trọng tự hỏi có nên thay đổi ấn tượng về Lý Tịch hay không. Trong trí nhớ rất tốt của Ngôn Ấp, thoát nhìn tên nam nhân uể oải dầm ngáp trước mặt hẳn thật sự không có điểm nổi bật gì.

Nghe đồn đêm đó, Lý Tịch vừa thấy thánh chỉ đã chạy ra góc sân, chốc sau truyền ra tiếng gào khóc thảm thiết đến độ khỉ cũng phải hộc máu.

Đương nhiên, chuyện này để sau hẵng bàn.

Ngày mười bốn tháng tám, hoàng đế bệ hạ ra lệnh cho Lục bộ vào cung dự yến tiệc.

Lý Tịch nghe được thì cười khẩy. Vừa đánh lại vừa xoa, quyền mưu của hoàng đế thật thâm cao mà.

Không nhầm đâu, sau khi biết mình phải ở lại cái hoàng thành chim không dám thả, gà chẳng buồn đẻ trứng này thì Lý Tịch liền kết thù hận bất hủ với hoàng đế bệ hạ. Lý Tịch cần một kẻ thù ảo để trút hết oán khí trong lòng. Nhớ lại mấy chư vị đồng sự giàu đồ bìm leo trước đây đều là thượng ti của y, lỡ đụng tới gót giày họ thì cả đời Lý Tịch sẽ khó yên. Nhưng hoàng đế thì khác nha, tuy rằng là vua nhưng mà ngất ngưỡng trên mây không thể gặp, cho nên Ngôn Ấp liền vinh quang đảm nhiệm cái vai trò hình nộm trút giận kia.

Mục tiêu trước mắt của Lý Tịch là giữa tháng tám năm sau phải xin được phép về quê...

Hãy da, nếu có thể đem Tiểu Tiệm vào kinh thì tốt rồi... Nhưng nhất định nàng sẽ đánh thép bảo y rằng, nàng còn đang chăm sóc mẫu thân ốm nặng trên giường, mà mẫu thân đại nhân lại không chịu đi đường dần xóc vằn vằn và vũ vũ. Nói tóm lại, nhất định Tiểu Tiệm sẽ không đi, nói ngoa lên thì nàng còn giễu cợt y rằng: “Huynh lớn đầu vậy còn muốn ta lẻo đẻo theo sau hả?” Tưởng tượng thế, y dẹp chủ ý đó ngay.

Thôi quên đi, sang năm lúc về thì thành thân với Tiểu Tiệm cho rồi.

Lý Tịch tính toán thế, sau đó mới xót xa phát hiện ra năm nay phải ăn trung thu với cái kẻ đáng ghét kia.

Trời thiệt bất công mà, bất công quá đi nha.

Lúc ca bài than oán đó thì Lý Tịch đã tự động lược bớt hết hàng ngũ của Lục bộ, chỉ còn mỗi hoàng đế bệ hạ thôi, thực sự là nhớ mãi không quên, toàn tâm toàn ý làm một thần tử trung thành chỉ nghĩ đến quân vương thôi.

Rốt cục Lý Tịch phát hiện, vào cung không ngờ cũng có thu hoạch. Rượu mà yến tiệc thiết đãi là “Quế hoa chưng” danh tiếng, mới nếm đã thấm hương thơm nồng mà pha chút mùi hoa quế. Rượu quế hoa chưng ngon nhất trong tương truyền chính là rượu ủ năm năm trong triều nhà Trần, nhiều hơn một năm thì ra vị nhà Trần mà thiếu một năm thì lại ra nửa vơi. Lý Tịch mới nhấp ngụm đầu tiên đã say ngất.

Y còn đang tính xách một bình về nhà từ từ uống nữa... Bản thân chỉ có thể uống ba chén thôi, uống hơn nữa nhất định sẽ say... Thật sự là quân vương vô nhân đạo mà.

Không hiểu sao Ngôn Ấp lại thấy nhột gáy.

Lý Tịch thông thả mà uống, cuối cùng quyết định uống thêm nửa chén nữa. Chừng chút rượu vậy chắc không sao đâu ha?

Kết quả chưa đầy nửa canh giờ sau, lúc hoàng đế rời khỏi bàn tiệc thì bước chân Lý Tịch đã xiêu vẹo. Để tránh mất mặt, y viện cớ là đi “nhà xí.”

-0-

Ánh trăng tản mạn khắp nơi soi bóng cây in dấu trên đất, gió hây hây thổi qua khiến mặt hồ lấp lánh gợn sóng.

Lý Tịch còn chưa qua khỏi cây cầu giữa hồ đã ngã lăn ra đất. Y dựa người vào tảng đá chậm rãi hít thở, chỉ thấy hơi thở nồng đậm mùi hoa quế.

Y cười gượng. Độ thấm của rượu này quả nhiên như dự đoán, y đã hết đứng lên nổi rồi.

Y tựa người vào tảng đá, thông thả khép mắt lại.

Dọc theo khúc cầu kiêu, Ngôn Ấp đang tản bộ dọc bờ hồ.

Gió mát nhàn hạ thổi sang, xung quanh một khoảng tĩnh lặng, chẳng có ngọn đèn nào, chỉ còn mỗi vầng trăng mờ ảo soi vào lòng hắc. Bỗng nhiên hắc nhớ đến ánh trăng miền phương bắc.

Vầng trăng nơi đây sao lại nhỏ thế này?

Ngôn Ấp đã cho người hầu lui hết từ lâu.

Hắc thấy như không ai có thể cùng mình ngắm trăng.

Trông thấy ánh trăng, Ngôn Ấp vươn hai tay ra. Ánh trăng chiếu soi vào lòng bàn tay. Hắc chậm rãi nắm lại. Nỗi tịch mịch trong lòng chưa kịp trào lên thì hắc thấy có gì động đậy đằng trước.

Ngôn Ấp lấy làm ngạc nhiên, sau đó cất bước đến trước.

Có một người nồng mùi rượu đang ngồi dựa tảng đá, xem ra là một tên say.

Ngôn Ấp khẽ chau mày, là ai to gan lớn mật đi say xỉn ở ngự hoa viên?

Hắc đáp kẻ kia một cái thì người đó té ngã mặt ra, pho pho mà ngủ, ánh trăng lướt qua khuôn mặt y.

Ngôn Ấp chau mày hậm hực. Nếu nhớ không lầm, đây là tân quan Cấp sự trung của Công bộ, hình như tên là Lý Tịch thì phải?

Người thế này mà làm quan được sao? Ngôn Ấp tự sám hối con mắt nhìn người của mình.

Hắc đá kẻ kia một cước, vậy mà đối phương vẫn không nhúc nhích, đoạn hắc nhìn sang mặt hồ.

Tức thì, hắc đá Lý Tịch rớt xuống hồ.

Một tiếng thét kinh hoàng vang lên khiến chim chóc đều run bắn choàng dậy. Nhất thời trong hoa viên đại loạn, quan lại bữa tối hỏi: “Hoàng thượng làm sao vậy?” Ai cũng lo sợ. Chẳng lẽ có thích khách sao? Đâu có

xui xẻo tới vậy? Tới khi tất cả thấy bóng dáng Ngôn Ấp đứng bên bờ hồ mới yên lòng thở phào. Người kéo đến càng lúc càng đông, dưới mặt hồ đang có tiếng vùng vẫy tán loạn, ánh trăng tan nát cả rồi còn đâu.

Ai ai cũng nín thở nhìn khuôn mặt lạnh băng của Ngôn Ấp, đoạn nhìn ra đằng trước mới thấy có người đang vùng vẫy kêu cứu trong hồ, tiếng giã dựa thảm thiết lắm, thi thoảng còn có tiếng “Cứu mạng!” nữa.

-0-

Cuối cùng Lý Tịch cũng tỉnh.

Lý Tịch được người ta vớt lên, toàn thân y ướt sũng run rẩy quỳ sấp giữa sân. Ngôn Ấp thấy bộ dáng “sợ hãi” của đối phương lại chau mày. Xem ra Lý Tịch này chắc cũng biết sai rồi, Ngôn Ấp suy ngẫm. Cũng sắp đến trung thu, kẻ này lại mới nhậm chức, tuổi trẻ khí thịnh, có phạm lỗi ấu cũng khó tránh. Lúc này đang cần dùng người, trong triều chỉ toàn là lão thần, cũng cần những bộ mặt mới, chuyện này cứ phạt chút là xong thôi.

Hắn nghĩ vậy thì quay sang bảo Lý Thừa Hạ: “Truyền chỉ cho Lại bộ, khấu trừ bổng lộc nửa năm của Lý Tịch.”

Lý Thừa Hạ đáp lời nhận chỉ.

Có điều cái người đang quỳ kia thì lại có ý kiến khác, y vừa run vừa nói: “Bệ hạ, thần sợ đã mạo phạm đến thiên uy, tội đáng chết vạn lần. Thần không còn mặt mũi nào hầu hạ hoàng thượng nữa, cúi xin hoàng thượng hãy bãi bỏ chức quan của thần.”

Vừa nói Lý Tịch vừa dập đầu, sẵn tiện cũng mắm là nước hồ lạnh thiệt nha, cả người cứ run bần bật lên, thật là đáng ghét mà! Bất quá nếu có thể nhân cơ hội này thoát ly quan trường thì trận “bơi trong gió thu này” cũng không uống phí. Về nhà nhất định phải uống nước gừng trị cảm ngay.

Ngôn Ấp âm thầm gật gù. Tuy không có tài năng nhưng cũng là người phạm sai biết sửa, ấu cũng là đức tính tốt. Xem ra đánh giá của Công bộ về Lý Tịch thật ra cũng đúng. Suy cho cùng, trong giới quan trường lùn cúi lo giữ mào thì người như Lý Tịch đây quả là hiếm thấy.

Hắn nghĩ vậy thì lòng ghét người kia đã giảm đi ba phần. Ngôn Ấp hòa nhã bảo: “Lý Tịch, phạm sai mà biết sửa là quan trọng nhất. Nếu người đã biết sai thì từ nay đừng uống rượu kéo hỏng việc nữa là được.”

Lý Tịch ớ ra đấy. Chẳng phải bảo hoàng thượng quân quân rất nghiêm minh sao, động một tí là phạt trên phạt dưới? Chẳng lẽ giờ người này đổi tính à? Y vừa nghĩ vừa dập đầu tiếp, mà nói ra từ lúc vào cung tới giờ, cái công phu dập đầu càng lúc càng nhanh nhẩu mà.

“Thần sợ hãi, tội thần đáng chết vạn lần, xin bệ hạ cứ trách phạt thẳng tay!”

Ngôn Ấp thấy người kia hăng hái dập đầu như già tởm thì lòng ghét bỏ càng giảm thêm nữa: “Thế nào, Lý Tịch? Người đang nghi ngờ trẫm sao?” Thanh âm tao nhã của hắn có phần gần trong đó.

Đầu Lý Tịch hết sức dập rồi, còn dập nữa là tiêu thật đó. Mặt y đau khổ, xem ra lần này lại không thành rồi... Sau đó y nhận mệnh: “Thần lĩnh chỉ, tạ chủ long ân.”

Thân thể càng lúc càng lạnh, gió thổi mỗi lúc mỗi to, có một đóa hoa đào bay rũ xuống...

Không phải vậy chứ, may gì mà may dữ vậy... Lý Tịch run càng lúc càng nhiều.

Ngôn Ấp nhìn y một hồi thì quay sang bảo người hầu: “Truyền chỉ cho Thái y viện, nấu thang thuốc cho Lý Tịch đi.”

“Dạ.”

Lý Tịch cứng đờ. Không phải chứ...

Danh tính:

Lý Tịch : ‘Tịch’ trong tịch mịch, hieu quạnh.

Ghi chú:

Theo từ điển Hán Việt và Wikipedia, trong chế độ quan thời xưa có sáu Bộ, bao gồm:

Lại bộ: giữ việc quan tước, phong tước, ân ban thuyên chuyển, lựa chọn, xét công, bãi truất và thăng thưởng, bổ sung quan lại, cung cấp người cho các nha môn.

Hộ bộ: quản lý chuyện tài chính.

Lễ bộ: kiểm cai quản học giáo, khoa cử, khảo thí cùng các công việc tiếp tân khách khứa ngoại quốc.

Binh bộ: tuyển dụng võ quan và ghi chép binh lính, khí giới, quân lệnh.

Hình bộ: quản lý hình ngục và xử án.

Công bộ: chuyên xây dựng thành hào, cầu cống đường sá, việc thổ mộc, thợ thuyền, tu sửa xây dựng, thi hành lệnh cấm về núi rừng, vườn tược và sông ngòi.

Kỳ lũ lụt này qua rồi, nhưng không biết có bao nhiêu nhà còn vẹn toàn.

Mặc dù muội không làm được gì, nhưng Tịch ca có thể giúp muội tạo phúc cho thiên hạ, để người người khắp nơi đều hưởng phúc.

4. Chương 3: Lũ Lụt

Qua trung thu, con đường làm quan của Lý Tịch phải nói là thăng tiến không ngừng. Sau một đêm bát nháo ở hoa viên mà y không mất đầu, còn hưởng được chén thuốc tỉnh túy ở Thái y viện, quả thật khiến không ít người ganh tị. Đúng là phúc khí tu trăm năm mới được.

Tháng chín đến kéo theo tiết thu trong trẻo, hoa quế nở rộ thơm khắp kinh thành, ngật nổi không có bao người có tâm tình thưởng hoa.

Những châu huyện ở phía nam đang có mưa to gió lớn mà thêm cả chuyện đề điều bị vỡ. Một số địa phương bị lũ lụt rất nghiêm trọng, người chết vô số kể.

Trong số đó cũng có quê hương của Lý Tịch, huyện Ninh Đề ở Dung châu.

Mấy ngày nay Lý Tịch bận đến tối mày tối mặt. Các châu huyện đều phái người củng cố công trình thủy lợi đồng thời điều động những người còn lại cầm cự cơn lũ. Trong thời gian ngắn, những sứ giả đưa tin qua lại các trạm dịch lớn tất bật không ngừng, thư hàm khắp cấp lũ lụt mà đến. Lý Tịch vừa hay tin đã phái người về quê tìm Tiểu Tiệm, nhưng chưa có tin tức.

Trong ngoài ào ạt ập đến khiến y mệt dừ ra mặt. Có điều, y càng mỗi mệt thì ánh mắt càng tỉnh táo, hoàn toàn không hề ngáp ngáp ngáp dài.

-0-

Khi Lý Tịch trở về sân đình mình thì trăng đã vắt vẻo trên cao. Y cởi bỏ quan phục xong lại ngẩng nhìn ánh trăng, khuôn mặt đầm chiêu đầy sầu muộn.

Giờ đây y chỉ biết khẩn cầu cho Tiểu Tiệm bình an là tốt rồi.

Khoảng thời gian này, ai trong Công bộ cũng bận tối mặt. Y thấy báo cáo số thương vong khắp nơi càng ngày càng tăng thì thấy tâm can như lửa đốt. Dù lũ đã rút bớt nhưng những châu huyện kia đã chịu tổn hại rất nặng nề, đây còn chưa nói đến sự uy hiếp của dịch bệnh. Tóm lại, năm nay quả thật là “thời thế rối loạn.”

Không biết Tiểu Tiệm ra sao rồi? Y chỉ hận không thể mọc cánh bay về quê thăm muội ấy. Nếu biết trước thế này...

Y đang suy nghĩ mông lung thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Y giật mình: “Là ai?”

“Lý đại nhân, đã tìm được người ngài muốn tìm rồi.”

Tức thì Lý Tịch xuống giường ngay, còn chưa ăn mặc chỉnh tề đã chạy ra cửa. Người ngoài cửa đưa cho y một phong thư: “Xin đại nhân yên tâm, Tiểu Tiệm cô nương vẫn bình an vô sự. Hai mẹ con cô nương ấy đã lánh nạn ở nơi an toàn từ trước. Nhưng Tiểu Tiệm cô nương nhất định không chịu đến kinh thành, cô nương nói là đại nhân hãy yên tâm. Do mẫu thân cô nương không chịu được đường xa bôn ba nên cô nương đành phải lưu lại.”

Lý Tịch nhìn phong thư trước mặt mình, nét chữ thanh tú quen thuộc dạt dưới ánh đèn khiến y thở phào nhẹ nhõm. Ý thư bên trong y dự đoán được, dù vậy cũng chỉ khiến y nhũu mày, đoạn kéo người kia vào cửa: “Đúng rồi vị đại ca này, ta có nhờ huynh chuyển một món đồ, đã tới chưa vậy?”

Nam nhân với khuôn mặt phúc chất phác gật đầu: “Thuốc và ngân lượng đã chuyển đủ rồi ạ. Ta đã nhờ Tiểu Tiệm cô nương viết cho tín thư này, xin ngài đọc qua cho.”

“Hiện giờ hai mẹ con nàng ấy đang ở đâu?”

“Thưa, họ đang trú ở nhà một người dân gần ngoại thành của huyện. Lúc ta đi gặp họ thì tình cờ quan huyện đại nhân biết được, thế nên đại nhân đã mời mẹ con họ vào phủ ở tạ,. Đây là thư tín của quan huyện Sở đại nhân, xin ngài xem.” Người kia vừa nói vừa lấy một bức thư ra.

Y cầm bức thư trên tay, lúc mở ra thấy đúng là chữ của Tiểu Tiệm. Vừa lướt mắt thấy mấy dòng chữ “Tất cả đều khỏe mạnh” trên nền giấy đơn giản đằng sau, Lý Tịch vào phòng lấy ngân lượng đưa cho vị đại ca đưa tin: “Đa tạ huynh.”

Đổi phương cầm ngân lượng rồi ngập ngừng.

Lý Tịch thấy vậy thì ướm hỏi: “Sao vậy? Còn chuyện gì nữa sao?”

“Thật ra là vậy, đúng là hai mẹ con Tiểu Tiệm cô nương đều bình an vô sự. Có điều ruộng vườn của đại nhân đã bị ngập hết, cũng may người hầu trong Lý gia không có thương vong gì... Chính là... đại nhân...”

Lý Tịch ngăn người, đoạn mới bật cười: “Ta còn tưởng là chuyện gì. Nếu ai cũng bình an vô sự thì được rồi. Ruộng vườn là thứ gì, sinh không mang đến, chết chẳng đem theo, ngập thì cho ngập luôn.”

Đổi phương sùng kính nhìn y: “Đại nhân quả là không giống người tầm thường. Dọc đường đến đây, ta thấy không biết bao nhiêu người giàu có xót của khóc thương đến thê thảm. Lòng dạ đại nhân quả thật cõi mở vô cùng.”

Lý Tịch mỉm cười. Điều y trân trọng chưa bao giờ là kim ngân.

Cũng phải nói là trong Lý gia, ngoài mẫu đất khô cằn kia thì tất cả tiền bạc đã thành ngân phiếu y mang theo người. Có tổn thất cũng không có bao nhiêu.

Đợi người đưa tin đi rồi, Lý Tịch mới ngồi bên cạnh đèn mà đọc thư.

Quan huyện của Ninh Đề quê y cũng là tân quan nhậm chức, tên là Sở Giang. Trong thư lời lẽ nào cũng đầy khách khí, đại nhân đó bảo rằng sẽ thay mặt Lý Tịch chiếu cố cho người nhà. Lý Tịch mỉm cười, Sở Giang này cũng khôn ngoan lắm. Cho y cái ân tình này, thế nào cũng có ngày hần sẽ đòi lại đủ.

Y đọc kỹ lá thư của Tiểu Tiệm.

Tịch ca như ngộ,

Tiểu Tiệm và mọi người đều khỏe mạnh, Tịch ca hãy yên tâm.

Hương thân phụ lão có nhắc nhở năm nay chắc lũ lớn sẽ đến, nên hai mẹ con muội đã trốn nạn ở thành Huyền trước. Quần gia Chu bá và gia nhân cũng đi cùng nhà muội. Của cải mang đi được đều mang theo cả, tiếc là không giữ được mảnh đất đó... Huynh đọc phần sau của thư sẽ rõ. Chu bá đã dẫn A Bắc, A Nam, Tiểu Hồng và Tiểu Thanh đi kinh thành rồi. Tịch ca đã làm quan ở kinh thành thì cũng cần người hầu hạ vậy. Trước kia huynh còn bảo nhất định sẽ không làm chức cao, bây giờ thì sao hả?

Tình trạng mẹ muối vẫn không tốt lắm, vẫn không chịu được cực khổ của thuyền xe. Thế nên bọn A Tề ở lại chăm sóc cho bọn muối. Kỳ thật trong nhà có mình muối cũng đủ rồi, nhưng bọn A Tề nói chính huynh ra lệnh, bất cứ giá nào cũng phải ở cạnh mẹ con muối. Tâm tư của Tịch ca thật Tiểu Tiệm không biết báo đáp thế nào đây.

Phải rồi, Sở đại nhân đối đãi với bọn muối rất tốt, cho nên Tịch ca hãy yên tâm, Tiểu Tiệm không có gì đâu.

Có điều, mấy ngày nay muối không chợp mắt được. Muối thi thoảng nhìn ra ngoài cửa thấy rất nhiều người đi hành khất, trước thiện đường thì một dãy quan tài dài ra đấy. Kỳ lũ lụt này qua rồi, nhưng không biết có bao nhiêu nhà còn vẹn toàn. Những lúc này Tiểu Tiệm mới thấy mình có vận khí tốt, nhưng cũng không tránh khỏi chua xót.

Trong thiên hạ này, hỏi có bao người có phúc khí như Tiểu Tiệm đây?

Thôi không nói nữa. Chắc Tịch ca ở kinh thành nhất định đầu tắt mặt tối rồi. Muối biết những châu huyện khác đều thế. Vậy chắc hẳn bọn huynh ở kinh thành còn bận đến mức nào, phải giải quyết bao nhiêu trường hợp thống khổ các nơi.

Tiểu Tiệm nghĩ đến đây thôi đã thấy được an ủi đôi phần. Mặc dù muối không làm được gì, nhưng Tịch ca có thể giúp muối tạo phúc cho thiên hạ, để người người khắp nơi đều hưởng phúc.

Nghĩ vậy, Tiểu Tiệm thực vui mừng vì Tịch ca có thể thăng chức.

Huynh không cần bận lòng vì bọn muối, Sở đại nhân và bọn A Tề lo lắng cho nhà muối rất chu đáo. Mẹ và muối cũng không có gì, có điều chính Tịch ca mới cần cẩn thận sức khỏe đấy. Một thân một mình tất bật bên ngoài, lo nhất chính là tích lao góp sầu, huynh phải giữ lấy mình đó nha.

Trân trọng.

Tiểu Tiệm ngưng bút.

Lý Tịch gấp thư lại mà đầy dư vị đắng.

Trên bức thư ẩn hiện có dấu ngấn của nước mắt, biết bao tâm tư của Tiểu Tiệm đều bộc lộ ra.

Dù Tiểu Tiệm nhắc thoáng qua, nhưng y có thể hình dung cảnh khổ nạn của bà con nơi quê nhà.

Quả thật trong trận hồng thủy này, còn được bao nhà an toàn chứ?

Y cười khổ với ánh trăng. Lần đầu tiên, y thấy mừng vì bản thân làm được chút việc gì.

-0-

Mấy lớp da mỡ Lý Tịch tích lũy lúc trước tiêu tán rất nhanh theo tốc độ những công văn ào ạt đổ về. Đáng tiếc những người chung quanh không chú ý đến Lý Tịch nhiều, bằng không sẽ phát hiện gần đây y ngáp rất ít.

Theo thông lệ, ngay đúng Ngọ, một sổ tấu chương mà hoàng thượng phê duyệt xong sẽ được mang về cho Lục bộ thi hành. Sau khi Lục bộ tuần tự an bài xong, chúng sẽ được đến từng Đốc cấp sự trung để chuyển cho Cấp sự trung xử lý.

Đốc cấp sự trung và Cấp sự trung của Lục bộ thường được gọi chung là Lục khoa, do Đôn đốc thẩm hạch. Bốn phần của Lục khoa chính là coi sóc quản lý.

Lúc Lý Tịch cầm được tấu chương thì trời đã chạng vạng tối. Trông thấy hằng hà lời phê thẩm đỏ, y bắt tay nhập vào sổ sách. Công việc mà y hằng ngày hằng hái làm này không hiểu sao hôm nay lại ngáp ngừng.

Y nhìn văn án được phê chuẩn của Ti trưởng mới nhậm chức, Chu Khánh Thiện mà chau mày.

Nếu y nhớ không lầm, phần văn án phê này thoát nhìn có chút không ổn.

Y suy ngẫm, rồi lục tìm đồng giấy tờ trước mặt mới phát hiện, quả nhiên Chu Khánh Thiện đã thay đổi con số của công trình thủy lợi ở Duật châu, dẫn đến cải biên dự toán rất chênh lệch.

Lý Tịch kỹ lưỡng đối chiếu lời phê trong văn án thì phát hiện, phần văn phê này đáng lẽ phải được Ngôn Ấp xử lý rồi mới giao cho Công bộ. Nhưng vì thời gian khẩn cấp nên Chu Khánh Thiện đã phê qua loa rồi chuyển đến Duệ châu đòi xử lý.

Còn hơn thế nữa, con số mà Chu Khánh Thiện phê nhiều hơn một vạn lượng bạc.

Dựa theo tục lệ của Công bộ, nếu quan viên phê sai thì phải truyền lệnh thẳng đến địa phương. Nếu địa phương phát hiện có chỗ không thích đáng thì có một tháng để tổng kết, sau đó hồi báo ngay về kinh thành, rồi hoàng thượng sẽ ra cách bù lại số hụt.

Chuyện thế này hiếm khi xảy ra. Dù sao mà nói, trình tự phê duyệt phải qua ba giai đoạn thẩm tra: từ hoàng đế qua Lục bộ rồi đến Lục khoa. Khả năng nảy sinh vấn đề là thấp vô cùng. Nhưng lần này do thời gian khẩn cấp, rất nhiều mệnh lệnh là do Ngôn Ấp đại khái phê duyệt rồi giao cho Lục bộ xử lý. Mà quan viên Lục bộ truyền lệnh cũng không chờ được Lục khoa thẩm hạch đã gởi đến địa phương. Lần này việc làm của Chu Khánh Thiện chính là vậy. Có thể nói, khi tình thế khẩn cấp xảy ra thì năng lực thẩm hạch của Lục khoa suy giảm rất nhiều.

Lý Tịch tức đến phát ghen.

Dù quan phụ mẫu Duệ châu có nhận được văn án sai lầm này cũng sẽ không hồi báo ngay. Vì sai lầm nhỏ này cũng không ảnh hưởng gì lắm đến công trình xây cất thủy lợi. Tùy theo mệnh lệnh truyền ra của Công bộ, Hộ bộ sẽ chuyển số ngân lượng này đến địa phương. Ước tính cũng một tháng sau, các quan ở châu huyện mới báo việc này với triều đình, sau đó mới trả ngân lượng lại.

Lý Tịch lại chau mày.

Vốn cũng không có gì lớn, nhưng nếu y tính không lầm thì quốc khố đã thâm hụt đến bốn phần vì thiên tai hồng thủy này, còn sáu phần còn lại được dành riêng để lo cho tàn cuộc. Còn có những chi dùng để làm an lòng bá tánh, phòng chống dịch bệnh, vân vân và vân vân. Dĩ nhiên tất cả trích từ quốc khố mà ra. Bao nhiêu chuyện chỉ như thế, quốc khố bị rỗng hoác là chuyện có thể đoán được.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, một vạn lượng cũng chỉ là muối bỏ bể, cứu được bao nhiêu người chứ?

Lý Tịch vừa tự nhủ vừa nhìn Chu Khánh Thiện đi ngang qua.

Hãy da... Một vạn lượng cũng là tiền chứ có phải giấy đâu.

Vừa nghĩ vậy, y đã đứng trước mặt Chu Khánh Thiện.

-0-

Sáng sớm hôm sau, khi Ngôn Ấp đang thẩm tra kết quả công tác của các bộ từ Lục khoa, hần phát hiện văn án phê chuẩn bị trả lại. Hần đọc kỹ thì đúng là văn án được chuẩn cho Tì trưởng của Công bộ, Chu Khánh Thiện để xử lý công trình chống lũ cho Duệ châu.

Hần nhìn kỹ văn án đã phê với bản báo cáo mực xanh của Công bộ, song lập tức cho người gọi Chu Khánh Thiện và Công chủng Đốc cấp sự trung Phí Tiềm Quang vào điện.

Chu Khánh Thiện và Phí Tiềm Quang đi vào rồi hành lễ. Có điều Phí Tiềm Quang đã đứng dậy mà Chu Khánh Thiện còn quỳ trên đất. Ngôn Ấp phát hiện khuôn mặt Tì trưởng đại nhân đỏ hoét đến mang tai. Chu Khánh Thiện quỳ trên đất lấy bầytau: “Thần sợ hãi, thần đáng chết.”

Ngôn Ấp cầm lấy văn án phê chuẩn: “Là vì việc trong văn án này à?”

“Dạ. Thần đã phụ sự phó thác của bệ hạ. Tình huống khẩn cấp nên chuyện phê văn cũng không thể trì hoãn một giây. Nhưng do thần lầm lỗi đã phê sai khiến lệnh truyền bị hủy. Chỉ sợ đã ảnh hưởng đến tánh mạng của bá tánh vùng lũ lụt. Thần đáng chết ngàn lần.” Chu Khánh Thiện cứ thế dập đầu mười mấy lần đến chảy máu.

Ngôn Ấp thở dài: “Chu đại nhân đứng lên trước đi. Trước mắt phải lấy chuyện lũ lụt làm đầu, chuyện của người để sau hãy bù lỗi.” Hần nói xong thì quay qua Phí Tiềm Quang: “Lần này là vị đại nhân nào ở Công khoa trả phê văn lại? Đừng nói với ta, các người không biết nặng nhẹ trước sau là gì? Chuyện sai lầm này

để một tháng sau đắp lại số huyệt cũng được, sao phải cho thiên lý mã thu hồi phê văn của Chu đại nhân về cho bằng được, còn thu cả ngân lượng mà Hộ bộ phân phối về? Đừng nói với ta, một vạn lượng này quan trọng hơn tánh mạng dân chúng?” Hẩn lạnh lùng nhìn Phí Tiềm Quang.

Phí Tiềm Quang đỏ mồm hôi như tằm, miệng thì thảo mà không nói ra được lời, cuối cùng chỉ biết lắp bắp: “Dạ... Dạ... Lý Tịch hẩn...”

Ngôn Áp chau mày, cũng cùng là tân quan với nhau mà người này cứ run như cầy sấy khiến hẩn khó chịu. Cái tên “Lý Tịch” làm hẩn suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra là người nam tử tháng trước bị hẩn đá xuống nước.

Hình như người kia cũng lần đầu mới nhậm chức.

Ngôn Áp thấy không vừa lòng dù rằng Lý Tịch vô tình làm đúng trách nhiệm. Chiếu theo cảnh cáo của Hộ bộ tối qua, độ một tháng nữa quốc khố sẽ thâm thủng hết. Để ứng phó với hậu quả lũ lụt thì dù một vạn lượng cũng rất quan trọng. Cả đêm bỏ dở chuyện xử lý thiên tai, so với chuyện ngân lượng còn lại trong quốc khố thì việc Hộ bộ thảo ra kế hoạch giúp đỡ địa phương bị trì hoãn nhẹ hơn nhiều. Nhưng vì trong Lục bộ, các sự vụ được xử lý độc lập với nhau nên họ không hiểu nội tình trong công tác và những tình huống đặc thù. Xem ra lần này chẳng qua Lý Tịch là mèo mù vớ phải cá rán thôi.

Đối với công tác của Công bộ mà nói thì cách tốt nhất cứ theo lệ thường, đợi một tháng sau bù lại số huyệt đó là cách tiết kiệm nhân lực nhất. Lý Tịch này lại cố tình chọn cách kém cỏi nhất.

Ngôn Áp lạnh lùng nhìn hai tân quan kia, đoạn phát tay: “Chu Khánh Thiện, sau này các sự vụ do người xử lý đều cần Thị lang Lưu chính đốc kiểm qua mới có thể truyền xuống. Các người lui xuống. Phí Tiềm Quang, gọi Lý Tịch vào đây.” Đối với chinh chiến mà nói, chuyện đầu đầu nhất là quản lý đám tân binh, ai cũng ngây ngô không biết mùi chiến tranh là gì. Chu Khánh Thiện thì đưa cái cố là bận bịu quá mà phạm sai, Phí Tiềm Quang thì không biết quản lý bộ hạ, còn Lý Tịch ít nhất là không biết cần nhắc sự tình.

Mặc dù rất không công bình với tân quan Lý Tịch, nhưng vào những lúc đặc biệt này, mỗi người cần phát huy hết năng lực để ứng phó với tình huống bất ngờ.

-0-

Lúc Lý Tịch phụng chỉ nhập điện thì bên trong đốt đốt đàn hương. Hương thơm đậm đà dậy lên khiến xung quanh có cảm giác thần bí.

Công hiệu của đàn hương là yên định tâm thần... Không hiểu sao bỗng Lý Tịch nghĩ đến điều này.

Lúc còn nghĩ vẩn vơ thì Lý Tịch đã tới bái kiến đế vương.

Hoàng thượng ngồi trên điện nhìn y tiến đến thì buông văn án trong tay xuống. Lý Tịch sắc sảo nhìn ra là văn án y trả lại hôm qua.

Lý Tịch tiến lên hành lễ, phụng mệnh đứng dậy xong thì y đứng đó cầm mặt xuống đất mà lo, chẳng hiểu vì sao mình bị gọi vào đây.

Tức thì y nghe tiếng Hoàng thượng xuyên thủng mùi đàn hương: “Lý Tịch, tại sao người phải triệu hồi văn án đã chuẩn này lại về cho Chu đại nhân? Chẳng phải theo thông lệ, việc này chờ một tháng cũng được sao?”

Lý Tịch thấy khó hiểu, đoạn cẩn thận lên tiếng: “Bẩm hoàng thượng, thần đã nói nguyên nhân cho Đốc cấp sự trung Phí Tiềm Quang đại nhân rồi, chẳng lẽ ngài ấy chưa bẩm với hoàng thượng?”

Ngôn Áp ngăn người. Từ đầu đến cuối tên Phí Tiềm Quang kia cứ lo run rẩy, cái gì cũng không nói được thì dĩ nhiên không biện bạch cho Lý Tịch rồi. Hẩn suy ngẫm vậy thì hỏi tiếp: “Phí đại nhân không có nhắc đến, giờ người giải thích cho trẫm đi.”

Lý Tịch suy nghĩ một hồi mới nói: “Dù bảo theo trình tự thường là đúng, nhưng hiện giờ là thời điểm rối ren, đợi một tháng sau e là tổn thất sẽ càng nặng hơn.”

Ngôn Áp nhướn mày: “Sao người lại nói vậy?”

Lý Tịch rất muốn ngẩng đầu lên, đây rõ là Hoàng thượng đã biết mà muốn hỏi gì nữa: “Là bên đó... Chỉ sợ bên Hộ bộ đã đưa cảnh cáo nguy lên rồi ă? Trong tình huống này, ngân khố của Hộ bộ không phải là chuyện nhỏ.” Y nói xong thì bất cẩn liếc thấy sắc mặt ngạc nhiên của Hoàng đế, liền im bật. Y nói sai chỗ nào rồi?

Ngôn Áp không kèm được mà hỏi y: “Tại sao người biết Hộ bộ đưa cảnh báo nguy lên? Có ai trong Hộ bộ nhắc đến à?” Xem ra lần này không chỉ người của Công bộ bị phạt mà thôi đây.

“Thưa không có... Thần chỉ tham khảo tài liệu Công bộ mấy năm nay mà suy đoán thôi.” Lý Tịch nhú mày: Có vấn đề gì sao?

“Tài liệu mấy năm qua?” Ngôn Áp đột nhiên nhớ ra, tài liệu những năm trước mà Công bộ trình lên cho hần đều do con người trước mặt này sao chép. Chỉ nhìn qua một lần thôi sao? “Làm sao người đoán được?”

Lý Tịch buột miệng: “Là kia... thần tính là hơn tháng nữa sẽ có bất lợi, quốc khố thế nào cũng báo nguy...” Y lại mau mắn ngậm miệng. Sắc mặt Hoàng đế hơi thay đổi thì phải?

Ngôn Áp chậm rãi nói: “Chính vì vậy, người thà rằng truy văn án kia về cho bằng được chứ không đợi một tháng sau, có phải không?”

Lý Tịch quỳ xuống: “Dạ, là do thần dự đoán hồ đồ. Nếu không ỏ xin hoàng thượng giáng tội.”

Ngôn Áp ngồi ở thượng tọa chăm chú nhìn nam nhân đang quỳ trong lớp đàn hương đậm đặc, đoạn hần khoát tay: “Bỏ đi, người lui xuống được rồi. Xử lý chuyện này cũng không tệ, sau này cứ cẩn trọng vậy là được.”

Lý Tịch cúi đầu rồi cáo lui.

Y về đến Công bộ thì Phí Tiềm Quang kéo y qua một bên. Khuôn mặt của Đốc cấp sự trung đại nhân hết sức bối rối: “Hoàng thượng gọi người nói gì vậy?”

“Cũng không có gì, hoàng thượng chỉ hỏi chuyện ngày hôm qua thôi.” Lý Tịch trả lời qua loa.

Phí Tiềm Quang giật mạnh tay y: “Đừng nói với ta... người kể hết chuyện của Hộ bộ mà người nói cho ta với Hoàng thượng sao? Trong triều rất úy kỵ chuyện quan viên can thiệp vào sự vụ các bộ khác đó.”

Lý Tịch trừng mắt nhìn Phí Tiềm Quang: “Sao ngài không nói sớm!”

Đêm đó Lý Tịch mất ngủ. Đừng nói chỉ vì cái lý do chẳng rõ đầu cua tai nheo này mà y bị lưu đây chứ? Thật tình không đáng mà!

Lúc ấy, Ngôn Áp lật văn án của Lý Tịch ra xem lại. Quả là chân nhân bất lộ tướng, tên gia hỏa kia lại cẩn trọng đến vậy.

Là nhân tài hữu dụng đây.

Lần thứ hai, Lý Tịch phát huy hết sức mạnh mà thẳng tiến con đường làm quan rục rở.

-0-

Giữa tháng mười, cuối cùng lũ lụt cũng rút hết.

Mấy vị đại nhân của nhà Lý Tịch rốt cuộc cũng khoan thai đến nơi.

Đúng vậy, chẳng hay mọi người còn nhớ Chu bá, A Bắc, A Nam, Tiểu Thanh và Tiểu Hồng hay đã quên rồi? Sau một tháng bôn ba, cuối cùng bọn họ cũng thuận lợi đến kinh sư. Nghe nói trên đường đi, họ còn ra tay giúp ba vị lão niên, hai đứa trẻ nhỏ, bốn vị nữ tử cộng thêm năm vị nhân sĩ tàn tật... Tóm lại mấy vị này đi đường không biết mệt mỏi, giúp cho biết bao gia đình sửa sang nhà cửa vườn tược sau lũ, cống hiến lớn lao dữ lắm.

Không lâu sau, Lý Tịch đã dọn ra một tiểu viện ở thành đông, xây một cái nhà nho nhỏ coi như là nơi thường trú. Đây cũng là bằng chứng cho chuyện y cắm rễ ở hoàng thành này, tuyệt vọng lắm bà con ơi.

Chu bá vốn là người chăm sóc cho Lý Tịch từ nhỏ đến lớn, lão vừa thấy y thì khuôn mặt gầy rưng rưng lệ ào ạt: “Ta cứ tưởng cái thân già nua này sẽ không còn cơ hội thấy thiếu gia nữa.” Chu bá vừa mếu máo vừa vùi mặt vào người thiếu gia mình.

Lý Tịch cũng không biết nói gì luôn. Có điều, nhìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt hờ hững của người nam tử này hơi run rẩy.

Xem ra hết thấy đều có hy vọng mới mẻ.

Cuộc sống tốt đẹp dường như đang mở ra trước mắt.

Cuối tháng mười, Duật châu đưa tin bệnh dịch đang hoành hành. Lúc quan viên châu huyện phản ứng kịp với tình huống thì đã có hơn mười thuộc hạ chết vì bệnh dịch. Quan nhanh chóng truyền lệnh phong tỏa cả châu.

Tựa như chiếc lá đầu thu rơi rụng, khí lạnh lẽo dần dà tích tụ, đến nửa tháng sau thì năm trong sáu châu bị lũ báo có dịch bệnh.

Ngày ngắn đi, đêm lại dài ra.

Buổi tối, Lý Tịch về nhà thì Chu bá đã đợi sẵn. Ông thấy y thì cười tươi rói: “Thiếu gia đã về. Ta chuẩn bị nước nóng sẵn rồi, thiếu gia rửa mặt đi.”

À, quên nói cho các vị hay, từ sau vụ xử lý hồng thủy thì Hoàng thượng đã ân tứ cho Lý Tịch một trăm ngàn lượng và long khẩu truyền cho bốn chữ “Trí Năng Cần Tĩnh.” Y chính thức lên chức Đốc cấp sự trung thất phẩm. Chẳng biết từ khi nào, địa vị Lý Tịch ở Công bộ lại nhảy lên một bậc. Càng đáng quý là từ nay về sau, mỗi ngày Lý Tịch có thể yết kiến Hoàng đế bệ hạ để báo cáo sự vụ.

Một người đắc đạo thì cả tàu hưởng ké, hưởng gì là khâm điểm từ chính hoàng đế bệ hạ? Giờ khắc này, xem ra quan vận của Lý Tịch đại nhân rất thông thoáng. Mọi người bao gồm cả Thị lang đại nhân giờ gặp y đều toe toét cười.

Cũng vì lý do này, tối về nhà Lý Tịch cứ thế mà lượn tới lượn lui, tới ngõ đi vào xong thì tàn tàn chờ ăn cơm chiều. Tối nay mới về nhà tắm rửa, xong thì chui vào chăn cuộn tròn ngáy pho pho.

Lý Tịch kêu khổ không ngớt nha. Bất quá mỗi lần y ca cẩm là Chu bá, con người vừa nghiêm túc lại thích ứng nhanh đưa ra sắc mặt thông cảm mà ngắt ngang: “Đại trượng phu cần ra tài ra sức để đối mặt thiên hạ. Giờ thiếu gia có thể chia sẻ gánh nặng với bá tánh, thật sự khiến lão hủ mừng lắm. Trong vài tháng ngắn ngủi, thiếu gia có bản lĩnh từ vô phẩm leo lên thất phẩm, thật sự tài giỏi lắm.” Lão nói mà khuôn mặt cao hứng như có chết cũng mãi nguyện.

Lý Tịch nhìn khuôn mặt nghiêm nghị mà mong chờ của Chu bá thì ngoan ngoãn nuốt trọng tiếng văng tục xuống. Dù y biết Chu bá cũng không phải người yêu nước thương dân quá mức, nhưng y hiểu Chu bá rất mong y thành cá chép vượt long môn.

Quay lại đề tài kia, trong triều, không quan viên nào lại không muốn mình thăng quan tiến chức? Chỉ có Lý Tịch mới là khác người.

Lý Tịch ngán ngáp ngáp đến sái quai hàm, quay người tính về căn phòng nhỏ của mình, tiện hỏi Chu bá: “Hôm nay có thư gì không Chu bá?”

Chu bá trình cho y một phong thư. Y thấy thì mắt sáng rõ, nuốt trọng cái ngáp xuống. Chữ trên phong thư đúng là bút tích quen thuộc kia.

Lý Tịch chưa đọc thư đã cười toe toét. Chu bá lắc đầu, nhìn y tự hào rồi cài then cửa lớn cho thiếu gia mình.

-0-

Tịch ca như ngộ.

Có phải phương bắc lạnh lắm không? Hiện giờ Tịch ca đang phiêu bạt bên ngoài nên hãy giữ gìn sức khỏe. Khi lạnh thì mặc thêm áo, bình thường thì ăn cơm nhiều vào. Huynh mà chênh mảng là muối nói Chu bá mắng huynh cho biết.

Muộn rất khỏe, mẹ muối cũng đang điều dưỡng sức khỏe. Mấy hôm nay mẹ muối khá nhiều lắm, có điều thường hỏi thăm huynh ra sao rồi. Huynh cũng biết mẹ muối coi huynh như con cái trong nhà mà.

Bọn muối đọc thư lần trước huynh gửi rất nhiều lần. Thấy không thể làm gì hơn. Cả nhà muối đều khỏe, huynh không cần lo lắng.

Mấy ngày nay huynh bận lắm phải không? Muối nghe nói các nơi đều có bệnh dịch, một số hương thân phụ lão quê mình cũng xanh xao lắm. Cũng may Sở đại nhân cần chính yêu dân, lại biết lo nghĩ cho bà con nên mỗi ngày đều phái người đi dò tin khắp nơi. Lần trước, không biết ngài ấy kiếm đâu ra một số dược thạch nghe nói phòng bệnh được. Sở đại nhân còn mời thầy thuốc xem bệnh cho bà con mình nữa, nên chỗ này không có gì. Chỗ muối mà thế này, chắc kinh thành còn bận bịu tới cỡ nào?

Tịch ca phải cẩn trọng đấy...

Còn nữa, gần đây quê mình có mấy lời đồn đãi khiến muối rất bất an...

Thôi quên đi, muối chỉ nói thế thôi.

Tịch ca, muối nghe nói ở kinh thành có miếng dấp son rất tốt. Huynh nhờ sai dịch đại ca mua cho muối được không? Chỗ muối không có bán.

Huynh không cần lo nhớ muối.

Tiểu Tiệm ngưng bút.

Lý Tịch gấp thư lại mà khẽ cau mày.

Dòng cuối của Tiểu Tiệm khiến y hơi lo. Sau chuyện hồng thủy thì vấn đề lớn khác lại nảy sinh, xem ra đã bắt đầu rồi.

Chuyện các nơi thiếu thốn vật tư rõ ràng rất trầm trọng rồi. Giờ Tiểu Tiệm đang ở trong phủ quan mà cũng không có miếng dấp son thì nói chi đến người dân áo vải? Cũng chẳng biết “lời đồn đãi” mà muối ấy nhắc đến là gì, thật khiến y bất an.

Loạn thế thì lòng dân cũng loạn. Chỉ một điểm biến động thôi có thể giao động quốc gia ra nguy nan. Nhưng nhà Trần hiện giờ không thể chịu thêm trận họa vô đơn chí nào nữa. Dù Ngôn Ấp có bản lĩnh đến đâu thì cũng chỉ là một cá nhân. Dù nhà Trần có thịnh vượng lại cũng không gánh nổi chuyện nhân họa và thiên tai cùng xảy ra.

Chỉ mong thời thế thanh bình, đừng có sóng to gió lớn nữa.

Lý Tịch cất lá thư mà thở dài. Nếu y là bá tánh bình dân thì không cần quan tâm nhiều vậy. Nhưng giờ khoác lớp áo “quan” trên vai, thế nên lòng càng phải lo.

Cũng phải nói, nếu Lý Tịch y thật sự là bá tánh bình dân, chỉ sợ lúc loạn thế đã gặp nguy cơ ở đâu rồi thì sao?

Lý Tịch nghĩ vậy mà cười khổ.

Không được, có phúc thì nên biết hưởng, số ta chỉ thế mà thôi.

Khi ấy, những châu huyện chịu tai ương ở phía nam bắt đầu dậy lên lời đồn lan khắp cả nước. Ấy là đương kim hoàng đế giết cháu đoạt vị, thế nên ông trời bắt dung. Là do Ngôn Ấp không phải chân mệnh thiên tử nên trời nổi giận lôi đình, giáng tai họa xuống cho thiên hạ.

Mỗi tháng đúng hai ngày, dù Lý Tịch đại nhân có bận bịu thế nào cũng ráng nhín thời gian lén lút đi với hoàng đế bệ hạ đến quán trà.

5. Chương 4: Giao Ước Nơi Quán Trà

Ngôn Ấp nhìn quyển văn án thì khẽ cau mày.

Sắc đèn dạ đuôi chân mày hấn hực sát khí. Lý Thừa Hạ đứng cúi đầu bên dưới chột thấy rợn gáy.

Người trời sinh ra đã là vương giả, không ai dám nhìn trực diện đích thị là nhân vật Ngôn Ấp này.

Nhưng hấn chỉ cảm nhận luồng sát khí đó trong chiến tranh mà thôi. Từ khi tân hoàng đế lên ngôi đến giờ hấn chưa lĩnh giáo qua. Rốt cuộc, quyển văn án kia viết gì mà có thể khiến một quân vương luôn bình tĩnh lại biểu lộ như thế?

Một tiếng “bịch” vang lên, quyển văn án vành nhạt kia bị ném xuống đất. Ngôn Ấp bất thần đứng lên, chấp tay đi qua đi lại trong điện.

Ai cũng nín thở chờ đợi, Ngôn Ấp nghe tiếng hô hấp yên ắng mà ánh mắt mỗi lúc mỗi lạnh.

Đoạt vị thí chân long? Thật nực cười. Lúc Ngôn Khiêm còn tại vị giữu võ giương oai thì những tên đó nói gì? Chỉ mới nửa năm, hấn đã từ anh hùng cứu thế ra loạn thần tặc tử. Dân trăm họ đúng là ai cũng ngu dốt, có mắt như mù.

Hấn nhìn chằm chằm quyển văn án trên đất, hít một hơi sâu rồi nhặt nó lên. Vốn biết tổng không thể trông cậy vào thứ khác, trên đời này chỉ có bàn tay mình là đáng tin nhất.

Chẳng phải hấn biết rõ, giải quyết chuyện sau lũ càng khó hơn lúc hồng thủy đến sao? Bất quá chỉ là lời đồn của tiểu nhân, đâu có đáng pháp phòng nổi giận chứ?

Ngôn Ấp nghĩ vậy thì ngồi xuống, ngẫm nghĩ xong lại cầm bút phê.

-0-

Một hôm sau ngo, hiếm hoi Lý Tịch mới được thanh nhàn, ngay trưa rảnh thế này đi dạo là nhất xứ. Nghĩ thì phải làm, thế nên y mặc thường phục vào ngay, tâm trạng mừng như điên hăng hái đi thẳng đến quán trà. Đến nơi, y kiểm chỗ ngồi xuống để thưởng trà, nhấp một ngụm thì thở dài một hơi. Cảm giác người đi lại tấp nập náo nhiệt thật tốt. Y ngẫm mình ở triều đình một thời gian dài, đi đâu cũng chạm toàn những gương mặt lão làng cứng nhắc như bị người ta thiếu vận lượng chẳng bằng. Hơn nữa, đa phần những người mới là võ tướng từng theo hoàng thượng chinh chiến giành giang sơn, thường không có đông dài với quan văn. Lý Tịch luôn thấy như bị phong bế ở hoang đảo mờ mịt không bóng người, thấy rất tịch mịch. Nói đến đây, không biết nguyên nhân phụ mẫu đặt tên này cho mình có phải là không tốt hay không... Dù biết phụ mẫu chưa bao giờ để tâm đứa trẻ này, có điều nhà ai lại đặt tên “Tịch” cho con gia trưởng chứ?

Lý Tịch vừa nhâm nhi trà vừa ngẫm nghĩ.

Chỗ y ngồi là một gian phòng riêng sau tấm bình phong, tuy nghe được thanh âm bên ngoài nhưng phía ngoài lại không thấy được bên trong. Tiếng tiểu nhị đi lại chào đón khách lớn đến thủng màng nhĩ.

Bỗng nhiên, y nghe tiếng tiểu nhị sốt sắng gần tấm bình phong: “Khách quan, trong này có người rồi ạ.”

Một tiếng nói nhàn tản quen thuộc vang lên: “Có người? Bảo hấn nhường chỗ là được, chúng ta trả gấp đôi.”

“Cái này... không được...” Tiểu nhị còn chưa dứt thì đã có người xộc vào.

Lý Tịch nhíu mày, bất chợt đỡ dẫn ra. Nếu nhớ không lầm thì tiếng nói này...

Y ngược lên, quả nhiên là giọng nói quen vừa nhớ ra: Lý Thừa Hạ.

Y từ tốn đứng lên hành lễ: “Lý—” Còn hai chữ “đại nhân” thì nghẹn ở miệng, đằng sau Lý Thừa hạ rõ ràng là hoàng đế bệ hạ của thiên triều mà.

Ngôn Ấp và Lý Thừa Hạ đều kinh ngạc, có điều Ngôn Ấp phản ứng nhanh hơn đã trừng mắt với Lý Tịch một cái. Lý Tịch hiểu ý là bệ hạ cải trang đi tuần, thế nên cúi chào thật sâu: “Thì ra là Lý huynh... Tiểu nhị, hai vị này là bằng hữu của ta. Không có gì đâu, ta đổi chỗ là được.” Y vừa nói vừa tính đi ra.

Chẳng biết hoàng đế có thể giả lờ không thấy mình được hay không?

Y vừa nghĩ vậy thì Ngôn Ấp đã lên tiếng: “Không cần. Lý Tịch, người ngồi xuống đi. Tiểu nhị, mang một ấm trà ra.”

Tiểu nhị hồ nghi nhìn ba người, thấy có chút kỳ dị, nhưng cuối cùng vẫn biết điều lui xuống.

Lý Tịch không dám ngẩng đầu lên, cứ đứng đó cắm mặt xuống đất. Đoạn y thấy Ngôn Ấp đi đến cạnh mình, tự nhiên phất vạt áo ngồi xuống. Nhất thời bối rối, y không biết có nên ngồi hay không.

Lý Thừa Hạ đứng lui ra sau gần cửa sổ, thần thái lặng lẽ đứng gác. Thanh âm Ngôn Ấp lại cất lên: “Lý đại nhân, ngồi đi.”

“Thần- ... Lý Tịch không dám.” Lý Tịch cung kính chấp tay.

Ngôn Ấp lạnh lùng mỉm cười: “Bảo người ngồi thì cứ ngồi.” Đang nói thì tiếng chân tiểu nhị đã đến gần. Lý Tịch cúi đầu: “Tạ chủ long ân.” Đoạn y ngồi xuống vị trí gần cửa.

Trà được mang lên xong thì trên bàn yên ắng hẳn. Lý Tịch thấy không được tự nhiên. Nhưng cái người ngồi ở thượng tọa đang nhắm nháp trà lại hết sức bình thản.

Khi người ta thấy không được tự nhiên thì thính giác lại nghe mồn một những chuyện bên ngoài. Cái lỗ tai của Lý Tịch giờ nghe mồn một những động tĩnh ngoài kia, ngược lại càng làm y phiền loạn hơn.

Bàn bên trái có người than vãn là hôm nay mua món gì đó đắt quá, tên bán hàng gian thương ăn lời tới mười văn tiền, bàn sau thì đang bàn chuyện nữ nhi xuất giá...

Rồi bàn bên phải lại vang lên tiếng tức giận: “Năm nay đúng là diêm xấu mà!”

Lý Tịch thấy toàn thân đông cứng. Nếu y không lầm thì tay Ngôn Ấp dừng uống trà cũng là do nghe tiếng bàn bên kia.

“Phải đó, đúng là diêm xấu mà! Đừng nói là Mã huynh, nhà vải của ta năm nay cũng tổn thất rất lớn vì trận hồng thủy này, ước chừng cũng ba nghìn lượng bạc. Ta còn nợ một đồng đây, sắp sửa mất hết nhà rồi.”

“Thiệt tình... Cũng quái lạ, hằng năm đều mưa thuận gió hòa, không hiểu sao năm nay lại có đại hồng thủy như vậy. Nghe mấy người lớn tuổi trong nhà ta nói, trận hồng thủy này trăm năm cũng khó thấy. Thiệt kỳ quái mà.”

“Hay da... Trăm năm khó thấy thiệt... Mà không biết Mã huynh có nghe lời đồn đó không?”

“À... Cái vụ chân long... phải không?” Người kia liền thấp giọng.

“Hay, lúc đầu ta cũng không tin cho lắm. Có điều về nghĩ lại, thấy đúng là ông trời tức giận thiệt. Bằng không sao lại thê thảm thế này?”

“Thiệt tình.. Có điều cũng đúng đó... Thấy thật vậy chứ ra là giả thôi...”

Da đầu Lý Tịch càng lúc càng rợn lên, y thấy ngón tay cầm chén của Ngôn Ấp càng bóp càng mạnh. Hắn ngồi thưởng trà mà cứ như uống rượu.

Khoảnh khắc đó, bỗng Lý Tịch hiểu ra lời đồn đã lan đến đương sự đây.

Y sực nhớ trong tư liệu có ghi, trước khi con người này tự phong mình làm vua thì đã mang danh hiệu là “Chiến quỷ.” Dù y chưa từng chứng kiến Ngôn Ấp giận dữ, nhưng cũng nghe nói về tính khí của vị bệ hạ này... Thật sự đáng sợ lắm.

Mặc dù biết nhất định Ngôn Ấp sẽ không nổi giận tại chỗ, nhưng y cũng không chắc hẳn có giận cá chém thớt hay không...

Phải biết là chúng tướng sĩ rất sùng bái Ngôn Ấp, ai cũng ca ngợi hắn điều binh nghiêm minh, đối với bản thân càng đòi hỏi nghiêm hơn. Tất nhiên hắn sẽ không tùy tiện trút giận lên người khác...

Y nhìn bàn tay nắm chặt của Ngôn Ấp từ tốn thả lỏng, rồi đặt trên bàn. Lý Tịch sững sốt, hơi ngẩng lên nhìn khuôn mặt tự nhiên của Ngôn Ấp như không nghe thấy gì.

Lý Tịch có chút ngưỡng mộ. Quả nhiên không hổ danh là người đoạt được thiên hạ, rất giỏi khống chế biểu cảm.

Y lại lo lắng thay cho hai cái người đang nói chuyện bên ngoài.

Cũng may, bọn họ đã chuyển đề qua việc làm ăn nên đã quên cái đề tài kia. Lúc này Lý Tịch mới thở phào nhẹ nhõm.

Tay Ngôn Ấp hấp thụ cái mát lạnh của mặt bàn khiến đầu óc hắn cũng tỉnh táo. Bỗng hắn nhìn sang nam nhân tên Lý Tịch kia, thấy vẻ mặt y đang thở phào nhẹ nhõm, xong lại an phận cúi đầu tiếp.

Ngôn Ấp khẽ nhú mày. Xưa nay hắn không thích người khác quan sát sắc diện của mình. Xem ra nam nhân này lại tinh tường nhìn ra sự thay đổi của hắn.

Dựa vào hiểu biết nông cạn của hắn về Lý Tịch thì tâm tư con người này rất kín, nhưng rất ăn khớp với quan sát của hắn. Nghĩ vậy Ngôn Ấp lạnh lùng khép mắt, đoạn đứng dậy đi ra.

Lý Tịch ngăn người ra rồi cũng vội đứng dậy. Y còn tính hỏi có chuyện gì xảy ra thì nghe tiếng người kia: “Lý Tịch, đi với ta một chút.”

Lý Tịch dạ một tiếng mà âm thầm than khổ. Không biết là chuyện gì đây... Mà tóm lại, là không có gì tốt cả.

Ngôn Ấp dẫn y đi đến một ngõ hẻm u ám. Con hẻm hẹp chỉ nhìn được tia nắng le lói, Lý Thừa Hạ đi sau cùng để bảo vệ và chặn ngã vào.

Lý Tịch nuốt nước miếng cái ực. Rốt cuộc, hoàng đế bệ hạ vĩ đại anh minh muốn làm gì đây?

Ngôn Ấp đi trước ánh mặt trời, chậm rãi quay đầu lại: “Người có nghe hai người ban nãy nói gì không?”

“Dạ có.” Lý Tịch cúi người trả lời.

“Người có biết lời đồn đãi họ nói đến không?”

Lý Tịch mẳm qua hàng loạt lời nói cho qua loa, cuối cùng lại quyết định trả lời thật. Dù có nói dối được thì sao, biểu tình khi này của y đã bị đối phương nhìn thấu rồi: “Dạ có.”

“Tại sao không báo lại?”

“Thần... Lý Tịch chỉ cho là lời đồn đãi vô căn cứ, không cần xem là thật. Không ngờ là việc nhỏ này... đã đến tai ngài.”

“Vậy sao? Ra người thấy, chuyện họ bàn về ta là chuyện nhỏ?”

Lưng Lý Tịch đổ mồ hôi. Trong lòng y khẩn trương nhưng vẫn trả lời trôi chảy: “Thưa không. Lý Tịch thấy người ta có nghị luận gì cũng không phải là sự thật. Chung quy lời đồn cũng chỉ là lời đồn, thể nào cũng nhạt bớt rồi tan. Nếu chúng ta khẳng khẳng làm lớn chuyện sẽ cổ vũ khí thế cho lời đồn. Vậy cứ để nó tự biến mất. Ngài rất anh minh, tự nhiên sẽ không hao sức vì lời vắn vớ của dân chúng. Lý Tịch chỉ nghĩ như vậy.”

Ngôn Ấp cười lạnh mà phát tay: “Người nói hay lắm, có lẽ lối lại rất rõ ràng.” Hắn chậm rãi thả bước. “Vậy theo ý người, hai kẻ kia không đáng chịu phạt à?”

Lý Tịch không chút chần chừ: “Nếu đi bịt miệng dân chúng thì lời đồn sẽ càng lan ra đầu đường ngõ hẻm. E rằng không có lợi cho uy danh của ngài. Chỉ có thể dùng sự thật để phá giải lời đồn đãi đó. Hoàng thượng càng anh minh và khoan dung thì lời đồn kia càng như bọt dầu trâu mặt ngựa, sẽ bị phá vô hình ngay.”

Ngôn Ấp lặng yên hồi lâu: “Lý Tịch, thật nhìn không ra người lại thông minh thế này.”

Lý Tịch thầm nghĩ, ta từng tuổi này dĩ nhiên là dùng lời lẽ thật mà... Còn bên ngoài thì y đáp: “Lý Tịch không dám. Lý Tịch chỉ mong có thể chia nỗi lo với bệ hạ thôi.”

Lại yên lặng rất lâu, Ngôn Ấp mới nói: “Vậy sao?” Hắn đi ngang qua Lý Tịch mà bảo Lý Thừa Hạ: “Trở về.”

“Dạ.”

Trong ngõ hẻm chỉ còn lại Lý Tịch ướt đầm mồ hôi.

Rõ ràng ngài không hề định phạt hai người kia mà phải không bệ hạ? Có gì không thử bọn họ mà đi thử ta chứ!

Đợi tủa mồ hôi xong Lý Tịch mới thở dài: Lòng vua đúng là khó dò.

Sau hôm nay, địa vị của Lý Tịch ở trước mặt hoàng đế đã bay lên cao nữa. Có vị tướng bình phẩm mà không kém phần ganh tị: “Năm xưa khi bệ hạ còn thống lĩnh binh thì đã có con mắt khác thường, rất biết đề bạt nhân tài. Xem ra Lý đại nhân cũng được hoàng thượng chăm rồi.”

Lý Tịch chấp tay đa tạ, thầm nghĩ cũng may là võ tướng nên khẩu khí nói chuyện rất khẳng khái. Nếu phải như mấy đại nhân y cùng châu triều thì không biết là nói ra cái gì nữa.

-0-

Đầu tháng mười một, Ngôn Ấp ra lệnh cho trong cung phải tập tính tiết kiệm, kết quả thu được một khoản bạc để cứu trợ cho sáu châu bị lũ lụt. Đồng thời hắn cũng phái một số thái y đến từng vùng bị nạn, mục đích để họ chỉ lại cho đại phu địa phương cách ngừa bệnh dịch. Chỉ có những người do chính Ngôn Ấp chỉ định từ các Bộ mới được phụ trách việc này. Tên của Lý Tịch hiển nhiên là rành rành trên danh sách.

Mùa đông phương bắc lạnh lẽo rất nhiều so với phương nam, hơn nữa Tiểu Tiệm khả ái hoàn toàn không có bên cạnh. Vốn ban đêm cầm sách đọc mà có hồng nhan bên cạnh thì tuyệt mỹ biết bao. Có điều mùa đông năm nay, Lý Tịch đại nhân chỉ có thể hằng đêm nhìn trăng lạnh mà ôm khoảng không, nhắm mắt đếm cừu mãi không ngủ được, lại bỏ dậy mài mực ngồi phê công văn. Nhiều lúc cực hơn thì chạy tới tận sáu châu kia để chỉ đạo tận nơi”, xong lại phi theo gió bắc vội vã trở về kinh thành xử lý công văn tiếp. Đây đúng là bi thảm vô nhân đạo, Lý Tịch đại nhân hận không thể đổi trăng mà gào rú được. Nhưng có tru tréo gì thì chỉ một đôi hoả nhãn kim tinh của Chu bá, Lý đại nhân đã ngoan ngoãn ngồi vào bàn, hăng hái phát huy năng lực đến chói lòa.

Mà đây cũng chẳng phải chuyện khiến Lý Tịch đại nhân khổ sở nhất đâu. Chuyện khổ sở nhất chính là...

Ở quán trà kia...

Đây từng là chuyện mà Lý Tịch đại nhân rất háo hứng trông chờ, bây giờ lại thành ra khổ hình. Ấy này, mọi người đừng nghĩ gì khác nhé. Sở dĩ chuyện tốt mà thành chuyện xấu là do người ở bên cạnh kia.

Mỗi tháng đúng hai ngày, dù Lý Tịch đại nhân có bận bịu thế nào cũng ráng nhín thời gian lén lút đi với hoàng đế bệ hạ đến quán trà. Thời gian Lý Tịch ngao ngán nhất chính là cái ngày mang tiếng “công cán.”

Chuyện này đều tiến hành trong bí mật. Không ai ngờ thiên tử Ngôn Ấp lại “âm thầm xã giao” với quan viên thất phẩm Lý Tịch.

Thật ra, mỗi lần Ngôn Ấp và Lý Tịch gặp nhau ở quán trà cũng rất bình thường, bất quá ngồi nhấm nháp trà và tán chuyện phiếm thôi. Ngôn Ấp luôn gọi một bình Long Tỉnh, đoạn ngồi đó vừa từ tốn thưởng trà vừa lắng nghe tiếng huyền não bên ngoài. Cứ ngồi vào cái góc nắng chưa từng rơi đến, rồi cứ thế đứng dậy đi mất biệt. Lúc này hắn đang hỏi Lý Tịch từ chuyện lớn như “Gần đây tình huống các châu ra sao?” tới chuyện bé như hột lựu “Giá cả đồ ăn tăng nhiều quá.”

Lần đầu tiên bị Ngôn Ấp hỏi mấy vấn đề này, Lý Tịch gượng gạo nói: “Thần... không rành cho lắm...” Y đang tính dùn đẩy trách nhiệm thì đối phương đưa cho một lệnh bài. Biểu tình Ngôn Ấp vừa sâu xa nhưng vừa như thấu hiểu: “Ta ban cho ngươi lệnh bài này. Sau này mỗi tháng cùng ta uống trà, ngươi không cần kiêng nể lời ăn tiếng nói. Dù ngươi có thóa mạ thiên tử đương triều thì ta cũng làm như không nghe, sao hả?”

Lý Tịch hết sức kinh ngạc trước vị thiên chi kiều tử này. Thái độ cởi mở của Ngôn Ấp khiến y kinh ngạc. Y ngơ ngẩn nhìn lệnh bài nắm chặt trong tay đối phương.

Lý Tịch nuốt ngạc nhiên xuống, cúi người nhận lệnh bài: “Thần lĩnh chỉ.”

Đây là lần đầu tiên y tâm phục khẩu phục cúi mình trước người này.

Con người này muốn y phải nhìn thẳng hấn...

Ngôn Ấp nhìn đối phương cúi mình. Lần đầu tiên hấn phát hiện, dù Lý Tịch cúi người đứng dáng vẻ vẫn kiêu ngạo. Hấn chọn tin tưởng vào người nam tử này, tin y dù trong quan văn vẫn là người lòng ngay dạ thẳng. Chỉ mong đối phương không phụ sự tín nhiệm của hấn. Nếu không, hấn tuyệt không khách khí.

Thế là bắt đầu thời gian “ước định” bí mật.

Ngôn Ấp nhìn Lý Tịch ngồi đối diện mà mỉm cười. Đối phương mặc áo bông rất dày, tay còn vôn vê noãn thủ lộ. Tuy hai ngày nay thời tiết kinh thành khá lạnh, nhưng lạnh tới độ Lý Tịch này run tới long óc thì hiếm thấy. Hấn không cần khoác áo ngoài thêm, nhưng Lý Tịch thì rút gấn hết mặt mình vào lớp áo. Hấn vừa mỉm cười vừa ra hiệu cho Lý Thừa Hạ sai người mang thêm noãn lộ lại.

Lý Tịch tiếp tục run, run bần bật mãi mới nói được câu “Đa tạ.”

Ngôn Ấp cười lớn: “Lý Tịch ngươi là người phương nam à? Sao lại sợ lạnh thế này?”

Lý Tịch oán hận nhìn hấn, ngẫm nghĩ một hồi thì lại thôi. Tuy nói mấy tháng nay giữa hai người họ không phân biệt tôn ti, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn. Ai biết được tâm lý nam nhân xuất thân trong quân binh thường âm thầm ôm hận. Y vừa ôm noãn thủ lộ vừa nói: “Ngôn gia anh minh, Lý Tịch thân gầy ốm nên không thể so sánh.” Y vừa nói mà vừa lăm bầm nghĩ, có ai lại đi thưởng trà trong cái thời tiết mưa to gió lớn này chứ? Suy ra cũng chỉ có hoàng đế bệ hạ “anh minh” trước mặt này thôi.

Ngôn Ấp quay ra song cửa nhìn làn mưa, bỗng thán một câu: “Trời hết lũ lại đến mưa, không biết dân chúng chịu tai ương đang ra sao?”

Lý Tịch lạnh trí đáp: “Nghe nói các quan viên đang cố hết sức mình, người không nên lo quá.”

“Vậy sao? Nếu ai cũng lạnh trí như ngươi thì ta không cần lo rồi.” Ngôn Ấp vươn tay hớt lấy giọt mưa.

Lý Tịch nhìn tay hấn mà rùng mình, thấy thật là lạnh.

Nhắc đến mới nhớ, bình thường dù biểu cảm của Ngôn Ấp rất can chính yêu dân nhưng y vẫn thấy hơi quái lạ. Trong triều, ánh mắt hấn luôn rủ xuống một cách lạnh đạm. Lý Tịch âm thầm thở dài. Ngoại trừ lúc nhận lệnh bài có cảm động trong nháy mắt, ngoài ra bản thân không có nói gì nhiều. Dù nói “trên danh nghĩa” mình có thể tùy tiện nói gì cũng được, nhưng dám làm sao? Có kẻ ngốc mới làm vậy. Hơn nữa, có khuyên can nói năng gì thì quyền quyết định vẫn thuộc về người ta. Thân mình chỉ là chức quan thất phẩm nhỏ bé chẳng ra gì. Chỉ để người ta làm trò cười.

Y càng nghĩ thì càng thấy lạnh, vội uống hớp trà. Nước trà ấm hỉnh xuống bụng càng khiến y lo hơn.

Ngôn Ấp nhìn dáng vẻ đối phương thì thấy buồn cười. Bình thường Lý Tịch rất ít nói, đa số nói qua loa nhưng trong lòng thật sự khôn khéo. Nhìn người như thế giờ lại lộ ra dáng vẻ thiếu niên, sao không khiến người ta bất giác cười cho được?

Đúng lúc hai người đang tính nói tiếp thì bên ngoài có tiếng. Sắc mặt Ngôn Ấp nghiêm khắc ngay khiến Lý Tịch giật mình.

“Nghe nói ở Hân châu có người tạo phản à?”

”Ồ, nghe không phải chuyện nhỏ đâu!”

“Cũng không phải đâu, mấy người nên biết đó chỉ là chuyện trong huyện đó thôi. Mà cũng lạ, ở kinh thành thì không nghe tin gì hết.”

“Sở trường của tên cầu quan đó là bưng bít mà.”

“Hầy, bên Hân châu cũng thê thảm lắm, nghe nói rất có nhiều người chết.”

“Ồ, tất cả đều là đói chết, khó trách họ muốn tạo phản.”

“Thôi bỏ đi, đừng nói nữa.Ồ đúng rồi, không phải mấy ngày trước ngươi đi Bách hoa lâu sao? Thế nào? Công phu của Thanh nhi kia có đúng là tiêu hồn thực không?”

Tới chuyện phong hoa tuyết nguyệt thì Ngôn Ấp và Lý Tịch nhìn nhau mà cùng nghĩ, đáng ra chuyện “thổ phỉ” ở Hân châu đã được báo lên rồi chứ?

Sắc mặt Lý Tịch trắng bệch. Không thể nào? Nếu thực có chuyện đó thì sao quan huyện không báo lên?

Không đợi y nghĩ xong Ngôn Ấp đã đập tay lên bàn. Sắc diện hẩn u ám hơn sắc trời mây mù bên ngoài.

Lý Tịch không kiềm được tiếng thở dài. Chuyện này đâu phải tới phiên mình lo? Tại sao Lý Thừa Hạ đứng đằng sau lại trưng cái mặt cầu cứu với y là thế nào? Y vừa nghĩ, vừa nhẹ giọng nói với Ngôn Ấp: “Tin đồn thất thiệt không đáng tin. Chúng ta nên đợi xác thực xong hẵng tính. Giờ có nổi giận cũng vô ích.”

Ngôn Ấp nhìn y một cái thì xoay người đi xuống lầu.

ánh mắt của Lý Tịch như ánh quang rực đỏ quét người. Y diềm đậm lui một bước rồi phất tay: “Đều do ta giết...”

6. Chương 5: Bản Lĩnh Quan Văn

Mùa đông giá rét đắp nền cho vàng trắng to tròn. Hân châu truyền tin ra có thổ phỉ, chúng đi đến đâu thì cướp bóc đến đó. Khi tin đến kinh thành thì quan địa phương chỉ cho là bọn “cướp vặt.” Tức thì chừng mười ngày sau, một ngày sau khi Ngôn Ấp và Lý Tịch nghe được tin “thổ phỉ” ở quán trà, địa phương báo một tin khiến Ngôn Ấp đang tức lại thêm nổi trận lôi đình. Rằng trên đường qua Hân châu, bọn “cướp vặt” đã cướp mất ngân lượng mà Lô châu muốn dâng lên kinh thành. Tổng cộng là bốn vạn ba nghìn lượng.

Cả triều đình rúng động.

-0-

Lý Tịch ngồi trong xe ngựa không ngừng chà xát hai tay, mấy lò sưởi mang từ trạm dịch đã hết ấm từ lâu, giờ nhiệt độ trong xe càng lúc càng lạnh.

Lần này, Lý Tịch khua chiêng gõ trống đi là do y bị chỉ định điều tra vụ án thuế ngân mất mát ở Hân châu. Cùng đi còn có quan võ Lý Thừa Hạ. Hôm đó, trước khi hai người xuất phát, Ngôn Ấp gọi riêng Lý Tịch vào cung mỉm cười nói: “Hai năm nay, chưa khi nào Thừa Hạ cười ra mặt cả. Lần này ta phái hẩn đi Hân châu chủ yếu cho giãn gân giãn cốt. Còn chuyện điều tra án thì phải nhờ Lý Tịch ngươi nhọc công phí sức rồi.” Người kia toe toét cười, mới nhìn giống hồ ly tinh lắm.

Nói gọn thì phái quan võ đi chủ yếu là cho hẩn du sơn ngoạn thủy, còn quan văn Lý Tịch y mới phải sẵn tay áo đối phó với “thổ phỉ.”

Trời không có mắt, thiệt bất công quá mà!

Lý Tịch than cho đã rồi mới buồn bực về nhà thu dọn hành lý. Đương nhiên vị quản gia của y mừng hớn, bảo thiếu gia nhà mình cuối cùng cũng được trọng dụng. Ông cất công đi suốt đêm tới Định Ninh tự nổi danh ở ngoại ô thành bắc cầu một lá bùa bình an, rồi ông dựng đầu tỳ nữ Tiểu Thanh đang say ngủ của Lý gia một hai phải dậy may túi hương, sau mới lén lút đi tới đầu giường bỏ túi hương vào quan bào của y...

Đương nhiên, Lý Tịch đang nhắm mắt đếm cừu, dĩ nhiên là biết.

Lý Tịch thấy lòng mình ấm áp mà không hề lên tiếng. Đợi Chu bá cẩn thận đóng cửa phòng, y mới mò lấy túi hương mà nắm chặt trong tay. Cảm giác ngón tay mân mê vải lụa ấm mượt khiến lòng y se thắt.

Trong phòng tối đen, Lý Tịch mở mắt cũng không thấy gì. Tất cả đều mơ hồ như tương lai mình, y chẳng thấy con đường đằng trước.

Y thở dài ngao ngán. Bỗng y phát hiện ra mình là thằng ngốc, tương lai hoặc tiền đồ gì đó chắc cũng thế này thôi...

Y nắm chặt túi hương rồi khép mắt, cuối cùng cũng dần thiếp đi.

Ngày hôm sau, Lý Thừa Hạ chờ y sẵn ở nhà trên. Hắn đeo bảo kiếm được ngự ban bên hông, mỉm cười nhìn Lý Tịch đại nhân vừa ngáp vừa gãi đầu đi ra.

Hai người cười nói rôm rả xong mới đến Lại bộ trình diện, sau đó xuất phát.

Lý Thừa Hạ ló đầu từ xe đằng trước, tủm tỉm cười nhìn vị quan văn đang run rẩy như cây sậy đằng sau: “Lý đại nhân có muốn dừng chân ở trạm nghỉ đằng trước một chút không?”

Lý Tịch hơi xanh tím môi run rẩy đáp: “Không cần đâu, đi nhanh đến nhanh vẫn tốt hơn, không cần lo cho ta.”

Lý Thừa Hạ do dự, nhưng nghĩ lại tốt xấu gì đối phương cũng là nam tử trưởng thành nên rụt đầu vào.

Y thực sự đã đông cứng từ đầu đến chân, đến sớm một ngày thì sẽ sớm được cuộn tròn trong chăn.

Trời rét lạnh thế này, sao chọn ngay lúc này mà hành động chứ? Y nén giận nửa vời, rúc tay sâu vào áo hơn.

-0-

Ngôn Ấp nhìn bông tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Lúc hai người kia đi khỏi cũng vừa vận tuyết đã rơi ngập kinh thành. Cả bầu trời tuyết âm trầm miên man, màu trắng tinh khiết phủ khắp nơi như lớp băng góc trời yên tĩnh. Đường như có ánh nhìn âm hiểm đang vạch mây nhìn xuống trần gian.

Hắn chăm chú nhìn quyển văn án trong tay, tự hỏi trong lòng đang hứng thú tính toán gì với Lý Tịch bộ dạng giả uể oải rời kinh thành. Vì có dự tính, hắn mới cố đánh gãy ý niệm dựa vào Thừa Hạ của Lý Tịch. Hắn muốn thấy, rốt cuộc trình độ của Lý Tịch đến đâu. Con người lười nhác kia, thi thoảng trong ánh mắt nháng lên sắc thái tinh thông, thật sự khiến hắn hiểu. Bất quá dù vậy, lòng phòng bị của hắn vẫn không thiếu.

Hắn vừa ngẫm nghĩ vừa trải giấy ra.

-0-

Sau năm ngày ai đó run không ngừng nghỉ, cuối cùng đoàn xe khoái mã cũng đến Hân châu. Lý Tịch nhìn mặt đất mà cảm động đến rơi lệ, chỉ hận không thể sắp mặt cúi chào. Có điều y vừa đặt chân xuống đã thấy xây xẩm, chân tê rần mất cảm giác!

Y thề, sau này tuyết đối không ngồi mã xa lâu thế này nữa!

Lý Tịch hăng hái thề thốt mà đã quên, thế lúc về đi bằng gì? Về kinh thành thì vẫn phải ngồi xe ngựa đó nha...

Đám quan phụ mẫu Hân châu ra đón ai nấy tái xanh tái xám, có người đánh bạo đi lên giới thiệu: “Hạ quan tên là Niên Phong, thật vất vả cho hai vị đại nhân rồi.”

Lý Tịch nhớ người này. Thực sự là người có tên hoan hỷ phúc hậu thế này khiến người ta muốn quên cũng khó. Y hơi cúi người hành lễ, nhưng Lý Thừa Hạ thì xốc kiểng đi thẳng, không phản ứng gì với Niên Phong.

Trán Niên Phong túa mồ hôi. Trời rét lạnh mà đổ mồ hôi quả là kỳ quái, Lý Tịch thấy mà cũng không nói gì, lẳng lặng theo Niên Phong vào châu phủ.

Vừa vào trong Lý Thừa Hạ đã đi khỏi. Niên Phong còn đang dặn người “dẫn đường cho đại nhân” thì đã bị Lý Tịch níu lại. Mấy quan huyện còn lại cũng tro mắt nhìn nhau.

Niên Phong đứng lui đằng sau, đưa mắt nhìn vị đại nhân kính ngưỡng trong lời đồn đang ôm eo nhẫn nhịn, sắc mặt vừa lạnh run vừa ngáp, ngáp xong lại thông thả nhấp trà. Bỗng Niên Phong nhớ đến lời đồn ở kinh thành, nghe nói tân quan này trong thời gian ngắn được đề bạt mà không rõ nguyên do. Cũng không thấy

có kinh nghiệm khôn khéo gì, thấy cũng bình bình mà thôi. Không biết sao hoàng đế lại thăng quan cho y đến mấy lần. Còn lời đồn lớn nhất về Lý đại nhân này, tất nhiên là câu “mỗi ngày ngáp đến mười cái, đáng về uể oải dật dờ.”

Giáp mặt rồi mới thấy lời đồn cũng có chỗ đáng tin.

Lý Tịch hớp một ngụm trà nóng, thở hắt ra một hơi: “Thời tiết thực là lạnh cóng chết người.”

Niên Phong nghĩ thầm, còn tưởng người nói gì với ta, hóa ra là thời tiết. Hắn tủm tỉm cười: “Dạ đúng, năm nay thực sự rất lạnh.”

Lý Tịch lại nhấp trà, thuận tiện chà xát tay tiếp. Y cứ nhàn tản thế làm Niên Phong lúng túng. Trong đầu hắn lục lọi vô số chuyện, cũng không biết khâm thử đại nhân đến đây để làm gì. Niên Phong đứng một hồi thấy nhột nhột mới bạo gan nói: “Không biết Lý đại nhân có an bài gì không? Ngài có cần hạ quan nói sơ qua tình hình?” Người ta đang bấm báo chuyện mà vị đại nhân kia lại nằm sắp xuống bàn hươ tay: “Thôi khỏi, đợi Lý Thừa Hạ đại nhân trở về hẵng nói.”

Niên Phong lập tức hiểu ra, mặc kệ vị Lý Tịch đại nhân này có khả năng thế nào ở kinh thành, lần này chuyện ở Hán châu là do Lý Thừa Hạ phụ trách. Hắn thấy Lý Tịch xuýt xoa xát tay mà khinh bỉ trong lòng. Người mới được đề bạt đúng là hấp tấp phập phồng, không làm được đại sự gì.

Hắn vừa thoáng nghĩ đã tự nhắc chính mình. Y có thể được khâm chỉ cũng không phải ăn không ngồi rồi, không có tài sao hoàng đế lại trọng dụng? Cần trọng vẫn hơn.

-0-

Niên Phong không ngờ hai ngày rồi mà chỉ thấy Lý Tịch ngủ mê mết. Y ngủ đã đời xong, cũng đòi xem qua báo cáo địa phương trong năm nay. Nhưng nghe thị nữ hầu hạ Lý Tịch kể là y mới lật có mấy trang đã buồn ngủ, gục lên gục xuống mấy bận mới lật được trang kế. Nhưng hai ngày nay Lý Thừa Hạ đều thả bộ quanh quần khắp thành, thường xuất hiện ở mấy quán trà náo nhiệt, vài lần còn suýt bỏ lại người hầu đằng sau.

Niên Phong thấy hơi khả nghi. Theo lý, đương kim hoàng thượng là người hết sức khôn khéo, chẳng lẽ mắt nhìn thuộc hạ kém vậy? Nhưng phản ứng của Lý Tịch thì giải thích sao đây?

Niên Phong thấy khả nghi càng lớn thì mỗi ngày đều thiếu ngủ. Hắn càng ráng quan sát Lý Tịch nhiều hơn mà chưa nhìn ra gì.

Ngày thứ ba, Niên Phong thiết yến tiệc khoản đãi hai vị đại nhân từ kinh thành.

Hôm đó, mọi người tề tựu đông đủ mà chưa thấy hai vị Lý đại nhân đâu. Vốn Niên Phong muốn mời hai người họ ra trước, nhưng đang tính đi đã bị quản gia gọi đi chuẩn bị cho yến tiệc. Tới khi phát hiện hai nhân vật quan trọng chưa có mặt thì ai cũng yên vị trong bàn tiệc rồi.

Hắn đang tính đi mời thì có hai người bước vào từ cửa. Hai nhân vật đang được chờ mong cuối cùng cũng xuất hiện, Niên Phong vội vàng lên nghênh đón. Lý Tịch mỉm cười hành lễ với hắn. Niên Phong liếc sang nhìn Lý Thừa Hạ, mới phát hiện vị quan võ luôn nghiêm mặt như chó trung thành kia có hơi kỳ quái. Thấy người kia qua một đêm, ánh mắt hơi lười nhác.

Niên Phong thấy khó hiểu nhưng cũng không hao hơi, mau mắn mời hai vị kia an tọa. Lý Thừa Hạ ngồi rồi mà Lý Tịch vẫn bất động. Y chỉ mỉm cười nhìn Niên Phong: “Niên đại nhân, ta có món này muốn ngài xem qua.”

Niên Phong thấy chột dạ, không biết tên kia muốn làm gì. Lý Tịch vỗ tay một cái, ngoài cửa có một thanh niên dâng dập đầu hậu bước vào. Nam tử kia hành lễ với Lý Tịch mà không màng nhìn ai, đoạn rút ra một cuốn sách cung kính dâng cho Lý Tịch.

Lý Tịch lật sách ra, mỉm cười với Niên Phong: “Niên đại nhân, mời.”

Niên Phong không biết nụ cười kia là nghĩa gì, ngáp ngừng nhìn cuốn sách đã biến sắc. Ánh nến hắt khuôn mặt hắn trắng bệch.

Trên mặt giấy kia, từng nét chữ là đối chiếu việc hẩn kê khai các khoản chi tiêu trong mấy năm qua lên triều đình.

Lý do khiến Niên Phong biến sắc, ấy là mỗi dòng trong ấy đều khác với bản thu chi hẩn trình cho Lý Tịch xem, nhưng giống hệt những khoản ếm nhem hẩn lén lút làm.

Lý Tịch cầm tách trà trên bàn tiệc, vừa nhấp vừa nói: “Dù tâm huyết làm giả sổ sách của Niên đại nhân rất kỳ công, có điều Lý Tịch đã tra các hạng mục chi mấy năm qua của các đại nhân tiền nhiệm. Với lại nhân khẩu và hộ khẩu đều có sổ sách mới. Còn nữa, người hầu của ta đã dẫn người đi nghe ngóng khắp nơi, bắt kịp được việc đại nhân đang “hủy thi diệt tích” việc điều tra Hân châu ở các huyện khác. Kỳ thật nếu đại nhân nói trước với ta một tiếng thì đã không cần phí sức thế này. Có làm tí mẩn thế nào cũng không dùng được mà.”

Trán Niên Phong đã nổi gân xanh, chậm rãi ngược lên nhìn Lý Tịch vẫn cái dáng lười nhác kia.

“Niên đại nhân cũng rất giỏi. Dùng lương thực cứu trợ triều đình cấp bán ra với giá cao, kiếm được một khoản lời lớn. Đương nhiên mảnh khóe của Niên đại nhân thông thiên, đã an bài chuyện ở kinh thành đầu vào đấy. Nếu không phải lần này đại nhân cho kẻ thổ phỉ cướp lấy thuế ngân thì hoàng đế ở trời cao thật cũng không bắt ngài được.” Lý Tịch mỉm cười nâng chén trà mời hẩn.

Sắc mặt Niên Phong đen thẫm, không nói được gì trước mặt các quan viên. Sự thật thì ai cũng biết, hẩn liên kết với người xung quanh diễn một tuồng hào hứng. Nhưng không ngờ trong mắt của khâm thử đại nhân, mình cứ như tên hề, nhất cử nhất động đều bị nhìn ra. Các quan huyện đều nhìn Niên Phong, không biết hẩn sẽ làm gì.

Niên Phong cười khẩy rồi quăng cuốn sách xuống đất: “Nếu hai vị đại nhân đã biết thì đừng trách hạ quan không khách khí.”

Những người xung quanh nhất thời không biết hẩn nói gì, chỉ mỗi Lý Thừa Hạ mỉm cười điềm tĩnh ngồi đấy. Niên Phong hô một tiếng, lập tức cửa lớn bị đập văng ra kéo theo luồng gió lớn.

Nhất thời đao ảnh chớp nhoáng khắp nơi, vô số hắc y nhân trào vào nội thính. Chúng đều là trú binh của châu phủ, ai cũng lăm lăm binh khí chực chờ nhìn hai người đứng giữa.

Không ai la được tiếng nào, có mấy quan viên còn run bắn lên. Họ không biết lại có nhiều phục binh bao vây thính đường, giờ mới sực tỉnh mình sẽ mang tội danh “mưu hại khâm sai triều đình,” chắc sẽ bị Niên Phong diệt khẩu không chừng.

Xung quanh ai cũng sợ xanh xám thì Lý Tịch lại vỗ tay: “Niên đại nhân quả nhiên lớn mật hơn trời. Ngài chuẩn bị sẵn chiêu giết người diệt khẩu này rồi sao? Sau đó đại nhân chỉ cần bẩm triều đình là chúng ta bị thổ phỉ giết. Triều đình không bắt được nhược điểm của ngài thì không thể làm gì hơn. Đã góp đủ nên đại nhân tính muốn chạy, nhưng thế nào cũng cần trốn trước. Suy tính của đại nhân quả tình tế, khó trách trước giờ không mắc lỗi gì.”

Mi mắt Niên Phong giật giật, những lời Lý Tịch nói làm hẩn sợ quính. Vấn đề là nếu Lý Tịch đã nhận ra ý đồ của hẩn thì có cách gì chứ? Niên Phong gằn tiếng quát: “Chỉ có hai người các người, tưởng chạy dễ lắm sao?”

Lý Tịch lại nhấp ngụm trà: “Nhưng Niên đại nhân đã quên một điều.” Y từ tốn ngẩng mặt lên.

Niên Phong lạnh toát trong bụng, ánh mắt của Lý Tịch như ánh quang rực đỏ quét người. Y điềm đạm lui một bước rồi phát tay: “Đều do ta giết...”

Chưa dứt lời thì thanh âm đã ngừng.

Tất cả đình trệ.

Chỉ có Lý Thừa Hạ đứng đó.

Hẩn chậm rãi đi đến chỗ Niên Phong, thân người tên quan kia hiện lên đường chỉ máu. Sau đó đầu hẩn lăn lông lóc trên đất, lúc này thân người mới đổ rạp xuống.

Lý Tịch thở dài một câu: “Ngài không cần phòng bị ta và Lý đại nhân, nhận lầm địch thủ rồi.”

Người thanh niên bị tất cả quên lãng đang cầm thanh bảo kiếm trong tay. Hắn từ tốn thu kiếm lại, rồi dâng kiếm cho Lý Tịch. Ánh kiếm lạnh tanh, một dòng máu đỏ từ mũi kiếm nhỏ giọt xuống đất.

Trên người Lý Tịch bị máu tươi phun đầy, khuôn mặt tuần tú cũng nhuộm đỏ. Có điều y lại mỉm cười, nâng kiếm lên nhìn: “Đây là bảo kiếm do hoàng đế ân tứ. Hôm nay chúng ta lĩnh chỉ của hoàng đế đi thanh trừng tham quan ô lại, tiêu diệt đám thổ phỉ. Còn ai trong các người muốn ném mùi lợi hại của kiếm này?”

Gió thổi ngọn nến lay động. Sắc nền dạ ra nụ cười ôn hòa của Lý Tịch, mới nhìn không thấy gì quỷ dị. Tay cầm kiếm của y chìa vào thủ cấp còn ứa máu của Niên Phong. Tầm mắt Niên Phong vô thần nhìn Lý Tịch, đáy mắt hằn lên oán hận khiến gió thổi ***g lộng, mùi máu trong đêm khiến ai cũng thấy lạnh lẽo.

Lý Tịch phất vạt áo quỳ gối gần cái xác khiến tất cả quan viên chấn động, ai cũng nhao nhao la lớn: “Đại nhân tha mạng, hạ quan đáng chết!”

Lý Tịch mỉm cười nhìn sang A Nam, bất giác trước phải bắt vua, dùng kế này quả là hữu dụng.

Lý Tịch nhận ra, trong Hân châu cao thấp đều nghe theo Niên Phong như lính theo soái mã. Một khi giết Niên Phong, kẻ khác cũng mất sĩ khí ngay.

Một đòn hiệu quả.

-0-

Hôm sau, Lý Tịch cho mở kho lúa để cứu trợ, đoạn ra lệnh cho trú quân ở những châu lân cận lập tức đến đây sung nhập gia sản Niên Phong vào quốc khố. Mặt khác, với đám người quỳ suốt đêm cầu xin tha mạng, ngoài việc tước bỏ chức quan ra, y cũng không cho tổn thương đến ai.

Bảy ngày sau, Lý Thừa Hạ ở lại Hân châu chủ trì đại cuộc, còn Lý Tịch dẫn theo A Nam đơn độc đến tới sào huyệt của bọn “thổ phỉ” trong lời đồn – Dĩ sơn ở phía bắc Hân châu.

Chẳng mấy chốc, Lý Tịch với bộ dáng thư sinh đã đi vào Dĩ sơn. Chủ yếu vì trong cung y thường lui tới chỗ các vị thái y, nên cũng học hỏi chút y thuật và cách nhận biết một số cây thuốc. Năm mà Lý Tịch du ngoạn khắp nơi, y cũng tự học chút y thuật để hộ thân trên đường nên cũng thông thạo kỳ hoàng. Hiện giờ tài vật này lại có đất dụng rồi. Sự thật thì dù bảo đảm phản tặc kia cướp ngân lượng, nhưng do triều đình phong tỏa đường đi trong địa phương nên cây thuốc rất hiếm hoi. Thế nên dù Lý Tịch đến khiến người ta nghi hoặc, có điều mạng sống quan trọng hơn. Cùng lắm chỉ là thư sinh, có năng lực làm được gì chứ?

Lý Tịch hốt thuốc đưa cho một lão phụ xong thì thở hào thở hển.

Kể từ khi dân làng nghe trong núi có một vị thiếu niên y thuật cao tay thì người ta kéo đến ùn ùn. Người bệnh nhiều đến nỗi Lý Tịch muốn gấp một cái cũng không có thời gian, chỉ có nước trần trọc đến trắng mắt. Được cái Lý Tịch có sức kiên nhẫn phi thường.

Đương nhiên, bất luận ai có lương tâm mà thấy đám dân xanh xao gầy yếu chịu đựng xếp hàng thế này cũng đều đặc biệt kiên nhẫn.

Lý Tịch lắc tay mấy cái, cảm thấy cổ tay đau nhức. Thật cũng khen tên Niên Phong này, đã chết rồi còn để lại đống chuyện to thế này. Tuy người trong Dĩ sơn không nhiều lắm nhưng cũng là một bản cô đọng của Hân châu. Không biết lần này phải hao tổn bao nhiêu sức mới dọn dẹp đồng bụi nhùi này được.

Có tiếng gõ cửa, một nam tử vận áo đỏ bước vào, Lý Tịch nhìn hắn mỉm cười.

Mà nói cũng lạ, cứ tưởng khó kiếm người lắm, ngờ đâu lại tự dẫn thân đến. Người nam tử vận áo đỏ này chính là thủ lĩnh của đám “thổ phỉ,” tên là Nguyễn A Ngưu.

Lý Tịch mới đến được một ngày thì hôm sau đã có người xưng là “A Ngưu” tìm đến cửa. Nguyên nhân là đệ đệ hắn bị bệnh lạ nhưng không kiếm được thầy thuốc. Thế là Lý Tịch giương bút viết cho một phương thuốc, chẳng mấy chốc người trai trẻ gọi là Hắc Cầu kia đã thấy khỏe rất nhiều.

Tên A Ngưu nghe qua quả thật có hơi khờ, mà người cũng là một nam nhân chất phác. Dù hắn hơi cảnh giác vị thầy thuốc này, nhưng trời sinh hắn thật sự không đóng được vai “mật thám” gì đấy. Lý Tịch nhìn hắn đã muốn cười. Nghe nói hắn là thủ lĩnh một nhóm người, hẳn chắc hắn có “khuôn mặt nghiêm túc lắm

đây.” Kết quả là nhìn hấn mặt mày đỏ ửng, ắp a ắp ứng nửa buổi mới lí nhí nói được “Đại phu đi đường cẩn thận đó” rồi thì cảm mặt chạy cái ào vào rừng. Dù là ai cũng thấy có cảm tình với người trai trẻ này.

-0-

A Ngưu cẩn trọng ngồi xuống, nhìn Lý Tịch như thể y là thần tiên: “Lý đại phu, đệ đệ của ta phải uống tiên được bao lâu nữa?”

“Cứ chờ xem, thấy người khỏe lên thì không cần uống nữa.”

Lý Tịch bảo A Nam đi pha trà, xong quay sang mỉm cười an ủi A Ngưu đang lo lắng.

Thế là A Ngưu bắt đầu mò mẫm người lục ống tay áo, nhìn giắt lưng quần, kiếm miệt mài tới nỗi Lý Tịch cũng tò mò. Mãi sau hấn mới lấy ra cái túi nhỏ. Cái túi đã phai màu, hình như là túi tiền. Hấn thò tay vào túi, chật vật lắm mới móc ra được chừng mười văn tiền, mặt mày đỏ ửng đưa cho Lý Tịch: “Lý đại phu, ngài nhận số tiền này trước đi. Ta biết chỗ này nhất định không đủ, đợi ta tính cách sẽ đưa thêm cho ngài.”

Lý Tịch ngờ nghệch ra đấy, đoạn y bình tĩnh rất nhanh: “Đủ rồi, đủ rồi. Ta dùng cây thuốc làm được thì đâu có tốn tiền. Với lại, ta ăn nhờ ở đậu chỗ mọi người mấy hôm nay cũng đâu có trả tiền, nói ra thì ta thiếu nợ dân làng mới đúng. Đủ rồi.”

A Ngưu lại đỏ mặt: “Đại phu quả là người tốt mà.”

Lý Tịch gượng cười, rồi hỏi: “Nhưng A Ngưu à, ta nghe nói chỗ các người đang có chuyện lớn, thuế ngân bị mất. Có câu này mấy ngày nay ta muốn hỏi mà chưa nói ra, có phải các người biết kẻ cướp thuế ngân không?”

Má A Ngưu vẫn hồng nhưng ánh mắt lại rất thẳng thắn. Mấy hôm nay, Lý Tịch do dự không biết chất vấn đối phương thế nào. Dù A Ngưu chất phác nhưng không có ngu dốt, dân trong núi ai cũng ủng hộ hấn. Lý Tịch đắn đo một hồi thì quyết định nói thẳng vào đề.

A Ngưu suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Kẻ cướp thuế ngân chính là chúng ta. Nhưng đại phu không cần sợ, lỡ có chuyện gì chúng ta sẽ cho người hộ tống ngài xuống núi. Ngài không có quan hệ gì với chúng ta thì không có việc gì đâu.”

“Ta không sợ cho mình mà chỉ tò mò thôi. Sao mọi người phải đi cướp thuế ngân? Cướp rồi thì làm gì? Ta thấy không ai trong các người ăn xài xa hoa cả, sao phải mạo hiểm để làm gì?”

A Ngưu nhìn thẳng Lý Tịch. Đường như sau khi suy tính, hấn thấy có thể tin tưởng y mới nói: “Nếu không phải vì không sống nổi nữa, bọn ta cũng không đi cướp bạc của quan làm gì. Nhưng thời đời này không chứa hạng người như chúng ta, nên bọn ta mới phải làm chuyện thương thiên hại lý này.”

“Ta biết. Ta nghe nói quan huyện của các người không tốt lắm.”

“Tên cầu quan đó có gì là tốt? Ai trong bọn chúng cũng hận không thể chặt cụt máu chúng ta... Mà bỏ đi, giờ nói chuyện trước đây cũng không có nghĩa lý gì.”

Lý Tịch nhận ra sự cảnh giác của A Ngưu thì mỉm cười: “Các người cướp thuế ngân chỉ có nước phạm pháp. Nếu lên cáo trạng với quan, biết đâu cải thiện tình hình được thì sao?”

“Đại phu tưởng chúng ta chưa từng thử sao? Lúc trước, chúng ta đã cử người đi cáo trạng tên cầu quan đó. Nhưng nếu không phải người đi bị giết giữa đường thì cũng bị chặn ở kinh thành, còn bị đánh một trận vì tội miệt thị quan triều đình. Nếu không phải đường cùng, ai muốn làm chuyện này chứ? Sau lại có hồng thủy ập tới, hương thân phụ lão càng thảm hơn. Chỉ trong mấy ngày, không biết đã có bao nhiêu người bị nước cuốn chết trôi, nhưng có ai tới hỏi thăm cứu giúp hả? Chúng ta thực sự cùng đường rồi. Mấy nam tráng trong hương ngồi bàn bạc, thấy hết đường sống mới...”

Lý Tịch lặng yên hồi lâu mới lên tiếng: “Nhưng tình trạng mọi người giờ cũng không phải là biện pháp. Ta nghe nói triều đình mới phái người đến, các người sẽ gánh tội chết đó.”

“Tội chết thì tội chết chứ, sống không nổi nữa rồi!”

“Ta thấy các người cũng không dùng số bạc đó, vậy chẳng phải số được chẳng bù nổi số mất hay sao?”

Ánh mắt A Ngưu hơi lay động: “Chúng ta không cần dùng đến số bạc đó.” Hắn dứt lời thì đứng lên. “Đại phu, để ta đi xem Hắc Cầu coi sao.”

Lý Tịch ngưng nói: “Được.”

Y nhìn bóng A Ngưu đi khuất mà thở dài, đoạn quay sang hỏi A Nam đang bưng trà lên: “Người tra được số bạc ở đâu chưa?”

“Đã được rồi. Nhưng thiếu gia à, chúng ta có nên làm vậy không? Trở về tìm người viện trợ bao vây núi vẫn tốt hơn chứ? Chúng ta không quen địa hình ở đây...” A Nam tính nói nữa nhưng lại thôi.

“Ta hiểu ý người. Họ không phải người đại gian đại ác gì... Cứ phái người khuyên họ đầu hàng đi. Người hãy báo tin cho Lý đại nhân cử người đến, sẵn mang thủ cấp của Niên Phong giao cho A Ngưu.”

“Đạ.”

Hôm đó, Ngôn Ấp bị ép ngủ chung với Lý Tịch. Nghe gió thổi phong phanh là trong làng chỉ có mỗi một gian tạm tươm tất. Ngôn Ấp là đại quan, Lý Tịch là đại quý nhân, thế là bị ép ở chung với nhau thế đấy.

7. Chương 6: Uy Phong Thiên Tử

Lý Tịch có suy nghĩ cỡ nào cũng không ngờ được, ba ngày sau khi A Nam đưa tin thì Lý Thừa Hạ đi tới Dĩ sơn, theo sau còn có hoàng đế bệ hạ.

Lý Tịch trở mắt.

Không lẽ đầu năm nay thịnh hành trào lưu hoàng đế chạy rong ngoài đường à? Xin hỏi các châu huyện khác có vậy không?

Ngôn Ấp lẩm li ít nói, có điều cung cách Lý Thừa Hạ nói chuyện với hắn hết mực cung kính khiến không dân làng nào dám khinh thường nhân sĩ không rõ thân phận này.

Trong khi Lý Tịch còn chết lặng ra đó thì những người chờ đợi vừa sợ hãi vừa cung kính. Lý Thừa Hạ đưa ra yêu cầu gặp mặt với A Ngưu. Lúc vào núi, trừ Ngôn Ấp và Lý Thừa Hạ ra cũng chỉ có bốn tùy tùng đi theo. Lý Tịch nhận ra đó là những thị vệ dưới trướng của Lý Thừa Hạ.

Cải trang vi hành theo truyền thuyết lại tùy tiện đến thế sao? Lý Tịch đổ mồ hôi ròng rã.

Thời gian đàm phán ngắn hơn Lý Tịch tưởng tượng nhiều, chỉ mới nửa buổi hai bên đã đạt được hiệp nghị. Lý Tịch rất tò mò muốn biết kết quả thế nào, nhưng khi Ngôn Ấp ra khỏi phòng đã liếc y một cái làm y im bật.

Được rồi, ý hoàng đế bệ hạ là “việc này người phải lo nhiều rồi,” rồi chủ động gỡ cái gánh nặng này, vậy y cần hỏi gì nữa? Nghĩ vậy nên Lý Tịch đưa ra cái mặt vô tư vô lự.

Không lâu sau, Lý Tịch cũng hay tin là những châu lân cận cũng có chuyện “thổ phỉ” gây chuyện. Theo tình báo thì chúng có liên hệ với A Ngưu của Hân châu, cướp thuế ngân dùng làm kinh phí cho chuyện khởi nghĩa. Sau khi hoàng đế nghe tin này đã mau chóng đuổi theo đến Hân châu, tự tiện giành nhiệm vụ của quân binh Hân châu đi “thảo phạt thổ phỉ”, tự mình dẫn binh tiêu diệt thổ phỉ.

Dựa vào tâm tính của Ngôn Ấp, sau khi thuyết phục A Ngưu xong hắn sẽ muốn đi khỏi ngay. Có điều hắn lại bị đám người A Ngưu ngăn, lý do là “chúng ta phải cảm tạ người đã thay dân ở đây giết tên cầu quan Niên Phong.”

Lý Tịch nghe đoạn nói chuyện này thì trong lòng nhảy dựng lên: Vô sỉ nha, vô sỉ nha! Rõ ràng hắn da mặt dày dám cướp công lao người ta!

Điều bất ngờ là Ngôn Ấp lại nhận lời.

Chiều hôm đó, A Ngưu dẫn dân chúng ra khỏi núi, đến tối tắt cả đốt lửa dựng trại trên sân nhà của A Ngưu. Với sự trợ giúp của Ngôn Ấp nên lửa trại có cả rượu và thịt. Đáng ra bọn A Ngưu tính là mọi người sẽ xúm

lại nhúm lửa nướng khoai. Thật ra sẽ có một số người không có phần ăn khoai, chỉ giúp chuyện thêm củi lửa thôi.

Tóm lại là sau khi đốt lửa xong, đám người kia giống như hổ đói nhào vào cắn xé thịt thà, sảng khoái uống rượu ừng ực. Trong mấy năm qua, đây là lần đầu tiên họ được ăn thịt.

Lý Tịch cũng được tặng một đĩa thịt. Có điều y thường ăn đồ lạt và rau cải, nay thấy đĩa thịt rướm mỡ đậm đà thì mau mắn chuyển hết qua đĩa của đứa nhỏ đang mút tay tròn mắt thèm nhỏ dãi bên cạnh. Đứa bé được cho thịt cười hết sức dễ thương. Lý Tịch rờ cái bụng đói meo của mình mà râm rì: Lúc về phải ráng bồi bổ mới được.

Đồng thời, y cũng quyết tâm hôm nay có thể tha hồ ngủ ngon trong phòng mình. Lúc đói thì có làm gì chỉ càng đói cồn cào hơn thôi.

Đương nhiên, nguyện vọng nhỏ nhoi sắp với được của y đã bị hiện thực đập tắt. Dưới “vũ lực uy hiếp” của A Ngưu và Hắc Cửu, Lý Tịch bị kéo đến đóng lửa ngồi cạnh Ngôn Ấp. Nghe nói là A Ngưu thấy “hai người chắc nói chuyện với nhau được.” Lý Tịch xấu hổ nhìn Ngôn Ấp mặt không đổi sắc, cái cảm giác phải giả bộ không nhận ra thật sự rất xấu hổ. Nhưng Ngôn Ấp thì như không có vấn đề gì, thản nhiên nghe A Ngưu giới thiệu, xong thì mỉm cười khách sáo với người xa lạ kia: “Lý đại phu quả thật là có trái tim nồng hậu.”

Lý Tịch không thể không đáp câu “không dám, không dám,” trong bụng thấy ngượng vô kể. Y không ngờ Ngôn Ấp kiên định cũng có biểu tình giả tạo thế này.

Kế đến, bà con trong núi đem món rượu nếp tự ủ ra. Màu rượu trắng đục pha lẫn hương vị nhẩn sá làm Lý Tịch âm thầm cười. Y thật lòng muốn nhìn Ngôn Ấp bêu xấu. Hết quả mà nói, Ngôn Ấp uống một hơi như đang nhấp mật ngọt. Bất chợt Lý Tịch ngộ ra, lúc Ngôn Ấp còn là Ninh vương từng xông pha trận mạc biên cương, chắc còn cùng uống máu ngựa, cùng ăn cám bã với quân lính khá thường xuyên, có thể nói giờ đã là đãi ngộ “phi phạm” rồi.

Ngôn Ấp quay sang kính rượu với y. Dưới ánh lửa phừng phực, sắc mặt hần dộm cười hình. Lý Tịch run bắn trong lòng: Chẳng lẽ đã bị nhìn thấu?

Kết quả, Ngôn Ấp mời rượu y xong thì quay qua nói chuyện với Lý Thừa Hạ.

Tiếng cười nói rộn rã vang lên bên tai, hòa lẫn trong đó còn có tiếng hát. Lời ca dân dã do người làng tự chế vang lên đầy thuần phác, tiếng cười vui vẻ bao lấy lửa trại. Trên gương mặt ai cũng đầy ắp hy vọng. Lý Tịch bật cười, lấy dũa đánh nhịp theo, bất giác cảm nhận được giá trị thật của chuyến đi này.

Tưng bừng nửa buổi, dần dần dân làng cũng yên ắng bớt mà cùng nhìn về một hướng. Lý Tịch hơi ngà say, quay đầu lại thì thấy mấy thanh niên đang bưng một cái trống cũ ra. Phải bốn thanh niên mới khiêng nổi cái trống đó lên đài, trông chừng nó còn lớn hơn cái lu nước gấp mấy lần. Lý Tịch kinh ngạc, đoạn y hỏi nhỏ A Ngưu ngồi bên cạnh: “Cái đó là gì vậy?”

A Ngưu cười rạng rỡ: “Đấy là trống cầu phúc, trong thôn chúng ta thường dùng để cầu cho mưa thuận gió hòa.”

Lý Tịch hiểu ra nên gật đầu.

Đám người khiêng trống lên xong thì đi xuống. Chiếc trống đồ sộ nằm trên đài cao như gò đất nổi, lan tỏa cảm giác an tĩnh.

Mọi tiếng động đều ngưng trệ. Mọi ánh mắt đều dõi nhìn chiếc trống. Tất cả liền đứng dậy.

Một vị lão làng từ tốn bước đến trước trống, Lý Tịch nhận ra đó là trưởng làng, tên là Thẩm Kim. Ngay cả A Ngưu cũng ngoan ngoãn cúi đầu.

Thẩm Kim đứng trước trống, dáng lưng ông gù trông hết sức khập khiễng với chiếc trống to lớn.

Đoạn, Thẩm Kim cầm dùi trống lên. Trong ánh lửa bập bùng, ông nổi trống.

Tiếng trống như giọt mưa đều đặn vang lên, tất cả đều cung kính lắng nghe. Thanh âm trống càng lúc càng âm hưởng, vang động lòng những người đứng nơi đây.

Thẩm Kim nhắm mắt lại, dưới sắc lửa bập bùng, chỉ có bàn tay đánh trống như nhảy múa. Tiếng trống không dồn dập, mà đều đặn hòa hợp với nhịp tim trong dòng máu.

Lý Tịch nhìn cảnh tượng mới mẻ này lại quay sang nhìn Ngôn Ấp, y cao hứng phát hiện Ngôn Ấp cũng chăm chú nhìn cảnh đánh trống.

Một hồi sau, có tiếng khác từ tốn hòa vào tiếng trống. Đó là tiếng ca của A Ngưu.

Giọng hân đĩnh đặc như gió sà mặt đất, từ tốn hát vang:

Chiều tà gió thổi ***g lộng man man

Để cho thiên trạch chiếu soi huy hoàng

Dần dà tất cả đều hòa âm theo lời ca giản dị kia: Để cho thiên trạch chiếu soi huy hoàng.

Lý Tịch cũng nghiêm túc lặng đứng.

Tiếng trống vui dần rồi ngừng hẳn. Thẩm Kim cầm đôi dùi trống kính cẩn đến trước mặt Ngôn Ấp, đoạn ông chậm rãi quỳ xuống dâng dùi cho hắn.

Ngôn Ấp ngẩng người nghe Thẩm Kim nói: “Quý nhân nơi xa, xin ngài cầu phúc cho chúng ta năm nay được niên thọ lâu dài.”

Ngôn Ấp cười khê, nhận lấy dùi trống rồi đi lên.

Ánh lửa phừng phực sáng ngời lên Ngôn Ấp, dạ ra uy vũ ngất trời. Hắn nâng dùi, từ tốn đánh từng nhịp đều. “Tùng, tùng,” một tiếng lại nổi một tiếng dao động cả khoảng không.

Thanh âm như mang theo bụi đất ngàn năm trầm mặc gieo vào lòng người. Một hồi dùi đánh xuống là lòng người nín thở, lại một tiếng trống, cứ thế dần dần đánh ngân như vó ngựa sảng khoái phi giữa đồng quê xuân. Hồi trống dồn dập dấy tinh thần người hào hứng. Đến cuối, tiếng trống hòa với ánh lửa phập phùng đánh tan đi rồi ren trong lòng.

Bỗng tiếng trống ngừng đập, bốn bề lắng đọng, chỉ còn tiếng ca của Ngôn Ấp âm vang:

Cầu năm thông dân thịnh, khúc thiên hạo ca

Ngát sơn sáng láng, thuận theo trường đạo

Cung kính thần linh, bảo hộ nhà Trần ta

Tiếng hân không lớn nhưng áp đảo khiến lòng người rung động. Con người kia tựa như trời sinh đã định sẽ đứng giữa thiên địa mà cất lời ca tùy hứng. Thanh âm hân như dao động được cả thiên địa, nhưng thực chất là dao động lòng họ.

Dứt lời hát, Ngôn Ấp lại nổi trống.

Trong ánh lửa, cánh tay hắn chắc nịch đánh từng nhịp đều, mặt da trống rung từng hồi như vương vấn ma lực của ca từ kia.

Tiếng trống cầu phúc này, mỗi âm mỗi nhịp đều tỏa ra lòng tin và ý chí kiên định. Người đứng trước ánh lửa như tọa giữa đất trời mà giống trống.

Mỗi dùi trống là mỗi tiếng dội vào tâm.

Mãi khi trống ngừng đánh mà chưa ai cử động. Ngôn Ấp trả dùi trống cho Thẩm Kim xong, xung quanh mới rần rần tiếng hoan hô.

Lý Tịch choáng ngợp. Lạ quá, nhân vật kỳ quái trước mặt này lại thuần nhã đến thế sao?

Ngôn Ấp đưa mắt nhìn sắc mặt của Lý Tịch thì bật cười. Trong ý cười dạ ra nét kiêu ngạo.

Hôm đó, Ngôn Ấp bị ép ngủ chung với Lý Tịch. Nghe gió thổi phong phanh là trong làng chỉ có mỗi một gian tạm thơm mát. Ngôn Ấp là đại quan, Lý Tịch là đại quý nhân, thế là bị ép ở chung với nhau thế đấy.

Lý Tịch nghe tin này xong thì dựng cả lông gáy. Y cười với A Ngưu: “Hai người ngủ chung không được tự nhiên cho lắm. A Ngưu, hay là ta ngủ chung với người vậy?”

A Ngưu ngơ ngáo nhìn vị đại phu đang giương cặp mắt cầu cứu với mình: “Nhà ta chật hẹp lắm, ta ngủ chung với Hắc Cầu. Ta nghĩ đại phu ngủ không quen đâu.”

Lý Tịch chuyển ánh mắt cầu cứu sang mấy người xung quanh, có điều ai cũng ra vẻ muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm. Lý Tịch đang lo lắng thì bỗng Ngôn Ấp vỗ vai y: “Cứ ngủ chung đi, không sao đâu.”

Lý Tịch cười sượng ngắc, run lấy bả đáp: “Dạ...” A Ngưu đứng nhìn mà thấy quái lạ hết sức.

-0-

Cả người Lý Tịch cứng đờ. Các người cứ tưởng tượng đi, phải ở chung với con sư tử vừa mạnh vừa dữ là hiểu Lý Tịch đang thống khổ biết bao nhiêu. Ngôn Ấp đa tạ đám người A Ngưu xong thì điềm tỉnh bước vào phòng ngủ. Hắn chỉ Lý Tịch bảo: “Người ngủ dưới đất, ta ngủ trên giường.”

Lý Tịch ngoan ngoãn nằm ngủ dưới đất. Y nhắm nhiên mắt lại, cố gắng không dám nghĩ đến những vấn nạn sau:

Thế dưới đất có gì nào?

Dưới đất có rất nhiều thứ ghê, giả tử như trùng nê, chuột nê, ruồi trâu nê, như...

Ngôn Ấp đặt lưng nằm rồi thì nhìn xuống, thấy mí mắt Lý Tịch cứ giựt giựt. Dưới ánh nến, sắc mặt y hơi xanh xao thì phải.

Ngôn Ấp nhin không được mà mỉm cười, suy nghĩ một chốc thì bật dậy đá Lý Tịch một cái: “Ngồi dậy. Giường lớn vậy, ngủ chung đi.”

Ngủ trên long tháp là tội chết đó nha... Lý Tịch còn đang suy nghĩ thì nháng thấy có cái gì động đậy đằng kia, tức thì y mau mắn ôm gối chần bay lên giường. Đây là giường của trưởng làng, không phải long tháp đâu nhé!

Ngôn Ấp nằm xuống giường, đẩy cái người đang nhắm nghiền mắt kia ra: “Nhích vào.”

Lý Tịch mở mắt thì thấy vách tường sát mặt mình, nhưng nghĩ đến thân phận người phía sau mình, y càng cố dí mũi mình ép sát vách.

Ngôn Ấp nhắm mắt ngủ.

Hai người nằm cách nhau chừng một sải tay. Trên chăn có mấy chỗ đắp vá, gió lùa vào làm Lý Tịch run người.

Bỗng Ngôn Ấp hỏi y: “Người thấy đám người này thế nào?”

Lý Tịch yên lặng một hồi mới trả lời: “Họ đều là người tốt.”

“Thế nên, người cho chỉ có Niên Phong mới đáng chết?”

“Dạ.”

Ngôn Ấp lặng thinh, đoạn hỏi: “Người cảm thấy là do quan bức dân tạo phản sao?”

“Dạ.”

Ngôn Ấp bật cười khê: “Ta phát hiện càng lúc người càng thẳng thắn.”

Lý Tịch im lặng, không hiểu ý đối phương là gì.

Đoạn y phát hiện, Ngôn Ấp trở mình thổi tắt nến khiến xung quanh tối sầm, chỉ sót ánh trăng nhạt màu từ cửa sổ. Lý Tịch cắn chặt răng mới bốt run: Dù có là giường tốt nhất trong truyền thuyết đi nữa, mấy

ngày qua ngủ ở nơi đây khiến y thấy như ngủ trên giường băng. Mỗi sáng thức dậy, y thấy người như tôm đông lạnh, chân cứng đến quéo cả. Có điều cái người nằm cách dang tay kia lại ấm áp quá.

Lý Tịch lằm bằm rửa: Cứ tự phụ mình đến từ bắc cương, bộ giỏi lắm sao!

Y vừa rửa mà vừa co cụm, nhắm nghiền mắt ráng cho bớt run.

Lạnh quá đi.

-0-

Ban đêm, Ngôn Ấp sức tỉnh. Giấc ngủ hần thường không sâu, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng khiến hần mở mắt ngay. Huống hồ giờ có người tự tiện áp sát hần, tay chân đều ôm quắp cả người hần.

Phản ứng đầu tiên của hần là tính ném cái tên to gan lớn mật này ra xa. Nhưng hần sức nhớ đây là đại thần của mình, hơn nữa là bản thân đề nghị cho y ngủ chung trên giường.

Ngôn Ấp cắn chặt răng: Được rồi, ta nhịn.

Lý Tịch vui đầu vào trong chăn, trong khoảng cách chật hẹp khiến Ngôn Ấp đặc biệt miễn cảm với hơi thở của y. Hơi thở y phả vào vai hần lạnh lẽo.

Ngôn Ấp bực mình kéo Lý Tịch ra khỏi chăn, kết quả y vẫn không thức, lại còn vô thức vui mình sâu hơn vào chăn như con côn trùng bị kéo khỏi vỏ thì càng gắng sức rúc mình vào hơn.

Đáng ra Ngôn Ấp phải bực tức mới đúng. Có điều không hiểu sao hần lại bật cười. Tiếng cười khê trong đêm có phần lớn tiếng. Đến vậy mà có người vẫn không thức dậy, tay chân vẫn bấu chặt Ngôn Ấp.

Nói thật, có người ôm khiến Ngôn Ấp thấy không thoải mái. Trước giờ hần không thích ai đến gần mình. Hiện giờ thì sao chịu nổi chứ?

Đối phương càng vui mình vào người hần sâu hơn, với lại toàn thân còn run bần bật. Rờ thì thấy tay chân y lạnh ngắt như đá, giống như ở ngoài biên cương một đêm đông mới chui vào chăn.

Quan văn đúng là thân thể suy nhược. Ngôn Ấp khinh thường nghĩ thầm, đoạn nhắm mắt lại.

-0-

Lúc Lý Tịch thức dậy vì lạnh thì đã không có ai ở bên. Cả người y cuộn tròn trong chăn kín mít mà không thấy ấm, cũng như mỗi ngày y sống trong núi vậy.

Hờ... Y vừa ngáp vừa nghĩ: Có điều nằm ngủ thế này mãi không biết trời trăng là gì. Dù sao ngủ kiểu gì cũng đều thấy lạnh, thôi ngồi dậy hoạt động chút.

Lý Tịch vừa mặc áo quần vừa nghĩ, không cần kể chuyện này cho Chu bá hay, bằng không thì quản gia đại nhân tận tâm sẽ lôi cái chăn bông khả ái của y ra mà thay cái chăn lạnh cứng như băng này.

Sống chết gì cũng không thể cho Chu bá hay!

Y cứ tự nhủ như vậy.

-0-

Hôm đó, đoàn người Ngôn Ấp vừa đi khỏi thì nửa buổi sau Lý Tịch cũng xin cáo từ, thúc ngựa chạy đến phủ Hàn châu. Quả nhiên, phòng ngủ của mình, cũng là căn phòng tốt nhất trong phủ đã bị người khác chiếm. Ngôn Ấp đang thương lượng nghị sự với đám người Lý Thừa Hạ. Hần thấy y thì gật nhẹ một cái rồi quay đi.

Lý Tịch cúi đầu đứng đằng sau, vì xộc vào giữa chừng nên y không biết tình hình đang bàn gì. Có điều y đứng nghe một hồi đã hiểu ý của hoàng đế bề hạ. Hần tính thừa dịp làn sóng “đạo tặc” còn chưa lên cao trào muốn đi “trấn áp” trước. Hiện giờ họ đang thương lượng “điều kế” để công kích.

Bất giác, Lý Tịch nghĩ đến A Ngưu. Không biết trong số đám “thỏ phi” đó, có bao nhiêu người giống như A Ngưu bị bức bách vào đường cùng, không còn con đường sống. Lý Tịch nhìn sắc mặt lạnh lùng của Ngôn Ấp mà thở dài.

Dù hoàng đế cười ngựa cầm cương có khôn khéo đến đâu, mãi mãi cũng không bỏ được cơn khát máu đi chinh phục. Người cầm đao gươm luôn quen xông pha chiến trường, bảo họ lãnh hội cái từ bi của Phật tổ quả là chuyện rất khó.

Chuyện bàn mưu tính kế khiến Lý Tịch bất giác cúi đầu thấp hơn.

Bản thân y biết mình nên làm chút gì đó, nhưng cứ ngược lên thì lại cảm nín.

Y chỉ cần nhìn khuôn mặt băng giá và đôi mắt hằn máu của Ngôn Ấp đã ghen cả lời.

Ngôn Ấp nghe ý kiến của thuộc hạ xong mới quay sang nhìn Lý Tịch. Tuy hắn có chào Lý Tịch một câu nhưng không nhìn kỹ y lắm. Đến sau, hắn mới thấy sắc mặt y có chút xanh nhợt đứng giữa những võ tướng nghiêm nghị kia.

Hắn tính nhạo y một câu “Suy cho cùng cũng là quan văn,” thế nhưng, nhìn đôi mắt trong ngần kia hắn lại lặng thinh. Ngôn Ấp biết, muốn nói gì thì đợi nói riêng với y sẽ tốt hơn.

Hắn biết bản thân sẽ không thích những lời Lý Tịch muốn nói.

Ngôn Ấp chỉ cần nhớ đoạn đối thoại với Lý Tịch tối qua thì hắn đã thấm. Rõ ràng Lý Tịch không có tự giác của bề tôi. Y giống với thân phận đóng giả ở Dĩ sơn hơn, là một đại phu hòa nhã khiến ai cũng thích hơn là một khâm thủ đại thần.

Hắn vẫn tin, chẳng qua khí phách giết Niên Phong kia của y là phù dung sớm nở tối tàn, suy cho cùng quan văn cũng là quan văn. Sở trường của Lý Tịch là xử lý văn án chứ không phải tranh đấu ngoài đời.

Thế nên, sau khi Ngôn Ấp phát tay cho đám thuộc hạ lui cũng chưa cho phép y mở lời.

Căn phòng yên ắng bốn bề trong tiếng lửa tí tách bập bùng, ngọn lửa gần tàn vì đã cháy khá lâu. Sau khi Ngôn Ấp lạnh nhạt bảo “Lý Tịch ở lại” thì y vẫn khom người hành lễ như vậy.

Ngôn Ấp từ tốn đem bản đồ chiến lược gấp lại, bỏ vào tráp xong mới thông thả đi đến trước hỏa lô – đương nhiên cũng là chỗ Lý Tịch đang đứng này giờ. Thật ra từ lúc Lý Tịch bước vào phòng, y đã tới đứng sát hỏa lô.

Lý Tịch nhìn đôi hài của Ngôn Ấp xuất hiện trong tầm mắt mình, hắn dừng lại cách y một sải tay mới hỏi: “Lý Tịch, ngươi muốn nói điều gì à?”

Lý Tịch suy ngẫm một hồi mới trịnh trọng thưa: “Thần kính xin hoàng thượng cân nhắc. Dân lưu lạc vì nghèo khổ mà bị bức làm ác, chứ không phải ác từ lòng mà ra. Chẳng qua họ không có đường lựa chọn thôi.”

“Sao ngươi biết họ bị bức không có đường lựa chọn?” Thanh sắc lạnh lùng của Ngôn Ấp pha lẫn ý chế nhạo.

“Sau khi rời kinh, thần đã xem qua những tài liệu của các châu huyện. Mấy năm nay, các châu nào cũng có tình trạng bệnh tật, chẳng qua là năm nay bùng phát mạnh lên. Cũng như người nhiễm bệnh không phải chết ngay, mà là bị cơn bệnh hoành hành rất lâu mới chết.”

Ngôn Ấp thông thả đi lại trước hỏa lô: “Ngươi có biết đám bạo dân kia nói ta là gì không?”

Lý Tịch lặng yên.

Ngôn Ấp nói tiếp: “Chúng nói ta bất tuân đạo trời, tàn bạo vô nhân tính, hãm hại cháu mình nên thiên tai mới đổ xuống. Chúng nói ta là bạo chúa, là thứ tạp chủng thân phận thấp hèn nên trời mới không dung.”

Tay Lý Tịch toát mồ hôi lạnh. Tiếng nói Ngôn Ấp không có cao giọng hoặc tức tối, mà như người ta nói chuyện bình thường. Nhưng Lý Tịch với hiểu biết thô thiển cũng biết Ngôn Ấp đang tức giận.

Lý Tịch không ngờ cũng có tên ngốc nào đó thật tình đi bầm báo hết cho hoàng đế bệ hạ. Xem ra ngu trung quả không phải tốt đẹp gì.

“Chỉ mỗi bằng đó, chúng có chết trăm lần cũng không đủ. Người nói chúng là do nghèo khổ mà bị bức làm ác, vậy có thể phỉ báng triều đình, nhục mạ quân vương thế sao?”

Lý Tịch cúi người: “Không thể.”

“Nếu không thể, có phải chúng đáng chết hay không?” Giọng nói Ngôn Ấp vẫn lạnh lùng.

Lý Tịch thầm than: Bản thân có trốn được không đây? Rõ ràng kẻ thóa mạ Ngôn Ấp là người khác, tại sao mình phải ở đây làm vật thể thân chó? Y chỉ nghĩ một điều: Oan quá nha!

Ngôn Ấp nhìn đối phương. Hắn biết uy lực bản thân đang tức giận khiến người cảm thấy bức ép. Kể cả ngày thường, những tướng quân thân nhuộm máu từ sa trường về, ăn uống tỉnh bơ cũng run rẩy trước sắc mặt âm trầm của hắn. Mà nay, một quan văn gầy gò chịu không nổi một cú đá lại không hề run rẩy.

Nhân lúc Lý Tịch không thấy, ánh mắt Ngôn Ấp lộ ra nét tán thưởng.

Quả là nam nhân.

Hắn lặp lại câu vừa nãy: “Có phải bọn chúng đáng chết hay không?”

“Không đáng.” Lý Tịch thở dài.

Bước chân thông thả của Ngôn Ấp dừng lại, đoạn quay sang nhìn Lý Tịch. Hai người không ai cử động.

Dù trong tích tắc, nhưng Lý Tịch cảm nhận được hơi thở ngưng đọng của người kia.

Xin hỏi có phải sát khí hay không? Đầu óc rối như tơ của y nháng qua ý nghĩ lạc đề này.

Hỏa lô lại phát ra tiếng lửa tí tách, lửa nháng rồi dậm lìm, cứ thế mà chập chờn.

Ngôn Ấp cười lạnh: “Lý Tịch, ngẩng đầu lên.”

Lý Tịch hơi do dự, nhưng cũng ngẩng lên.

Cạnh hỏa lô, ánh mắt nam nhân này thoáng hằn máu như quỷ. Lý Tịch lặng yên nhìn thẳng đối phương. Rồi trong đầu lại nghĩ vẩn vơ nữa: Kỳ quái quá, sao mình cứ dần dần đến nước này chứ?

Chẳng phải từ đầu y không hề có ý định làm quan đó sao? Tại sao vì cái gì, giờ mở miệng ra là cứ tùy tiện nói chuyện dễ rơi đầu là lẽ gì chứ?

Rốt cuộc, địa vị mình là gì mà đi đối mặt với quân vương?

Rốt cuộc, mình là cái gì mà dám đương đầu nhìn trực diện đối phương?

Ngôn Ấp cười lạnh, nhìn ánh mắt bình thản của tên thần tử dám đối mặt với mình, hắn chậm rãi giơ tay lên.

Toàn thân Lý Tịch cứng đờ.

Dù bệ hạ như đại thụ ngự trên trời không để ý đám ngu dân đó, nhưng mà thần để ý. Thần hy vọng, quân vương mà thần phụng sự là vị vua không ai bức ép được.”

8. Chương 7: Trung Thần Nói Lời Khó Nghe

Ngôn Ấp chậm rãi giơ tay lên ném than vào hỏa lô, sau mới thông thả đi lại: “Lý Tịch, người phải hiểu uy quyền của quân vương không thể bị xúc phạm.”

“Thưa, thần không dám.”

“Không dám? Vừa nãy người mới ám chỉ ta là bạo chúa, đáng bị trời phạt đó thôi.”

“Thần không dám, thần không có ý đó.”

“Ô? Vậy ý ngươi là gì?” Ngữ điệu Ngôn Ấp lại trở về nghiền ngẫm. Thực sự mà nói, chứng kiến sự liều lĩnh của đối phương đã đốt lên ham muốn chiến đấu của hắn, bất quá nhằm hết vào người này thôi.

Ngôn Ấp biết mình không phải dạng thích biện luận mà thích động đao hơn. Tuy nhiên đối mặt với thư sinh ngu ngốc cứng đầu này, có lúc phải cần động miệng.

Lý Tịch do dự rồi mới nói: “Chẳng qua dân chúng chỉ sợ hãi mà thôi.”

“Sợ hãi?”

Ngôn Ấp ngắt lời đối phương, mắt hơi nheo lại.

“Dạ đúng. Là họ sợ. Bọn họ thân không tài vật mà lực tựa châu chấu, thậm chí không có cách lo cho thế nhi đối rã. Họ sợ hãi sức người bạc nhược, chỉ một trận hồng thủy như thế đã khiến họ suy sụp nên càng làm họ sợ sệt hơn. Con người là vậy, hễ càng sợ thì càng bị thống, rồi càng muốn tìm cớ. Bệ hạ, dân chúng trút hết sự bất lực trước thiên tai và nổi bi thống với cuộc sống lên ngài. Bệ hạ chính là nơi xả tiết trong cuộc sống tối tăm của họ. Họ không nhận ra ngài, càng không biết ngài là người thế nào. Cái mà họ nói, chẳng qua là mấy lời thoảng nghe thêu dệt và nổi sợ tưởng tượng trước uy phong thiên tử. Chẳng qua họ là một đám ngu dân, muốn tìm nơi trút đi mặc cảm vô dụng của bản thân. Họ càng thống khổ thì càng thóa mạ ngài cay nghiệt, hận càng sâu hơn.”

Ngôn Ấp lặng yên.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt y rất sắc nét. Lý Tịch nhìn hắn không sợ hãi, ánh mắt thẳng thắn nhưng pha lẫn chút thống khổ. Lý Tịch nhìn Ngôn Ấp, lại như xuyên qua Ngôn Ấp mà nhìn vô số người. Ngôn Ấp thông thả hỏi y, từng câu từng chữ vang dội trong căn phòng trầm tĩnh: “Thế nên, ta đáng cho chúng nhục mạ, đáng cho chúng làm nơi trút giận sao?”

“Thưa, không đáng.”

Ngôn Ấp mỉm cười như cười đùa con nít nói chuyện ngây ngô: “Lý Tịch, ngươi làm ta hồ đồ cả rồi.”

“Đương nhiên thần không cho cách họ làm là đúng. Có điều, luận về tội thì đáng chết, nhưng xét về tình thì nên dung. Chẳng qua họ là đám ngu dân, mù quáng như chim oanh không thấy gì, đập cánh bay tán loạn trong đêm. Bệ hạ, nếu họ thấy được thánh đức của ngài, ném được sự nhân từ của bệ hạ thì mọi oán hận sẽ chảy tan ngay. Họ sẽ tự thấy nhục nhã. Đến lúc đó, dù bệ hạ có đòi họ tự sát để tạ tội, họ cũng không có nửa câu oán hận.”

Ngôn Ấp càng cười tươi hơn: “Quả nhiên ngươi rất khéo miệng lưỡi.”

“Thần không dám, thần chỉ nói sự thật. Nếu thần thật sự khéo miệng lưỡi thì sẽ không nói lời này, mà sẽ giúp bệ hạ bày mưu lập kế kia.” Lý Tịch quỳ xuống.

Ngôn Ấp lại rảo bước tiếp, lặng thinh một hồi mới nói: “Dựa vào đâu hả? Ta dựa vào đâu mà tin lời ngươi? Ta tin rằng thảo phạt loạn tặc cũng đạt được hiệu quả an lòng dân.”

“Không, đại quân của bệ hạ nên dùng đối phó với kẻ thù ác độc hay ngu đại, không cần đối phó với những người lạc lối, không sức phản kháng. Cũng như đám người A Ngưu chúng ta gặp hôm qua. Dù lúc trước có hận bệ hạ đến đâu, nhưng nhận chút ân huệ họ đã cảm kích bất tận. Họ là những người lương thiện nhưng rất đối vụng về. Dù thiết kỵ ngài có đập lên xác họ, thứ nhất là dùng dao trâu mổ gà, thứ hai cũng không thể hóa giải cơn oán hận này. Dù giết hết tất cả thì oán hận vẫn hằn in trong lòng hậu bối về sau. Dù bệ hạ như đại thụ ngự trên trời không để ý đám ngu dân đó, nhưng mà thần để ý. Thần hy vọng, quân vương mà thần phụng sự là vị vua không ai bức ép được.” Cả người Lý Tịch đều gấp sát chân Ngôn Ấp.

Trong phòng nhiệt độ như tăng lên, Ngôn Ấp lặng yên nhìn người nam tử đang quỳ rạp dưới chân mình.

Hắn cần nói ngay từ đầu là hắn ghét quan văn. Dù là quan văn đã thuyết phục được hắn cũng vậy.

Lý Tịch chỉ nhìn được vạt áo và hài của đối phương, nhưng không hiểu sao y lại rất tự tin, vị quân vương này sẽ nghe lời mình khuyên mà chọn con đường khác.

Cho dù hần là bậc quân vương, còn là một quân vương uy nghiêm và tự phụ.

Lý Tịch có sự tự tin đến thế.

Nếu vậy mà chết y cũng đành chấp nhận. Giờ nói hết ý muốn trong lòng ra, y thấy nhẹ nhõm cả người. Nếu bản thân co rúm sợ hãi mà không nói thì y biết mình sẽ hối hận.

Qua rất lâu, Ngôn Ấp lại rào bước: “Đứng lên đi.”

Lý Tịch tuân mệnh đứng lên, y nhìn sắc mặt của Ngôn Ấp. Dù đối phương không nói gì, nhưng ánh mắt hần đã cho Lý Tịch biết đáp án.

Lý Tịch nở nụ cười.

-0-

Hai ngày sau, Ngôn Ấp triệu Nguyễn A Ngưu tấn kiến. Hần “mời” Nguyễn A Ngưu làm đặc sứ đi đàm phán với đám lưu dân.

Nguyễn A Ngưu nhìn con người còn cười nói với mình ba ngày trước, phốc một cái đã nhảy lên làm “khâm sai đại nhân” làm hần bị dọa điên hồn. Nhưng hần nghĩ Ngôn Ấp phải cải trang để “thị sát dân tình” nên đã lượng thứ cho. Sau khi Lý Tịch biết được chuyện này thì không khỏi âm thầm xúc cảm. Quả nhiên “lừa ngọt” con người ta dân quê thuần phác a.

Đương nhiên, gan Lý Tịch không có lớn mà nói ra câu này. Lúc đó, Lý Tịch và Lý Thừa Hạ đang đứng ở sau màn nghe Ngôn Ấp làm sao mà gạt người ta.

Kể đến, Lý Thừa Hạ gặp mặt A Ngưu, cũng là nhận lệnh của hoàng đế đi giúp A Ngưu bình định loạn dân.

Từ đầu đến cuối, A Ngưu không có thấy Lý Tịch, tự nhiên không biết vị “Lý đại ca” vừa tốt bụng lại lương thiện kia cũng đã lừa mình một vố.

Người ở quê quả nhiên chất phác mà dễ lừa. Kỳ thật tội của Lý Tịch người cũng giống Ngôn Ấp thôi!

Sau đó Lý Tịch không còn chuyện gì làm, mỗi ngày ngồi xem sổ sách của Hân châu. Giờ xem ra, yêu cầu đám thuộc hạ Niên Phong đi làm cái này cái nọ là niềm vui duy nhất của y. Nhắm chừng cái trò sai phái người khác cũng vui làm sao, đây xem như là phát hiện duy nhất của Lý Tịch.

Sự vụ của Ngôn Ấp dường như cũng ít hần, kết quả hần nhàm chán đến độ đi đọc luôn văn kiện mà Lý Tịch đang xử lý. Thi thoảng hần tiện tay cầm cuốn văn kiện lên rồi chỉ ra như “Chữ nguời xấu quá,” hoặc “cách viết công văn này không đúng” vân vân và vân vân. Ban đầu Lý Tịch hơi nhú mày, sau hết kiên nhẫn mà cau có công khai, cuối cùng thì ngằm trợn trắng mắt. Hoàng đế bệ hạ muốn quậy phá thì cứ quậy phá đi, rốt cuộc là giỡn với y hả?

Đương nhiên Lý Tịch hiểu rõ, hoàng đế thoát nhìn không lưu ý gì, căn bản là sói đột lột cừu. Mỗi đêm khi y lên giường ngủ, đến giữa khuya là y như rằng bộ hạ của Lý Thừa Hạ phi ngựa đến báo quân tình. Tóm lại, có là Lý Thừa Hạ bán mạng làm nhiệm vụ hay Ngôn Ấp ngồi trong trường lên kế hoạch cũng không đến phiên y quan tâm.

Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, ít một chuyện chính là giữ được thái bình. Mỗi ti đều có chức phận, mỗi cái an lành đều có số mệnh. Cái chuyện ăn bổng lộc vua thì phải trung với vua, hễ chuyện không cần quản thì không cần đau đầu mình. Đây chính là triết học hủ bại của Lý Tịch

Sau đó, Lý Tịch phát hiện ra một nơi ưa thích.

Trong sân, những nhành hoa nhài đang nở rộ. Từng cánh hoa vàng muốt mịn đang phây phẩy trước làn gió lạnh như nàng thiếu nữ e lệ.

Ước chừng hoa ở đây phải nở sớm hơn kinh thành đến nửa tháng. Lý Tịch xúc động đến hơi ươn ướt mắt. Sự nhớ chẳng phải lúc y sẽ rong đuổi trên con đường ngập tràn hoa xuân hay sao? Khéo thì không chừng sẽ thấy hoa đào nữa.

Đúng là tốt quá.

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng, tuy rằng không thấy dung nhan người, nhưng trông hoa đào cũng xem là thấy rồi.

Người rảnh rỗi thường nhớ mộng lung, huống chi mùa tương tư đã gần kề – Lý Tịch đang nhớ đến Tiểu Tiệm.

Thế nên mỗi sớm mai, Lý Tịch dẫn A Nam tay cầm bầu rượu nếp, tay xách giỏ trái cây ra ngoại ô thưởng ngoạn. Đương nhiên, điều kiện trước tiên là y hoàn thành xong công việc đã.

Y say sưa mê mải cánh hoa mềm mại chưa được bao lâu thì đằng xa đã có người phá nát phong cảnh. Ngón Áp chậm rãi xuất hiện trước mặt Lý Tịch. Lý Tịch ngây ngô tròn mắt nhìn, sao mới đây chạm mặt không lâu mà hoàng đế bệ hạ không thấy phiền vậy? Tại làm sao không để cho y một con đường sống để hít thở không khí chứ!

Chẳng ngờ Ngón Áp cũng kinh ngạc. Hắn cũng đang đi hít thở không khí trong lành, chẳng nhẽ sao vẫn gặp thuộc hạ.

Chính là vậy mà khi hai người gặp nhau, sắc mặt sượng lăm.

Ngón Áp đảo mắt đánh giá người trước mặt, sau mới nhìn A Nam đằng sau đang tay xách tay mang rượu và trái cây. Hắn khẽ nheo mắt, được lắm, dám kỳ đà cản mũi ta?

Lý Tịch ráng giấu khuôn mặt khổ não, tiếc là lòng nén giận thế nào cũng phồng lên. Sao đi đâu cũng chạm mặt là thế nào? Lần trước ở quán trà cũng vậy, đang yên đang lành thì gặp sao quả tạ.

Đáng tiếc câu này y không dám nói ra.

Lý Tịch cẩn trọng nhìn sắc mặt đối phương mới cúi sâu người hành lễ: “Chẳng hay hoàng thượng đi thưởng hoa hay sao?”

Ngón Áp ngắt ra: “Ta đâu có phong nhã như Lý Tịch người. Chẳng qua ta muốn hít thở không khí trong lành thôi.”

Lý Tịch ‘a’ một tiếng trong lòng: May quá, ngài đi thông thả nha.

Kết quả, hai người đứng đó nhìn nhau chờ đối phương lên tiếng trước. Không ai chịu khơi mào. Lặng yên một lúc nữa, Lý Tịch đành cười giả ngậy: “Ha ha, thần đi thưởng hoa.”

Ngón Áp nhíu mày nhìn y xong thì đảo mắt xung quanh: “Ở đâu có hoa mà thưởng?” Ngụ ý rằng người là kẻ ngốc.

Tuy bị đối phương ngầm khinh miệt tới vậy, Lý Tịch cũng chỉ nhíu mày. Y nắm một đóa hoa nhài đáng thương đang run rẩy trên cành, chỉ vào nhụy vàng nhỏ bé: “Đây này!”

Ngón Áp cẩn thận nhìn cành hoa đó, sau quay sang hồ nghi nhìn Lý Tịch, rất lâu sau mới nói: “Cái đó... là hoa?” Cái búp tí tẹo vậy, hắn mới nhìn tưởng giống chồi lá cơ.

Lý Tịch trở mặt trông dáng vẻ hồ nghi chân thực của Ngón Áp. Lần đầu tiên trong đời, y thấy ghen lời. Trên đời này, có người không biết hoa sao? Nhưng y chợt nhớ nơi bắc cương rét buốt, lấy đâu ra hoa nhài kia chứ. Lý Tịch nghĩ vậy thì đã hiểu, bỗng nhiên thấy tiếc thay cho nam nhân trước mặt đến hoa nhài cũng không biết. Con người này đúng là sống thiếu lạc thú thật nha! Thế là y kèm cơn nóng tính lại, mỉm cười: “Bệ hạ, đây là hoa nhài ạ.”

“Hoa nhài?” Ngón Áp nuốt ngược câu “Ra đây là hoa nhài sao?” vào, do hắn thấy nụ cười mỉa của Lý Tịch rõ ràng có ý bắt kính. Nếu nói ra, không chừng tên thư sinh gian xảo kia cười cho chết. Hắn hắng giọng rồi gạt đầu, ra vẻ dối bề tôi: “Lý Tịch, xem người cũng biết hưởng thụ thật.”

“Làm gì có. Bất quá thỉnh thoảng thần mới đi xem thôi.” Lý Tịch cười mấy tiếng. “Bệ hạ cũng rất biết chọn lúc đi dạo hưởng gió xuân đó thôi.” Vừa nói mà hai người vừa nhìn bốn phía. Nói trắng ra là cảnh có trong lành nhưng không có xuân đâu, chỉ có vài ba nhánh phốt xanh ngoan cường phơi ra ngóng thế gian thôi.

Lý Tịch chịu không được bầu không khí yên lặng, cuối cùng khách khí một câu: “Phong cảnh chỗ này không tệ... A ha ha ha ha...” Trước sắc mặt hơi bức bối của Ngôn Ấp, tiếng cười của y tắt lịm.

Ngôn Ấp nhú mồm, đoạn nhếch mép ra lệnh cho Lý Tịch: “Nếu người không có chuyện gì làm thì về dinh phủ, rà lại thuế ngân của Hân châu mấy năm trước đi.”

Lý Tịch trở mắt: “Cái đó... thần đã kiểm qua rồi...”

“Ý nghĩa của việc đối chiếu chính là tra xét lại bản gốc để làm nền tảng. Lý Tịch, người có phản đối sao?” Ngôn Ấp nheo mắt lại.

Lý Tịch thấy sao lưng lạnh quá, liền chấp tay thưa: “Thần không dám.”

Thế là Ngôn Ấp thùng thảng rời đi, để lại Lý Tịch một mình nhẩn nha giữa mấy nhánh hoa nhài đang nở.

Trời không có mặt, bắt công quá sức đi.

-0-

Chẳng mấy chốc, Ngôn Ấp đã rời khỏi Hân châu. Đây cũng vừa tròn mười ngày hẩn rời hoàng cung. Lý Tịch bị lưu lại không chút thương tình, tiếp tục làm trách nhiệm khám sai đầy đau khổ.

Trong thời gian Lý Tịch vừa liệu thân ngáp vừa kêu khổ kể đau, năm mới đã đến tự lúc nào.

Tiếng pháo giòn tan vang lên, một tuổi mới lại đến. Chu bá cho người gửi mấy món đồ tết cho y, còn có bộ áo quần mới nữa, cứ như Lý Tịch là thiếu niên mới trưởng thành vậy. Mùa xuân năm nay, hai chủ tớ Lý Tịch và A Nam cứ sầu khổ sống qua ngày. Có được mỗi cái đáng ăn mừng là Chu bá có gửi thư của Tiểu Tiệm đến.

Tịch ca mạnh khỏe.

Còn vài hôm nữa là năm mới rồi, Tịch ca chuẩn bị xong hết chưa? Ở phương bắc nhất định rất lạnh, Tiểu Tiệm có đan áo ấm cho huynh đây. Huynh nhớ kỹ, thấy lạnh là phải mặc thêm áo nhé, đừng có lười mà quên. Nếu huynh không giữ gìn sức khỏe để bệnh, muội mà nghe Chu bá kể lại thì lúc đó đừng trách muội.

Đây là năm mới đầu tiên không có huynh bên cạnh, thật sự Tiểu Tiệm nhớ Tịch ca lắm. Hôm qua mẹ còn bảo huynh tối sang ăn thịt kho tàu, bảo muội nấu nhiều chút nữa. Mẹ cũng thật là, sao huynh trở về kịp chứ?

Nhưng Tịch ca hãy yên tâm, muội sẽ ăn thịt kho giùm huynh thật là nhiều.

Hôm qua muội nằm mơ, thấy lúc nhỏ huynh đốt pháo làm cháy xém áo mới của muội, khiến muội khóc quá chừng. Đang chạy về nhà thì lại bị té. Kết quả về nhà, mẹ bảo nhất định là muội nghịch ngợm chạy làm hỏng áo. Muội giận đến nỗi cả tháng không thèm để ý đến huynh. Giờ nhớ lại mới thấy những năm đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất, chẳng lo chẳng phiền gì. Tịch ca, muội rất muốn quay lại thời gian ấy... Tháng chạp sang, thời tiết lạnh buốt xương, mẹ thì ngồi dậy không nổi, có muốn mắng muội cũng không có sức...

Tịch ca, muội thật sự sợ lắm...

Mà sao muội cứ nói những chuyện không vui thế này? Đúng rồi, muội nhận được miếng đắp nước huynh gửi lần trước rồi. Quả thật là đồ nơi kinh thành đẹp quá đi, cả Sở đại nhân cũng khen đẹp nữa. Có điều Tịch ca gửi nhiều quá, sao muội dùng hết được? Nên muội tặng cho muội muội của Sở đại nhân, nói là huynh cảm tạ họ. Có điều muội suy nghĩ lại thì thấy không hay lắm, nam nhân lạ hoắc lạ hươu tặng đồ cho tiểu cô nương coi sao được? Nhưng lấy lại thì cũng không xong, muội thấy Sở cô nương vui vẻ lắm.

Thôi quên đi, lần sau huynh về nói sao thì nói, đừng có vạch trần muội đó.

À còn nữa, nếu áo bông này không đủ thì viết cho muội, muội sẽ làm thêm cái nữa cho huynh.

Tiểu Tiệm ngưng bút.

Đọc xong thư, Lý Tịch mới mở chiếc áo bông ra. Lớp vải mềm mại, nhưng cái ấm là từ trong tim.

Y mỉm cười, bỗng nhiên thấy có sức làm việc hẩn.

Ừm, phải nhớ mời đại phu khám bệnh cho di nương, còn phải cho người chuyển thuốc nữa.

Lý Tịch vừa suy ngẫm vừa trải giấy ra...

-0-

Một tháng trời Lý Tịch làm việc cật lực, các hạng vụ của Hân châu đã được nhập vào chính quỹ. Những kẻ ưa hóng chuyện cũng bắt đầu truyền tin tốt: Hoàng đế quả chứng tỏ mình là người nhìn xa trông rộng, có mắt chọn người.

Sự hợp tác kỳ dị giữa Nguyễn A Ngưu và Lý Thừa Hạ đạt hiệu quả rất cao. Ở chỗ Lý Tịch nhìn không đến, lòng người đang bình tĩnh trở lại.

Qua mười ngày nữa, có người từ kinh thành đến, mời Lý đại nhân sau khi chuyển sự vụ cho tân trưởng quan nhậm chức thì lập tức về kinh.

Lý Tịch rời đi trong húng khởi. Kỳ thật, y sợ nhất là ra cửa gặp phải những người nhiệt tình kia rồi biết được bộ mặt thật của “thần y,” rời đi là chuyện cầu còn không kịp. Hơn nữa, Ngôn Ấp đã chỉ định người sẽ kế nhiệm Niên Phong. Đi giữa chừng thế này thì không hiểu rõ được thế cục.

Lý Tịch đi trước tiết xuân, một đường nhắm thẳng về kinh thành. Đến kinh thành thì cái chờ y là lệnh điều đi. Từ Công bộ, Lý Tịch được điều đến Đốc sát viện (phụ trách sắp đặt công tác cho các châu huyện), đảm nhiệm chức Ti sự Ngự lại, là chức quan ngũ phẩm. Dù mang tiếng phụ trách rất nhiều chuyện nhưng đa phần là tạp nhạp, so với Công bộ mà nói thì Đốc sát viện càng là viện tạp vụ. Nhưng nói thế nào thì cũng là Lý Tịch được thăng cấp.

Tin tức về đến nhà thì Chu bá lập tức cho mổ heo ăn mừng ngay, bảo là muốn cúng tổ tiên. Phản ứng Lý Tịch là ngớ người ra. Sau này y mới hiểu, trong thời gian này hoàng đế bệ hạ đã “mời” một số lão thần cáo lão về quê. Sau khi diệt trừ bè đảng cũ rồi lập nhóm người mới, xem ra trong triều thiếu người, vận khí mình cũng không tệ đây.

Lý Tịch bắt đầu xử lý việc chuyển giao công việc. Đến hai tháng sau, y mới chính thức đến Đốc sát viện trình diện.

Ngày đầu tiên vào Đốc sát viện, Lý Tịch phát hiện gần như người xung quanh đều được điều đến từ các Bộ khác như y. Chuyện tương đối bất thường mà nói, chính là Ngôn Ấp ra lệnh cho y tạm trực tiếp quản lý Đốc sát viện, thời gian đầu không cần thiết lập chức quan chủ lý làm gì. Nói cách khác, hết thầy vào đây đều là chức ngũ phẩm, một đám tạp nhạp thì tự mà quản nhau.

Có điều tất cả bao gồm Lý Tịch đều hiểu, tuy hoàng thượng nói không lập chức quan chủ lý, nhưng ngụ ý là quan sát thành tựu của những người mới. Gần như lòng ai cũng đầy ắp hoài bão gây nên nghiệp lớn, chỉ mình Lý Tịch là ngoại lệ.

Nguyên nhân rất ư đơn giản, dựa vào lý luận của Lý Tịch thì: thăng quan quá nhanh ắt tổn thọ, người tiên phong ắt nên mềm dẻo. Y nhảy vượt một bậc thế này thì cứ thông thả nghỉ ngơi. Tóm lại làm đại sự là thế đấy, vừa mệt vừa tắt bật, ngược lại làm việc nhỏ như trị quốc thì không thể thiếu trụ cột vững vàng, vừa thanh nhàn lại thành thoi. So giữa cả hai, ai lời ai lỗ thì không cần nói cũng biết.

Giờ chúng ta không cần tranh cãi với Lý Tịch cái nghị luận của y nó phi lý chỗ nào, cứ rộng lượng cho y ôm nguyện vọng tốt đẹp đó đi.

Nói tóm lại, Lý Tịch ôm mộng tưởng “chỉ với chức quan ngũ phẩm cũng đủ bồng lộc cưới Tiểu Tiệm rồi” hơn hử bước vào Đốc sát viện.

Ngôn Ấp muốn ra ngoại ô săn thú, bảo Lý Tịch cùng đi.

Đây... là ý gì? Lý Tịch bất lực ngẩng đầu hỏi vì sao.

Cái này... Y là quan văn mà...?

9. Chương 8: Lòng Mến Thích

Vào Đốc sát viện không lâu thì Lý Tịch phát hiện, ngày tháng không êm ả như y tưởng. Đốc sát viện quản lý mười ba châu, sự vụ nhiều lại tỉ mỉ. Hai châu Lý Tịch phụ trách chính là Duật châu và Chử châu, chẳng biết mọi người còn nhớ hay không? Đó chính là hai châu vừa bị hồng thủy nặng nề. Ngoài ra, lúc Lý Tịch nhậm chức thì hai nơi đó còn có nạn thổ phỉ hoành hành, thế lực hai nơi đó rất yếu nên họ đành báo nguy lên triều đình.

Lý Tịch tuyệt đối không phải dạng người cần mẫn, nói vậy chắc mọi người cũng hiểu. Có điều, Lý Tịch tuyệt đối là người đầy trách nhiệm, điểm này hẳn ai cũng nhận ra. Tóm lại sau khi vào Đốc sát viện, mỗi ngày Lý Tịch ăn cơm cũng đốt trầm hương mà ngủ cũng trầm hương nốt. Nguyên nhân? Y mệt quá sức rồi.

Theo lẽ mà nói, chỗ hữu dụng của Đốc sát viện là kiểm soát. Tuy có quan địa phương xử lý chuyện hai châu, có việc họ sẽ hồi báo ngay cho kinh thành. Ngặt nỗi Lý Tịch hay nhọc lòng khổ tâm, y lại mỉm cười với người ta suốt nhưng không mong những quan viên địa phương chỉ chỗ khiến người khác khó chịu. Làm sao đối nhân xử thế cho việc được trơn tru là cái lo lớn nhất của Lý Tịch.

Ba tháng đầu tiên là lúc hoa đào rực nở giữa dàn liễu xanh tươi, nhưng Lý Tịch thì nhăn mày lo lắng nhìn khí trời ẩm lên. Dịch bệnh đang hoành hành kinh khủng, y đâu có tâm tình nào mà liếc mắt ra cửa sổ.

Từ khi nhậm chức Ti sự Ngự lại, mỗi ngày Lý Tịch và Ngôn Ấp có ít nhất nửa buổi đàm đạo. Sự vụ của Đốc sát viện không phải châu triều, nhưng sau khi hoàng đế lâm triều xong, Đốc sát viện cần báo lên chuyện trong ngày và thỉnh ý kiến hoàng đế. Sau khi nhận phê chỉ trực tiếp từ hoàng đế mới tiến hành. Lý Tịch nhìn khuôn mặt dần hóp vào của Ngôn Ấp mới nhận ra, một Ti sự Ngự lại nhỏ nhoi như y đã mề đàu sút trán thế này, mùi vị nắm giữ vận mệnh cả quốc gia càng khó chịu biết bao.

Lý Tịch thắc mắc, động cơ nào khiến những người này chấp nhất quyền vị đến thế.

Đương nhiên, vị đồng bạn kia nhìn y nhàn tản vô sự trình chuyện lên mà lòng hẳn ngẫm nghĩ mù mờ.

Ngôn Ấp phát hiện, Lý Tịch thực sự là nhân tài.

Cái gọi là nhân tài vốn có hai điểm kỳ. Thứ nhất là kỳ cây tài mà khinh người, ngựa trời xem đất coi ta là duy ngã độc tôn. Thứ hai là kỳ tài lạnh, nghĩ việc gì thuận lợi cũng đều do mình. Nhưng Lý Tịch không phải như vậy.

Lý Tịch có tài, nhưng không tạo cảm giác áp bức cho người khác. Ở cùng với Lý Tịch như cảm nhận được gió xuân đơn mộc. Lý Tịch không khoe khoang tài hoa, ngược lại đối xử với người khác rất lễ nghĩa chín chu.

Nếu nói Lý Tịch còn thiếu điểm nào, thì hẳn là y không có lòng tranh chấp. Chuyện gì cũng lấy làm an nhàn được, nếu y không được triệu thì cũng không biết biểu hiện, chỉ muốn làm tốt chuyện của mình, việc còn lại không màng để tâm.

Ngôn Ấp cảm khái rằng, nếu Lý Tịch có thêm khí cao ngạo chắc hẳn đã là nam tử xuất thế.

Bất quá Ngôn Ấp cũng hiểu rõ, nếu thật sự Lý Tịch hiểu thắng cao ngạo thì hẳn tuyệt không dung nạp.

Thiên hạ có một Ngôn Ấp thích tranh chiến thắng đã đủ, không cần nhiều thêm một kẻ.

Những lúc hẳn cùng đàm đạo tương giao với Lý Tịch mới thấy, ánh mắt y trong vắt như nhánh sông đổ ra biển. Những khi ấy, lòng Ngôn Ấp thấy rất thanh thản.

Người này chẳng những dùng được mà còn tin được.

Tất nhiên, Lý Tịch không biết nỗi tâm tư này của hoàng đế. Dù Lý Tịch lạnh trí nhưng chưa khi nào y nghiền ngẫm tính toán con đường cho mình. Y cũng hiểu chỉ sợ đời này cứ dây dưa với chính sự mãi thôi, nhưng tính tình Lý Tịch thì trước sau an phận thuận trôi theo dòng, chẳng nghĩ ngợi nhiều.

Hết việc đời thì nghe ý trời, như thế thôi.

-0-

Giữa tháng tư, tài chính của Duật châu báo nguy. Lý Tịch tâu việc này lên quân vương.

Lý Tịch cúi đầu nên chỉ nhìn được đôi hài của Ngôn Ấp.

Cùng đứng với y có mấy vị quan cùng đi tấu trình, tất cả đều là Ti sự Ngự lại lo việc lũ lụt của mấy châu phía nam lúc trước. Trong điện đốt mộc hương tỏa khói mờ ảo khắp nơi, trong màn hương mờ có thể thấy Ngôn Ấp đang nhú mày.

Quả nhiên, đã tám tháng sau chuyện lũ lụt mà nhân lực vẫn rối rưng. Tài chính địa phương bị ăn mòn đa phần là chuyện hồng thủy. Hoàng đế có tài cán đến mấy cũng không thể hô biến ra tiền. Lý Tịch đã tính toán, trong Hộ bộ đã dốc hết bạc ra để ứng phó tai nạn này. Hiện giờ... còn có cách nào khác đâu?

Lý Tịch hơi nhú mày.

Ngôn Ấp chậm rãi đặt tấu thư xuống, khẽ khàng hít một hơi sâu.

Dù sớm dự liệu nhưng hẳn không thể phủ nhận, bản thân vẫn ôm mộng sẽ cầu may, nước đến chân sẽ cứu vãn được cục diện. Đáng tiếc, cuối cùng cũng tránh không khỏi.

Ngôn Ấp đến trước mặt họ, ra lệnh cho tất cả bình thân mới hỏi: “Các người có cách gì không?”

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau xong lại yên lặng.

Ngôn Ấp đánh một vòng, nhìn đám người im bật kia thì thầm thở dài, đoạn gọi bên ngoài: “Truyền Vệ tổng quản nội đình vào đây.”

Nội đình vệ chính là bộ phận chuyên lo ẩm thực và sinh hoạt hằng ngày của hoàng đế, Vệ tổng quản nội đình hiển nhiên phụ trách quan viên trong bộ này.

Đội nhóm người kia đến rồi, Ngôn Ấp mới nói: “Từ hôm nay sẽ lại cắt giảm chi tiêu trong cung. Ta bắt kể các người dùng cách gì, cắt giảm một trăm vạn lượng cho ta. Những chuyện yến tiệc lễ tiết gì đó bỏ hết, đem hết số thu được cho Hộ bộ dùng.”

Hắn nói xong thì quay sang những người đang cúi đầu: “Như vậy ước tính trong cung giảm được mười lăm vạn lượng, nhưng đủ chi cho hai châu là cùng. Truyền lệnh ta, bảo các châu báo lên số ngân lượng cần dùng, ta sẽ cho Hộ bộ xem xét. Có thể tự nghĩ cách khác cho ta thì các người cứ nghĩ. Các người cũng không phải ăn không ngồi rồi, biến không ra bạc được thì ta muốn các người xắn tay áo mà làm!”

Hết thấy ai cũng cúi người bái phục. Lưu Lâm, Ti sự Ngự lại phụ trách Hân châu và Mịch châu nói: “Hoàng thượng yêu dân như con, thật là đại phúc cho bá tánh...”

Hắn chưa nói hết Ngôn Ấp đã phẩy tay ngắt lời: “Đủ rồi, đủ rồi. Các người lui hết cho ta, làm việc đi. Khua môi múa mép có lợi ích gì?”

Khi theo những người đó lui ra, Lý Tịch không nén nổi ngẩng nhìn người trên thượng tọa kia.

Xem ra nam nhân giết người như cỏ, thí thân đoạt vị kia cũng không phải tồi gì.

-0-

Đầu tháng năm, bảy châu gặp nạn báo lên chi tiêu, sau đó Đốc sát viện và Hộ bộ xét duyệt. Hai bộ cùng làm việc, tất nhiên không tránh khỏi màn mặt đỏ tía tai hoặc trở mặt lật bàn. Cũng may trong triều đã thay người mới gần hết, ai thấy gương mặt sắc lạnh của hoàng đế cũng tự rụt lại, mỗi người đều gia tăng làm việc, không có chuyện lớn gì xảy ra.

Cuối cùng trong cung giảm được một trăm sáu mươi lăm nghìn lượng, chủ yếu sẽ dùng cho Chử châu, Hân châu, Lô châu cùng với Dung châu, quê của Lý Tịch. Còn ba châu còn lại cũng có, chỉ là ít phần hơn.

Trong Đốc sát viện, đa số là người trẻ tuổi khí thế sung mãn, chỉ hận không thể lập tức ra công lập nên nghiệp lớn. Tận mắt thấy hoàng đế lãnh trách nhiệm khiến thanh niên nào cũng háo hức xoa tay, nhiệt tình

cứ thế bùng cháy. Lý Tịch cảm khái rất nhiều, thầm nghĩ lần này hoàng đế cho đi một trăm sáu mươi lăm nghìn lượng, đổi lại tạo nên một đám thần tử trung thành với mình.

Món mua bán lần này quá lời. Lúc Lý Tịch nhàm chán thì băng quơ nghĩ vậy.

-0-

Một ngày nọ, Lý Tịch nhận được mật chỉ, đọc xong y ngơ ngáo đến nửa buổi.

Ngôn Ấp muốn ra ngoại ô săn thú, bảo Lý Tịch cùng đi.

Đây... là ý gì? Lý Tịch bất lực ngẩng đầu hỏi vì sao.

Cái này... Y là quan văn mà...?

Sau đó Lý Tịch biết, không chỉ mình y mà còn ba người khác trong Đốc sát viện cũng được gọi đi, gồm có Lưu Lâm, Tống Ninh Văn và Cố Mạnh. Lý Tịch nghe tên thì hiểu ra: Nếu lần trước bảo lập Đốc sát viện là tập huấn đám lính nhỏ, thì chuyến săn bắn trong tương truyền lần này hẳn là “sáp lá cà với nhau” hòng quan sát đây.

Lý Tịch thở dài, thu mật chỉ lại rồi dặn Chu bá chuẩn bị hành trang.

-0-

Lý Tịch đã nghe kể không biết bao nhiêu tích xưa về chuyện hoàng đế cải trang ra cung săn thú du ngoạn thế nào. Có điều không nghĩ ngày nào đó chính mình lại đóng vai trong câu chuyện. Lý Tịch thật muốn kể cho người đời rằng, chuyện hoàng đế du ngoạn thưởng cảnh lộng lẫy ngày xưa hoàn toàn không phải sự thật! Ít nhất chuyện y biết tuyệt đối là giả!

Người tin hay không? Hoàng đế ra ngoài chỉ dẫn theo hai người thị vệ, bốn quan văn là xong.

Người tin hay không? Đường đường là hoàng đế một nước mà xuất môn cứ như trò đùa khiến Lý Tịch nhớ lần xuất cung trước của Ngôn Ấp.

Vị đế vương này đôi khi rất lợi hại, nhưng có khi cũng rất trẻ con...

Hơn nữa, Lý Tịch rất muốn kêu to với hoàng đế bệ hạ rằng: Bệ hạ, ta không phản đối chuyện ngài muốn đi săn. Có điều vì sao không chọn ngày tốt trời chút chút?

Không sai, lúc y đang suy nghĩ câu này thì đoàn người Ngôn Ấp đang trú mưa trong một miếu hoang ở ngoại ô. Xung quanh thưa thớt đến tiêu điều, cũng không biết sao họ lại tới chỗ này, sau đó thì... ra không được.

Lý Tịch nhìn mưa ràn rụa ngoài cửa mà thầm than cũng phải đến mười lần: Lạnh quá đi.

Tuy gần hè nhưng trận mưa tầm tã này thấm ướt hết áo quần y, với lại khí ẩm trong miếu làm người y phát run. Y quay lại nhìn thì ngoại trừ Ngôn Ấp và hai người thị vệ ra, mặt mày ai cũng ít nhiều xanh tím, đa phần là bị lạnh.

Ngôn Ấp cũng nhận ra đám quan văn vô dụng này nên nhủ mày: “Đốt lửa lên đi. Xem các người kia, mới mấy giọt mưa mà đã đông lạnh như vậy, thật sự vô dụng mà.”

Mấy... giọt mưa? Lý Tịch quay đầu nhìn ra màn mưa trắng toát bên ngoài, chẳng biết nói gì luôn. Nhưng y thấy ánh mắt lướt hờ khinh dễ của Ngôn Ấp thì im hơi lặng tiếng luôn.

Nhóm lửa đi nào.

Thế là giữa ban ngày ban mặt... à không, giữa mưa to gió lớn của tháng năm, bọn hán tự đứng xúm lại nhóm lửa. Bốn người quan văn lần lượt nhích gần đồng lửa từng chút một, động tác cẩn thận vì sợ ba người kia khinh thường.

Trời đổ cơn mưa dai dẳng hơn tưởng tượng, gần nửa buổi mà vẫn nặng hạt như mưa cả năm chẳng bằng. Thị vệ Trần Hoán nhìn sắc trời thì bẩm với Ngôn Ấp: “Chủ nhân, xem ra mưa này không tạnh được. Chỉ bằng để thuộc hạ tìm xem có gì che mưa không? Cứ ở đây mãi cũng không phải cách.”

Ngôn Ấp gật đầu.

Trần Hoán vừa đi không bao lâu thì có mấy người bước vào miếu. Xem ra là đoàn người đáng thương rong ruổi trong mưa, ai cũng ướt sũng. Họ vào miếu, thấy đồng lửa ai cũng hờn hờ ra mặt. Người nam tử hoàng y đứng đầu thấy những người trong miếu ai cũng nhìn sang Ngôn Ấp bèn nói với hắn: “Vị huynh đài này, có thể cho chúng ta sưởi ấm với được không? Thân thể đệ đệ ta suy nhược, mưa to thế này ta sợ nó sinh bệnh.”

Ngôn Ấp ngược nhìn thiếu niên cũng mặc bộ hoàng y thùng thình đứng sau nam tử đó. Thoạt nhìn, bộ quần áo thấm nước dính sát người y hơi buồn cười. Khuôn mặt thiếu niên đó cũng trắng trẻo, đoán cũng là thư sinh một sách. Ánh mắt y đắm đắm nhìn đồng lửa trông đợi. Ngôn Ấp gật đầu nhẹ.

Nam tử hoàng y kia dìu người thiếu niên ngồi xuống đồng lửa. Họ có bảy người mà chỉ có nam tử hoàng y và thiếu niên ngồi xuống, còn những người kia thì đứng canh ngoài cửa miếu, xem ra đang đề phòng việc gì. Dáng vẻ năm người kia rất khấn trương khiến không khí trong miếu trầm hẳn.

Ngôn Ấp thấy cảnh giác trong lòng, thị vệ Tùng Mạc Thường đã đứng sát hắn từ khi nào, xem ra cả hắn cũng thấy bất an. Đoạn, Ngôn Ấp thấy Lý Tịch cũng kín đáo nhích thân người vừa vịn chần ngang giữa cửa và hắn. Ngôn Ấp nhú mày nhìn Lý Tịch. Y cảm nhận được ánh nhìn của hắn nên hai má hơi ửng hồng.

Một văn sinh yếu ớt nhỏ nhoi mà cũng muốn bảo vệ hắn sao? Ngôn Ấp thấy rất vui.

Nam tử hoàng y nhỏ tiếng nói: “Tiểu Phong, đợi mưa tạnh chúng ta sẽ đi tiếp.”

Tiểu Phong nắm cánh tay hắn: “Tề đại ca, không sao đâu. Đệ còn đi thêm được mà.”

“Cả người đệ ướt sũng thế này còn gì. Yên tâm, không gì đâu, đệ cứ an tâm nghỉ ngơi.”

Nam tử hoàng y nói xong mấy câu đó thì im lặng suốt. Tiểu Phong lo lắng nhìn ra ngoài cửa miếu, sau cùng cũng không nói gì.

Bên trong miếu yên ắng bốn bề, ngoại trừ tiếng củi khô cháy lách tách thì không có tiếng động gì. Tiếng mưa bên ngoài dần dần nhỏ đi.

Đang khi nhóm người bên đồng lửa trầm mặc, một người ngoài cửa miếu bỗng la lên: “Bọn chúng đến!”

Nhóm người Ngôn Ấp còn đang ngơ ngẩn thì nam tử họ Tề đã kéo Tiểu Phong sang bên: “Chạy mau!” Hắn tính đẩy y ra ngoài thì chợt nghe tiếng vó ngựa ngay cửa miếu, xẹt một cái thấy một toán người tràn vào miếu. Năm người đứng thủ ngoài kia liền đổ kiếm với họ, nhất thời ánh đao lóe sáng. Bỗng có tiếng người kêu thảm thiết, một cánh tay bay từ trong đám người hỗn độn đó ra văng ngay đồng lửa.

Ngôn Ấp lạnh lùng nhìn cảnh tượng đột biến trước mặt, song nhìn sang bên thì Lưu Lâm và Cố Mạnh đã sợ trắng mặt. Tống Ninh Văn còn trấn tĩnh được nhưng không nói nên lời nổi, chỉ có Lý Tịch phải kéo ba con người thất thần kia tránh xa vòng chiến.

Thư sinh chưa thấy qua cảnh máu me, quả nhiên thiếu điềm tĩnh mà.

Tùng Mạc Thường đã rút kiếm ra bảo hộ những người kia, đoạn nhỏ tiếng hỏi Ngôn Ấp: “Chủ nhân, làm thế nào đây?”

“Cứ đợi tí. Vô công đám người đó cũng không tệ, chẳng biết có thù hận gì đây.” Họ đang nói chuyện thì Lý Tịch nhìn sang, ước chừng y đã nghe họ.

Nam tử hoàng y bảo vệ Tiểu Phong tính đột phá vòng vây, có điều đám người chặn ngoài miếu chặn quá đông. Vây đầu trở thành tự cổ thủ còn không xuể, hắn chỉ có thể liều mình giữ Tiểu Phong. Đoán thiếu niên kia chắc không có võ công, nhưng thần sắc lại bình tĩnh như đã thấy qua cảnh tượng này, tay chân đều co cụm lại. Nam tử hoàng y rút kiếm bên người ra, khuôn mặt đỏ bừng thét lên, thừa dịp tất cả còn ngần ra, hắn đẩy Tiểu Phong ra sau: “Chạy ra ngõ sau đi!”

Tiểu Phong kia lão đảo té cạnh chân Lý Tịch, đôi mắt sợ hãi căng ra: “Đại ca!”

Nam tử hoàng y chặn ở cửa la lớn: “Chạy mau!”

Tiểu Phong vừa khóc vừa lồm cồm bò dậy chạy ra sau nhưng đụng phải Lý Tịch. Lý Tịch bị đâm ngã nhào, chặt vật lắm mới đỡ cánh tay Tiểu Phong đứng vững.

Tiểu Phong quát lên: “Các người cũng muốn giết ta sao? Mau thả ta ra!”

Lý Tịch nghe lời buông tay ra, nhưng vẫn không kèm được mà lên tiếng: “Ta không muốn nhiều chuyện... Nhưng trong miếu có cửa sau sao? Trước giờ ta chưa thấy qua.”

Tiểu Phong ngăn người xong quay đầu nhìn ba bức tường, mặt thiếu niên đỏ hỏn lên.

Mặc dù không phải lễ nhưng Lý Tịch vẫn không nhịn cười được.

Bỗng nhiên một tiếng gầm nhẹ vang lên: “Cẩn thận.”

Thì ra đã có kẻ phá vòng vây của nam tử hoàng y, vung kiếm chém về phía Lý Tịch và Tiểu Phong.

Sắc mặt Lý Tịch trắng toát nhìn đao ảnh lướt đến chớp mũi mình.

Cũng nhờ câu nhắc của Ngôn Ấp mà y tránh được mũi đao.

Lý Tịch run rẩy thối lui sang bên nhìn Tùng Mạc Thường phóng đến bảo vệ họ, hai người giao đấu kịch liệt. Y cúi đầu mới phát hiện tóc mình bị mũi đao sườn, mái tóc phật xòa lất phất. Nhìn sang Tiểu Phong thấy sắc mặt cậu nhóc xanh mét, tưởng như sắp ngã đến nơi.

Ngôn Ấp đứng một bên trông hơi khinh miệt. Lý Tịch biết mình vướng tay vướng chân nên không dám nhiều lời, y cẩn thận đứng nép bên để tránh bị lôi vào cuộc chiến. Y vừa tính lui lại thì đụng vào cái gì, quay sau nhìn thì thấy ba người kia đều trốn sau lưng mình như đem y làm tấm chắn.

Ngôn Ấp nhíu mày nhìn bốn người kia, thật là vô tích sự, đoạn nhìn xuống bội kiếm của mình khiến lòng hấn rộn rạo. Nhưng chỉ một Tùng Mạc Thường đã khổng chế được thế cuộc, nếu hấn ra tay thì chẳng khác nào dùng dao trâu mổ gà. Ngôn Ấp dùng tay chặn mũi, kềm nén cơn xúc động của mình.

Quả nhiên, một khắc sau Tùng Mạc Thường đã áp đảo tình thế. Lý Tịch nhìn trộm ra ngoài, thấy hơn mười tên nằm la liệt ngoài cửa miếu, Tùng Mạc Thường đứng kế bên trông rất oai phong.

Rốt cuộc cũng không phải ăn cơm không hoàng thất nha. Lý Tịch thầm nghĩ.

Tùng Mạc Thường quay trở về báo cáo, Ngôn Ấp đang tính nói gì thì chợt thấy Tiểu Phong nhặt thanh kiếm dưới đất, mặt mày thiếu niên đỏ bừng xông ra ngoài cửa miếu. Ngôn Ấp nhíu mày, vút cái đã ngăn trước mặt Tiểu Phong: “Người muốn làm gì?”

“Chúng là thứ bại hoại! Ta phải giết chúng!”

Khi này Lý Tịch cũng bước lên ngăn Tiểu Phong, thầm nghĩ quả nhiên chỉ là đứa nhỏ, nhất thời xúc động mà không biết nhìn xa trông rộng.

Chỉ với một bàn tay, Ngôn Ấp đã chế trụ đầu Tiểu Phong đứng trân ra đó, sắc mặt hấn lạnh lùng bảo: “Khi nãy đánh nhau sao không thấy người anh dũng? Giờ tàn cuộc thì muốn ra tay. Đám người đó là do chúng ta chế trụ, khi nào tới phiên người lên tiếng?”

Hai má Tiểu Phong lại ửng hồng, cả máu trong người cũng sục sôi.

Thanh âm Ngôn Ấp nhuốm chút khinh thường: “Người lui xuống cho ta.” Vừa nói hấn vừa đẩy Tiểu Phong ra sau.

Thân người Tiểu Phong bị xô mạnh ra sau, Lý Tịch bèn cười trừ với đứa nhỏ đang đau khổ bảo: “Đợi sau hẵng nói.” Chợt khước mắt y bắt thấy động tĩnh.

Theo tầm mắt của Lý Tịch, y thấy tên đạo tặc nằm dưới đất chộp lấy trủy thủ lao đến chỗ Ngôn Ấp.

Câu nói “Cẩn thận!” còn chưa bật ra Lý Tịch đã vô thức chắn ngang Ngôn Ấp. Sau lưng y nhói đau một cái, đoạn thấy xé buốt.

Ngôn Ấp ngó người.

Có ai nói cho hắn biết chuyện gì đang xảy ra?

Rõ ràng hắn nghe tiếng động sau lưng nên lách mình sang bên, nhưng có kẻ đung mạnh vào người hắn, sau lại nghe tiếng thét chói tai của Tiểu Phong.

Hắn nhìn ra sau mới thấy sắc mặt tái nhợt của Lý Tịch, y lần tay ra sau thì bàn tay đỏ cả.

Ngôn Áp đỡ khóc đỡ cười.

Cho hỏi giữa hai người họ, ai có năng lực bảo vệ bản thân hơn chứ?

Đây căn bản không phải là vấn đề.

Lý Tịch... Có nên khen y rất anh dũng không đây?

Ngôn Áp vừa nghĩ vừa đỡ lấy Lý Tịch, tay hắn lần ra sau tìm vết thương. Cũng may tay tên đạo tặc kia bị thương nên lực đâm rất yếu, bất qua trủy thủ chỉ rạch lưng y thôi. Dù ra máu nhưng vết thương không hề nặng.

Tiểu Phong trở mắt run rẩy, ba người nấp đằng sau đánh bò cạp vang dội. Còn Lý Tịch thì ngơ người dựa vào Ngôn Áp, sau mới ngơ ngáo hỏi một câu: “Ta chưa chết sao?”

Ngôn Áp nở nụ cười.

Vốn Ngôn Áp muốn quan sát phẩm hạnh của bốn người trẻ tuổi này, kết quả lại ra phải an ủi Lý Tịch bị dọa đến trắng bệch thể này, đúng là muốn không được mà.

Lúc về cung thì đã chạng vạng tối, Lý Tịch gần như chưa bình tĩnh trở lại, trước sau khuôn mặt vẫn tái nhợt. Bất luận có nói gì, y cũng ngơ ngáo ra đó. Ngôn Áp không còn cách nào khác, chỉ có thể tống Lý Tịch vào Thái y viện.

Lý Tịch ngồi thừ hồi lâu trong Thái y viện mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Tranh thủ thái y đang khép miệng vết thương lại thì Lý Tịch nhủ mảy suy nghĩ vấn đề sau: Lần sau gặp chuyện này thì làm sao đây?

Hờ, tuyệt đối không cần xông lên thế nữa.

Trong lòng y còn rất sợ hãi. Phản ứng trực giác của y là phải xông lên, còn may chưa hại mình chết.

Lý Tịch ôm suy nghĩ đó mà đi ra Thái y viện. Trở về Đốc sát viện thì phát hiện, không ít đồng liêu đang đợi sẵn đón y. Ai cũng nhao nhao “ Lý đại nhân trung can nghĩa đảm. Lần này chắc chắn sẽ được hoàng thượng trọng dụng!”

Ai cũng mặt mày tươi rói như thể Lý Tịch vừa lập được kỳ công vang dội. Nhưng đám Lưu Lâm thì sắc mặt hết sức khó coi, Cố Mạnh còn đứng sau lưng y nói thầm: “Thâm hiểm.” Lý Tịch hiểu, đối phương cho rằng y muốn lập công với hoàng đế nên đỡ nhất đao đó.

Y không kèm được tiếng thở dài. Đúng là không cách nào giải thích mà.

Không lâu sau, một vị ti lại trong cung đến truyền Lý Tịch, bảo là hoàng thượng triệu kiến. Thế là dưới ánh mắt hâm mộ cổ quái của không ít người, Lý Tịch vào cung.

Đây là lần đầu tiên Lý Tịch bước vào cung điện, chốn sinh hoạt hằng ngày của hoàng đế.

Ngôn Áp đã thay y phục ướt sũng kia ra từ lâu, giờ chỉ vận một lớp trường bào. Thấy Lý Tịch đến, hắn cười với y: “Lý Tịch, khỏe rồi chứ?”

Lý Tịch phát run cả lên. Hiếm khi y thấy bộ dáng ôn hòa thể này của Ngôn Áp, đa phần toàn thấy sắc mặt trách móc nặng nề lạnh như sông đóng băng thôi. Nghĩ rằng mình có ý niệm đại bất kính trong đầu nên Lý Tịch quỳ xuống.

Đoạn Lý Tịch được tặng cho một miếng ngọc quyết, bảo là có thể giúp y bình an như ý.

Y đáp lời, đưa tay nhận ngọc xong thì ngơ ngáo lui ra, không nghe tiếng cười sảng khoái của ai đó đằng sau.

Biểu tình của Lý Tịch thật sự đơn thuần. Đây là lần đầu tiên Ngôn Áp thấy Lý Tịch quả thật rất khả ái.

“Cũng không phải ta có tật xấu gì, nhưng ta muốn người ở cạnh mình là người ta tin tưởng. Ta tin nàng, kính nàng và yêu nàng, bằng không ta tuyệt không cưới người đó.

10. Chương 9: Tương Giao Tâm Sự

Bước vào hè, ngoại trừ những công việc thông thường, Lý Tịch và Ngôn Ấp lại tiếp tục màn du thưởng chen ngang. Đây là cái màn mà lúc trước cứ mỗi tháng, Ngôn Ấp định ra để dạo một vòng với Lý Tịch đại nhân. Ban đầu y rất ư không cam lòng, nhưng giờ có vẻ Lý Tịch rất nghe lời, còn yên lặng đồng ý.

Hai người bước ra ngoài, lộ trình cố định là sẽ tản bộ một vòng, địa điểm dừng sẽ ở trước những trà lâu và phố chợ sầm uất. Phần lớn hai người không nói gì nhiều, chỉ sánh bước với nhau.

Lý Tịch chú ý đến người kia cũng là vì Ngôn Ấp.

Lúc ấy bốn người họ đi trên ngã tư đường. Lúc sớm mai nên có mưa phùn rơi như mưa xuân lất phất trên mặt. Thị vệ bật ô ra che cho Ngôn Ấp, đương nhiên để Lý Tịch đáng thương tự lực cánh sinh. Trên đường còn có người tắt bật tới lui.

Trong dòng người tấp nập, Lý Tịch bị một người đụng phải khiến ô lệch sang bên khiến vai y ướt sũng.

Y cau mày, lúc sửa lại ô thì hơi ngẩn ra.

Ở cuối ngã tư có người cuộn mình nằm dưới mưa, đã sắp hè mà người kia còn mặc áo bông tã tơi. Lý Tịch nhìn kỹ, thì ra là một lão nhân bị mù, khoe mắt dính ghèn đen pha lẫn bùn. Lão lặng lẽ ngồi ở cuối đường, dáng người dưới mưa hơi run rẩy. Trước mặt ông lão có trải một cái khăn cũ nát, trong đĩa có một văn tiền.

Lý Tịch trầm mặc đi lên, y đang muốn đặt tiền vào bát của ông lão đã bị người khác đụng nữa.

Một thiếu niên chạy cái vù tới hất cái khăn đi sau đó mau mắn chạy trốn. Lý Tịch tức giận nhìn ông lão ngờ ngắt ngẩn đầu lên, y đang tính gọi tên nhóc kia thì thấy thị vệ đã bẻ tay hắn xách lại đây.

“Thứ khốn nạn! Đánh rắm cái nhà người!” Thiếu niên vừa đá thị vệ vừa xỏ lá bẻ ngoặt người sát đất. Ngôn Ấp đánh mặt, thị vệ liền quăng tên thiếu niên đó ra xa, đoạn giật lại chiếc khăn rách dơ mà ném lại chỗ ông lão.

Ánh mắt thiếu niên đảo qua nhanh như cắt rồi phun nước miếng cái phụt về phía Ngôn Ấp. Hắn nghiêng đầu tránh, tức thì thị vệ xốc vạt áo thiếu niên hồng chân mà gằn: “Nếu người dám phun thêm lần nữa, có tin ta cắt lưỡi người tại chỗ hay không?” Thanh âm hắn không cao giọng mà rất vững vàng, tên thiếu niên kia run rẩy cả người.

Ngôn Ấp cười lạnh, phất tay bảo thả ra. Chân tên thiếu niên đặt xuống đất được thì lão đảo suýt ngã.

“Thân thanh niên tay làm hàm nhai, cướp đồ người già thế này, căn bản người không có liêm sỉ.” Ngôn Ấp hơi phất tay, thị vệ kia liền kéo hắn đi mất.

Lý Tịch biết tên đó bị dẫn đi gặp quan.

Lão nhân kia chẳng biết gì mờ mờ ngó về hướng họ, hoàn toàn không biết gì. Ngôn Ấp nhìn Lý Tịch, thấy y vội lấy một thỏi bạc nhét vào tay ông lão. Ông lão dùng tay mân mê thỏi bạc, đoạn cười rất vui mừng, từng nếp nhăn hẳn ra màu đen dơ lâu ngày, “Cám ơn khách quan.”

Lúc ấy Ngôn Ấp đã đi khá xa, Lý Tịch vội vàng đuổi theo hắn.

Khi mưa nặng hạt hơn thì hai người đã đến trà lâu.

Họ vẫn ngồi trong gian cách biệt bên trong, lần này chỉ có hai người họ.

Bỗng dưng Ngôn Ấp muốn uống rượu. Việc này khiến Lý Tịch hơi ngạc nhiên. Hoàng đế luôn là người biết tự kiềm chế, lần này chẳng những phạt nặng thiếu niên đó mà cảm xúc cũng không khéo nén, thật sự là việc hiếm thấy. Đương nhiên, Lý Tịch thông minh mà giữ kín miệng.

Ngôn Ấp nâng chén rượu đầy tràn lên miệng mà chưa uống, chỉ nhìn màu rượu kia. Ngẫu nhiên cơn gió thổi vào khiến chén rượu gợn sóng, dường như làm hấn ngây người.

Chung quanh tiếng người huyên náo, mà trong góc khuất này yên tĩnh vắng ngắt. Lý Tịch cúi đầu uống trà, còn Ngôn Ấp thì trầm mặc nhìn chén rượu.

Lý Tịch uống đến chén trà thứ ba, Ngôn Ấp mới mở lời.

“Hắn người biết, mẫu thân của ta là nô tỳ hèn mọn bị cống hiến chứ hả?”

Lý Tịch ngẩn người, tiếng chuông cảnh giác trong người gióng lên. Câu hỏi này bất luận có trả lời hay không cũng không có đường nào là tốt... Chẳng lẽ... hoàng đế bệ hạ muốn trút bầu tâm sự với mình?

Đừng à nha... Có thể để ta làm người cái gì cũng không màng đến có được không...?

Nhưng Ngôn Ấp đã tự ý muốn trút tâm sự: “Từ nhỏ ta đã bị kẻ khác xem thường. Tuy thị vệ và ti lại trong cung không nói gì, nhưng thái độ khinh khỉnh lúc đầu của họ nói ta biết, mẹ con ta không được hoan nghênh. Sau khi sinh ta ra, mẹ ta liền thất sủng. Chưa khi nào phụ thân hỏi han đến cuộc sống của chúng ta. Kỳ thật như thế ta cũng chấp nhận, dù sao trước giờ cũng không nhận được gì... Có điều năm sinh nhật tám tuổi, phụ thân gặp mặt ta và tặng cho một miếng ngọc. Lúc đó ta vui biết mấy. Ngày hôm sau, bọn huynh trưởng đã cướp miếng ngọc rồi đập nát.”

Lý Tịch cúi đầu. Cái Ngôn Ấp cần không phải sự đồng tình, thương hại hay là oán giận... Chẳng qua hắn cần người lắng nghe mà thôi.

“Cho nên sau đó, ta quyết tâm phải trở nên mạnh mẽ, không để bất cứ ai khi dễ ta. Tương tự, ta không thích nhìn người khác khi dễ kẻ yếu.” Ngôn Ấp dứt lời thì nốc cạn chén rượu.

Lý Tịch lặng lẽ cầm chén trà lên, rồi như Ngôn Ấp, y cũng uống cạn.

Ngôn Ấp ngẩn người, sau đó nở nụ cười.

Hắn tươi cười rất mực dịu dàng như cơn mưa phùn đầu hạ, nhẹ nhàng khẽ rơi.

Lý Tịch quay đầu nhìn hạt mưa bụi tí tách ngoài song cửa, y mỉm cười. Ngôn Ấp nhìn khuôn mặt y qua chén rượu, ánh mắt hấn hơi tò mò.

Lý Tịch từ tốn thở dài: “Thần là con của thứ thiếp.”

Ngôn Ấp ngẩn ra.

Lý Tịch tiếp lời: “Tuy không ai khi dễ thần, nhưng thần cảm nhận mình không hợp tính với phụ thân. Lúc mười ba tuổi thần đã xa nhà, đi du ngoạn khắp nơi. Mỗi năm chỉ đúng hẹn về thăm mẫu thân và biểu muội vài lần... Cho đến năm mười tám tuổi, trên đường về quê quán tổ tông của lão gia, cả nhà thần gặp tai nạn lật thuyền... Phụ mẫu, huynh đệ và tỷ muội... Ai cũng không trở về được. Nếu thần về nhà sớm hơn mấy ngày, chắc cũng cùng số phận với mẫu thân rồi. Kết quả, thần kế thừa hết sản nghiệp của phụ thân. Thật kỳ quái, vốn tài sản kia là của huynh trưởng thần mới phải.”

Ngôn Ấp nhú mày.

“Lúc đó thần đã nghĩ, ai cũng có vận mệnh riêng của mình, đôi khi trời định có những thứ sẽ không thuộc về mình. Bất luận có tìm kiếm thế nào cũng không chiếm được.” Khuôn mặt Lý Tịch rất đối nhu hòa.

Ngôn Ấp mỉm cười: “Ta và ngươi không giống nhau. Ta nghĩ muốn thứ gì thì nhất định phải đạt được. Không ai có thể ngăn cản.”

Lý Tịch khẽ khàng cười, không nói năng gì.

Ngôn Ấp nói tiếp: “Kỳ thật lời đó của ngươi không nên nói với ta mới phải. Lý Tịch ngươi vượt quy tắc rồi.”

Lý Tịch nhướn mi không chút hoang mang: “Bệ hạ xem thần là bằng hữu, thần bất giác cũng xem người là bằng hữu... Chỉ thế thôi.”

Ngôn Ấp cười vang, xong mới nhẹ giọng nói: “Nói không chừng, ta không cần bằng hữu.” Hắn ngược mắt lên, trong gian phòng hực sát khí.

Lý Tịch vẫn điềm nhiên: “Một khi đã thế, Lý Tịch cam nguyện chịu phạt.”

Hai người đối mặt nhìn nhau, rất lâu sau Ngôn Ấp mới bật cười: “Nhớ kỹ, nếu trong triều người nói như vậy, chắc chắn ta sẽ lấy mạng người.”

-0-

Nửa tháng sau lúc lâm triều, bỗng nhiên Ngôn Ấp bị giáng cho một gánh cơn buồn bực.

Lễ bộ Thượng thư cùng tả hữu thừa tướng liên kết nhau, dâng thư thỉnh hoàng đế bệ hạ chọn một danh môn khuê tú cô nương vào cung để nối mạch hoàng gia.

Ban đầu nghe ý kiến đó, lần đầu tiên hoàng đế bệ hạ vĩ đại của chúng ta sửng sốt trước chúng thần rất lâu, vất vả lắm mới tiêu hóa được câu nói kia. Ngôn Ấp nhìn ba lão nhân mắt tràn đầy khao khát quỳ bên dưới mà không nói gì, hắn phát tay áo bảo bãi triều.

Tả hữu thừa tướng nào chịu bỏ cuộc, càng không dễ buông tha. Họ lập tức tiến đến trước phủ phục: “Hoàng thượng, hiện giờ hoàng thượng đã trên ba mươi, hậu cung vẫn còn trống hoác, không có hoàng hậu, phi tần gì cả. Thế này đối với giang sơn rất bất lợi, khiến lòng dân khó yên. Bệ hạ, vì bá tánh nhà Trần, thỉnh xin bệ hạ hãy cân nhắc.”

Ngôn Ấp không nói gì, tiếp tục phát tay áo. Ti lại nhanh trí thấy lửa giận trong mắt hoàng đế thì mau mắn hô “Bãi triều!” Vị Lễ bộ Thượng thư kia còn muốn nói thêm, nhưng bị Ngôn Ấp trừng mắt một cái đã lui về sau.

Ba lão nhân lập tức im phất, câm nín như hến.

-0-

Sau khi Lý Tịch nghe được chuyện này, phản ứng đầu tiên là “Thế sao, hậu cung hoàng đế trống hoác à...?” Phản ứng thứ hai là “Như vậy... hắn giải quyết nhu yếu thế nào...?” Đương nhiên, lúc phục hồi tinh thần lại thì Lý Tịch đã đỏ bừng mặt, thề lười ra.

Nói đến bề mặt thì Lý Tịch lớn từng này cũng có đi thanh lâu mấy lần. Mỗi lần quay về, không phải đỏ mặt kiếm chỗ trốn thì cũng nốc rượu say đến ngã vật ra ngủ. Dù y cũng từng vì Tiểu Tiệm mà vận y thường đai kiện bó sát người, nghĩ ngợi lung tung, nhưng những ý tưởng đó thường bị dập chết từ trong trứng nước. Lý Tịch ước chừng biết kia là chuyện gì sẽ xảy ra, việc đầu đả trong đông cung không phải lạ lắm với y... Có điều... làm sao y dám làm chuyện đó với Tiểu Tiệm chứ?

Quay lại đề tài, thân là hoàng đế có được thiên hạ, vì sao Ngôn Ấp lại thủ thân như ngọc đến thế? Lý Tịch chống tay trầm ngâm vẫn không giải được, lại bất cẩn nảy lên ý tưởng: Hay là... hoàng đế... không nối dòng được?

Lý Tịch lắc mạnh đầu, lập tức vui đầu vào công việc, không dám nghĩ vẩn vơ nữa. Nếu lỡ miệng, dù y có mười cái đầu cũng không đủ trăm nữa là.

Cứ tưởng đề tài này đã bị lãng quên, chẳng ngờ rằng ba ngày sau, nhà Lý Tịch lại đón một vị khách không mời mà đến. Việc này khiến y không thể không nhìn nhận: Hóa ra hoàng đế có nối dòng được hay không rất ư là liên hệ đến y...

Vị khách không mời mà đến này đúng là Lễ bộ Thượng thư, Thôi Chất Hạo.

Lý Tịch vừa về nhà đã thấy Chu bá hớn hở ra đón. Y có dự cảm chẳng lành ngay: mỗi lần Chu bá hưng phấn là hơn phân nửa bản thân chịu toàn chuyện không hay ho. Lý Tịch cẩn thận hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Chu bá hạnh phúc bội phần: “Thôi đại nhân chờ thiếu gia đã lâu rồi.”

Lý Tịch ngăn ra: “Thôi đại nhân? Là vị Thôi đại nhân ấy à?”

Chu bá đón lấy áo choàng của Lý Tịch đang còn ngạc nhiên: “Đương nhiên là Lễ bộ Thượng thư Thôi đại nhân rồi. Trong kinh thành chỉ có ba vị Thôi đại nhân, người khiến lão vui mừng thế dĩ nhiên chỉ có ngài ấy thôi.”

Lý Tịch không nói gì, quay người nhìn lão bằng nửa con mắt. Trên thực tế, trong kinh thành có bao nhiêu quan lại, Chu bá đã thuộc nằm lòng. Cũng không biết ông moi đâu ra rất nhiều tin vụn vặt, tỉ như tiểu thư của Tả thừa tướng mặt có rỗ, hay là công tử của Hữu thừa tướng thích nam sắc... Mỗi khi đối mặt với sắc mặt nghiêm trang của Chu bá, y không khỏi than thở nhân sinh sao kỳ diệu thế, bất quá thiên tính hoàn toàn có thể che dấu vô hình nha.

Lý Tịch chậm rãi đi đến nội đường, mày khẽ nhíu. Nếu đoán không lầm thì hiện tại, Lễ bộ thượng thư tìm đến mình chỉ vì một chuyện...

Quả nhiên, sau khi gặp mặt chào hỏi xong Thôi Chất Hạo vào vấn đề chính ngay, sắc khoái đến độ Lý Tịch không kịp nói sang chuyện khác: “Lý đại nhân, lần này ta đến là vì an nguy của quốc gia, xin nhờ Lý đại nhân san sẻ giúp cho bá tánh.”

Lý Tịch trầm nghĩ “Nguy trang rào mào thật hay mà,” còn trên mặt y lộ ra dáng kinh sợ: “Thôi đại nhân, lời ấy có nghĩa gì?”

“Ta nghĩ hẳn Lý đại nhân biết chuyện, ta cùng tả hữu thừa tướng dâng thư lên hoàng đế thỉnh lập phi tần? Ta vì chuyện đó mà đến đây.”

“Quả thực hạ quan có nghe, nhưng không biết mình có thể làm gì?”

Thôi Chất Hạo chau mày, vẻ mặt như bảo thể này người còn không chịu hiểu: “Lý đại nhân không cần khách khí. Cả triều đều biết, hiện giờ Lý đại nhân là người hoàng thượng rất yêu thích. Trước giờ với đề nghị của ngài, hoàng thượng luôn rất xem trọng. Lần này đến là muốn nhờ Lý đại nhân khuyên nhủ hoàng thượng, không cần vì lý do cá nhân mà khiến triều chính bất ổn. Lý đại nhân, trong triều luận bên văn hay bên võ thì chỉ có ngài là thích hợp nhất. Lý đại nhân nhất định phải cứu giúp bá tánh đó.”

Lý Tịch trầm nghĩ thật sự Ngôn Ấp rất đáng thương, có cưới thê tử hay không đều “can hệ đến bá tánh.” Mặt khác, đối với Thôi Chất Hạo xác bác xang bang chạy đi nhờ cái yêu cầu đáng sợ này, y chỉ biết thở dài. Nếu dễ vậy sao ngài không đi nói thẳng “Không cần vì lý do cá nhân mà khiến triều chính bất ổn” đi? Tính tình hoàng đế bệ hạ thế nào, tin chắc hết thủy quan văn võ cả thành đều biết. Vì cái gì phải cố tình đi gánh cái của nợ này?

Thôi Chất Hạo thấy Lý Tịch khúm núm thế thì quỳ phịch xuống: “Lý đại nhân, thật sự không phải lão phu ép buộc, mà lão phu thật tìm không ra người có năng lực khuyên hoàng thượng. Lý đại nhân hãy nể ta tuổi cao, xin cố sức giúp cho!”

Lý đại nhân ngó người, nhìn lão nhân râu tóc bạc trắng thì thở dài: “Xin Thôi đại nhân đứng lên đi, ta sẽ làm hết sức mình.”

Thôi Chất Hạo tươi cười đứng lên.

Đội Thôi Chất Hạo đi khỏi rồi, Chu bá mới giải thích mối nghi hoặc trong lòng Lý Tịch: “Thiếu gia không biết sao? Nhị tiểu thư của Thôi đại nhân đã gần mười tám mà chưa có người ước hẹn. Nghe nói tiểu thư ấy rất xinh xắn, thuộc hàng tú nữ được tuyển chọn đó.”

Lý Tịch bưng tỉnh.

-0-

Rốt cuộc phải nói sao với hoàng đế đây? Cuối cùng Lý Tịch chọn một ngày sắc tươi nắng chan hòa, lần xuất hành thứ hai trong tháng của hai người là thời điểm y sẽ lên tiếng.

Hai người nhàn tản ngồi trên trà lâu dưới ánh mặt trời ấm ỉn. Ngôn Ấp ra lệnh cho thị vệ canh sau bình phong, hai người ngồi cạnh cửa sổ, đoạn có tiếng mơ hồ bên cạnh len lỏi vào. Ngôn Ấp tò mò nhìn xuống lầu, còn Lý Tịch thì đang phân vân không biết nên mở lời thế nào, ***g ngực rồi ren trầm hương, rốt cuộc thấy khó nói nên lời. Bỗng Ngôn Ấp mỉm cười mà chỉ xuống lầu: “Người xem đứa nhỏ kia.”

Lý Tịch đáp lời nhìn xuống, thì ra ở đường cái có đứa nhỏ quần quít lấy mẹ nó, đòi mua hình nhân bằng bột. Bà mẹ không chịu mua nên thằng nhỏ ngồi dưới đất khóc ăn vạ, tay chân đá tứ tung. Người mẹ đỏ mặt, vội lấy tiền mua một cái hình nhân nhét vào tay nó, song đỡ nó dậy mà vội vàng đi. Ngoài đường vang lên tiếng cười đầy thiện ý.

Lý Tịch thầm nghĩ đây đúng là cơ hội rồi: “Bệ hạ, người mẹ đó thương con làm sao, quả thật hai mẹ con rất đáng yêu.”

Ngôn Áp gật đầu, tâm tình hẳn vô cùng tốt.

Lý Tịch lại cẩn trọng nói: “Trong thiên hạ, cha mẹ và con mới tạo thành một nhà. Trong nhà có cha mẹ, con trai rồi lại con gái. Cha nghiêm nghị, mẹ hiền từ, đứa con chất phác, cảnh đáng mừng thế mới đúng là gia đình.”

Ngôn Áp từ tốn quay sang, nhìn nụ cười mỉa của Lý Tịch thì khoan thai hỏi: “Ba lão nhân kia có đến tìm người à?”

Lý Tịch cười xòa: “Bệ hạ không cần cho có ai tìm thần. Chẳng qua thần cảm thấy... bệ hạ hẳn nên có một gia đình.”

Ngôn Áp lạnh lùng nhìn y: “Người cho rằng thê tử của ta phải là người nữ tử thế nào đây?”

“Việc đó... thần không biết... Thần không dám đoán.” Lý Tịch lại cười trừ.

“Cũng không phải ta có tật xấu gì, nhưng ta muốn người ở cạnh mình là người ta tin tưởng. Ta tin nàng, kính nàng và yêu nàng, bằng không ta tuyệt không cưới người đó. Lý Tịch, mẫu thân của ta và người đều là kiếp làm lẽ, cả đời đau khổ khôn nguôi. Nữ tử gả vào cung thì suốt đời bị giam lỏng trong bốn bức tường thành, suốt ngày chỉ đối mặt với quốc sự và gia sự. Nếu người đó không có khí phách, sao ta dám cưới nàng? Lại làm sao có thể hại đời người ta?”

Lý Tịch cúi đầu.

“Trên đời này, nếu có người hội đủ tiêu chuẩn đó thì các người nói cũng không muộn, bằng không quên đi. Người hãy nói lại với ba lão già đó, muốn mang con gái mình nhét vào hậu cung của ta cũng phải xem có xứng hay không.”

Lưng Lý Tịch chảy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, nếu nói ra vậy, trong triều còn không đại loạn sao?

Ngôn Áp quay đầu, nhìn bóng dáng rời đi của hai mẹ con kia thì ánh mắt hơi mê mẩn: “Người cho rằng ta tự cấm mình yêu sao? Ta bất quá cũng là phạm nhân, có điều không ai có thể đứng cạnh ta mà thôi. Cái gọi là giai ngẫu, tuy tương phùng nhưng chẳng thể cưỡng cầu.”

Lý Tịch vẫn trầm mặc.

Ngôn Áp lắc đầu thở dài: “Kỳ thật tuổi người cũng không nhỏ nhắn gì, thế nào lại không nhắc chuyện hôn sự hả?”

Khuôn mặt Lý Tịch đỏ ửng, mỉm cười nói: “Thật ra thần đã có ý trung nhân ở quê nhà.”

Đôi mắt Ngôn Áp sáng lên: “Thế sao? Không biết khuê tú nhà ai có thể được người coi trọng thế?”

“Ha ha, thần chỉ sợ mình không xứng với nàng thôi... Đó là biểu muội của thần, thần thường gọi nàng là Tiểu Tiệm.”

“Tiểu Tiệm? Nghe qua cũng là danh rất động lòng người.”

“Ha ha. Thần và nàng không giống nhau. Trước giờ nàng ấy rất rạng rỡ xinh đẹp, thái độ làm người thẳng thắn, trí tuệ lại thông minh lanh lợi, ai dưới quê cũng rất thích nàng...”

“Một khi đã vậy, hai người nên thành thân đi.”

“Còn chưa có...” Mặt Lý Tịch càng đỏ hơn.

Ngôn Áp tinh vi nên dợm hỏi: “Có phải... là người đơn phương tương tư người ta?”

Lý Tịch ho sắc súa, mặt mày đỏ bừng.

Ngôn Áp cười vang, tâm tình rất là cao hứng.

“Thần... thần...” Lý Tịch ấp úng nửa buổi cũng chưa nói ra nguyên nhân được.

“Lý đại nhân, không phải ta nói người chứ thận trọng quá sẽ vượt mất cơ hội. Thấy giai nhân thì phải ra sức một chút mới tốt. Ai lại như người bình thường chỉ biết đỏ mặt mà thôi? Rốt cuộc người có phải nam nhân hay không?” Câu nói này làm Lý Tịch rớt trà tràn cả ra.

Ánh mắt Ngôn Áp càng sáng hơn: “Nói vậy, Lý Tịch... người là đồng nam sao?”

Đầu Lý Tịch cúi sát bàn đến độ góc dậy không nổi.

Ngôn Áp bật cười mà vỗ bàn cái chát, thiếu chút nữa đã cười đến lật bàn: “Lý đại nhân, người quả nhiên là tuyệt thế kỳ trân đó!” Lý Tịch mặt đỏ tía tai đến độ không dám ngẩng lên nhìn hắn.

Ngôn Áp hết sức hưng phấn, kích động bảo: “Vậy chúng ta đi kỹ viện nào, cho người biết thế nào là chuyện nam nữ.”

Lý Tịch kinh sợ ngẩng phắt đầu lên. Không ngờ hoàng đế suốt ngày mặt u ám như quan tài cũng có ý nghĩ kỳ lạ như thế. Sắc mặt Lý Tịch đau khổ níu lấy Ngôn Áp đang tính đứng lên: “Bệ hạ, không cần đâu!”

Ngôn Áp mỉm cười, không so đo với y. Tay Lý Tịch quả nhiên là tay quan văn mà, ngón tay có vết chai trong khi lòng bàn tay rất mềm mại. Hắn âm thầm rút tay ra, vỗ vai Lý Tịch: “Thôi bỏ đi, không trêu người nữa. Không đi thì không đi. Có điều Lý Tịch à, nếu người có ý trung nhân thì nên mau tay đi. Biểu muội người bao nhiêu tuổi?”

Sắc mặt Lý Tịch đang trắng bệnh lại hóa ra đỏ: “Dạ, mười chín.”

“Mười chín, cũng không còn nhỏ gì. Lý Tịch, khi nào người cưới nàng về làm vợ đây?”

Lý Tịch nở nụ cười, sắc mặt tươi cười ánh ra hạnh phúc thực sự.

Ngôn Áp thấy nét cười của y thì trong lòng dâng lên niềm hâm mộ.

Thái độ làm người của Lý Tịch thích ứng trong mọi hoàn cảnh, y không giống như mình, rất dễ thỏa mãn. Người như thế có phải cũng đặc biệt dễ hạnh phúc hay không?

Ngôn Áp khẽ lắc đầu, dập bỏ ý niệm đó.

Bất quá mà nói, con người Lý Tịch này thật đúng là đáng yêu mà.

Gió thổi tóc Lý Tịch phất bay lên mặt Ngôn Áp. Ngôn Áp nghiêng đầu, lấy tay vuốt tóc người kia sang bên.

11. Chương 10: Tình Trong Thấm Chảy, Mặt Ngoài Lững Lờ

Vài ngày sau, Thôi Chất Hạo lại đến “bái phỏng.”

“Chẳng hay Lý đại nhân tiến hành việc kia thế nào rồi?” Thoạt nhìn mặt tươi cười của Thôi Chất Hạo mới cáo già làm sao.

Lý Tịch cười nhẹ nhàng: “Ta đã nói qua với Hoàng thượng. Có điều Hoàng thượng rất ư không thích bày tôi chúng ta can thiệp đời tư của người, mắng ta suốt cả.”

Thôi Chất Hạo ngăn ra: “Hoàng thượng mắng à?”

“Phải. Hoàng thượng nói thê tử mình phải là người con gái người tin tưởng và bảo vệ được. Trừ phi ngày nào đó người gặp được nữ tử như thế, bằng không bảo chúng ta nói gì cũng vô ích.”

“Hoàng thượng thật hồ đồ mà. Xung quanh hoàng thượng toàn là nhóm người chúng ta, làm sao có nữ tử đâu ra? Dù có người con gái như vậy, sao mà người gặp được?”

”Nhưng Thôi đại nhân à, tính tình Hoàng thượng thế nào không phải ngài không biết. Đến giờ, lời người nói như đinh đóng cột. Nếu nhiều lời ngược lại sẽ khiến Hoàng thượng phản cảm. Trên thực tế, Hoàng thượng đã phê bình kín đáo ngài và tả hữu thừa tướng rồi.”

Thôi Chất Hạo kinh sợ ra mặt.

Lý Tịch nói tiếp: “Kỳ thật, có câu mích lòng này tại hạ phải nói, bất quá Thôi đại nhân là tiền bối của ta, trước giờ ta rất mực kính trọng lão. Thực sự không nói không được mà. Hoàng thượng nói, các vị vì muốn mưu tính cho riêng mình mới thích nhét đầy hậu cung của người. Ta đã biện bạch cho các vị hết lời trước mặt Hoàng thượng, bảo những người khác nói xàm thôi. Ba vị đức cao vọng trọng, khẳng định sẽ không làm thế bao giờ.”

Sắc mặt Thôi Chất Hạo bất động.

Lý Tịch cười thâm trong lòng, ngoài miệng thì không ngừng tấn công: “Theo ta thấy, chuyện này vẫn cứ thuận theo thời gian, chớ nóng vội. Tính Hoàng thượng rất kiên cường nóng nảy, nên tìm thời điểm khác thì hơn. Để Hoàng thượng chậm rãi làm quen với người con gái phẩm giá xuất chúng nào đó mới thuận buồm xuôi gió. Nóng vội quá, nuốt cháo sẽ bỏng miệng đấy.”

Thôi Chất Hạo ngẫm nghĩ thì gật gù: “Như vậy cũng tốt.”

“Tóm lại, nếu khẳng khái nói việc này lúc hoàng thượng đang phản cảm thì sợ là chuyện loạn càng loạn thêm. Chi bằng cứ để tự nhiên, chẳng lẽ Hoàng thượng không thành thân mãi được sao? Đợi một ngày nào đó, người sẽ tự cân nhắc thôi.” Lý Tịch cười hì hì.

“Ừ, Lý đại nhân nói chí phải.”

Lúc Thôi Chất Hạo cáo biệt ra về sắc mặt đã tươi tỉnh lại. Lý Tịch đứng ở cửa nghĩ, người này thật khó mà. Nếu trực tiếp từ chối, chỉ sợ ba lão nhân đó cho rằng y làm qua loa. Còn nếu bảo sao làm vậy thì Hoàng đế sẽ không tha cho. Suy tới nghĩ lui thì cách này là tốt nhất.

Nhưng không biết Thôi nhị tiểu thư có đợi được tới lúc Hoàng thượng đồng ý thành thân hay không?

Hoặc nàng chờ được thì Hoàng thượng có muốn người vợ quá thời thế không?

Lý Tịch cười to, mình đúng là suy nghĩ không phải đạo quân tử mà.

Nhìn trông ánh nắng rọi vào mặt, bỗng nhiên Lý Tịch nhớ đến Giang Nam nước chảy ôn hòa, nhớ nụ cười như hoa của người ấy.

-0-

Ngày mười lăm tháng sáu, nhà Trần nghênh đón mùa hè. Tuy hè đã sang nhưng theo tập tục, đây là ngày mừng nửa năm đã qua nên cả nước được nghỉ ngơi lấy sức.

Cùng ngày, trong hoàng cung cử hành lễ ăn mừng. Đến yến tiệc ban đêm, chư vị đại thần đều được tận tình uống thỏa thuê. Ngôn Ấp chỉ ló mặt trên đài một chút đã rút lui rất nhanh.

Có mặt hân, không ai tùy hứng thoải mái được. Hân vừa đi khỏi thì bàn tiệc trở thành “bãi chiến trường” ngay – Kẻ mời rượu cứ hung hăng dâng dâng sát khí nháo nhào.

Ngôn Ấp lần theo thư phòng trở về hậu cung, đi trên con đường riêng.

Phía trước, hai ti lại lặng yên giăng đèn dẫn đường. Trong không gian lan dịu mùi hoa cỏ tinh khiết, vầng trăng soi sáng trên cao trong tiếng ve sầu kêu ra rả. Chỉ nghe tiếng bước chân, tuyệt không lọt tiếng nói ồn ào.

Hết thấy tĩnh lặng như thế.

Phía trước bỗng ti lại kêu to: “Kẻ nào?”

Đằng sau giả thạch, có người lão đảo đi đến ngã nhào vào hai người ti lại, đèn ***g ngã lăn quay ra.

Ngôn Ấp cau mày, cẩn thận nhìn kẻ kia, bước đến gần còn ngửi được mùi rượu đậm đặc.

Nương theo ánh đèn ***g, Ngôn Ấp thở dài: Hoàng cung dễ xông vào lắm sao? Đây là lần thứ hai Lý Tịch hồ loạn xông vào đây.

Bên người Ngôn Ấp không có thị vệ nên hắn phân phó hai ti lại sai người phụ đến đây. Thấy ti lại tất tả chạy đi, hắn cũng muốn cất bước, kết quả lại bị Lý Tịch túm chặt áo không cử động được.

Ngôn Ấp lạnh lùng co chân đá nhẹ Lý Tịch một cái. Có điều Lý Tịch kia thì bí tỉ thật rồi, cứ khê khằng rên rĩ như khó chịu lắm.

Ngôn Ấp chau mày, chợt thấy đau đầu dị thường. Đoạn hắn cứ thế ngồi bệt xuống đất. Lý Tịch cứ thế tự nhiên ngã đầu sang vai hắn.

Trán Ngôn Ấp hằn lên cũng mấy lần gân. Bất quá người say không biết cao thấp là gì, được, hắn nhin.

Ánh trăng dịu dàng soi xuống hai người. Hôm nay Lý Tịch vận y thường nguyệt sắc, dưới màu trăng dạ ra sắc lấp lánh. Không gian yên ắng lặng thình, chỉ sót mỗi tiếng ve sầu rả rích.

Gió đêm mang theo hơi ẩm lạnh. Đầu người gác trên vai kia ư ử rên.

Ngôn Ấp thật sự chịu không được, mạnh tay giật tóc Lý Tịch: “Này, dậy đi!” Nếu được, thật muốn đẩy con ma men này xuống đất cho rồi, còn phải đập mấy cái mới hả.

Đáng tiếc... Hắn có chút “cảm tình” với người này, thế nên không làm quá tay được.

Dưới làn gió đêm, Lý Tịch run rẩy mở mắt ra, trước mắt mơ màng, chỉ biết kêu một tiếng: “Tiểu Tiệm...” Sau đó lại dụi má vào vai Ngôn Ấp, nhắm mắt tiếp.

Ngôn Ấp đến là dở khóc dở cười. Bờ vai người con gái Tiểu Tiệm kia có cứng còng như hắn không hả?

Gió thổi tóc Lý Tịch phất bay lên mặt Ngôn Ấp. Ngôn Ấp nghiêng đầu, lấy tay vuốt tóc người kia sang bên.

Đối với nam nhân mà nói, tóc Lý Tịch thật mềm mại. Nói không chừng xuất giá cũng thế này, cũng mềm mại như quả hồng thế. Ngôn Ấp hơi ác ý nghĩ.

Lý Tịch lại cọ vào vai hắn, hình như không thích chỗ gò cứng nên ngủ mơ cứ nhúu mày mãi. Ngôn Ấp buồn cười, vươn tay phải miết mi của y giãn ra. Chân mày Lý Tịch càng nhúu nhiều hơn, lấy tay trái vuốt vuốt mãi.

Ngôn Ấp mỉm cười đang tính miết trán y tiếp, kết quả chưa kịp đụng, Lý Tịch đã ghé đầu ngã nhào trên đầu gối Ngôn Ấp.

Ngôn Ấp thấy nam nhân đang điều chỉnh tư thế ngủ thoải mái kia thì nhăn nhó: Đây chẳng phải là được đằng chân lân đằng đầu sao?

Nhưng dưới vầng trăng, dáng ngủ của Lý Tịch khiến hắn ngẩn ngơ người.

Dáng y ngủ tựa như đứa nhỏ, tay thu gọn trước ngực, khuôn mặt nép vào vạt áo Ngôn Ấp, mái tóc y bù xù che khuất hết sắc mặt.

Ngôn Ấp ngây ngẩn, theo bản năng vươn tay vuốt tóc y.

Tóc êm mềm, còn có cảm giác rất ấm áp.

Lý Tịch khê cọ vào tay Ngôn Ấp, rồi hài lòng thở dài như tìm được chiếc giường mềm mại, y nhẹ nhàng cười.

Bỗng chốc, Ngôn Ấp thấy tâm tình dâng lên nỗi yêu chiều.

Đến khi ý thức được suy nghĩ đó, hắn bật dậy, đá người nằm chèo queo trên đất một cái, thô bạo quát: “Lý Tịch, ngươi chán sống rồi sao?”

Đúng lúc ti lại chạy đến nơi, thấy Lý Tịch ngơ ngáo nằm cuộn ra đấy, căn bản chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết.

Ti lại hảo tâm khều Lý Tịch dậy: “Lý đại nhân, ngồi dậy nào. Đại nhân cũng thật là, sao lại nằm ngủ ở đây? Cũng may bệ hạ không nổi giận, bằng không ngài có mấy cái đầu cũng không đủ trảm đầu đó.”

Lý Tịch ngật ngờ ngồi dậy, bên tai sao nghe có tiếng chim riu rít kêu ồn ào quá. Căn bản không nghe thấy gì hết. Ti lại thở dài, mang y bào khoác lên người Lý Tịch rồi bảo thị vệ công Lý Tịch mang đi.

Kết quả, Lý Tịch uống say khướt chẳng biết trời trăng gì, được cung mã kéo về tận nhà. Lúc tỉnh rượu y bị Chu bá mắng đến ngập đầu không góc dậy nổi. Chu bá đáng thương còn ngâm ngùi lau nước mắt, bảo là “Thực xin lỗi lão gia và phu nhân,” diễn một màn khoa trương khôi hài tới độ Lý Tịch phải tỉnh dậy, chỉ tay nói “Con không bao giờ uống rượu nữa đâu.”

Đương nhiên, Lý Tịch đã quên sạch sẽ chuyện xảy ra trong hoàng cung.

-0-

Kết cuộc, hôn sự của Ngôn Ấp vẫn không giải quyết được gì. Trong triều, không ai đi đại mà vuốt râu hùm. Rõ ràng Ngôn Ấp rất ghét đề tài này, không còn ai dám hó hé lời nào.

Qua năm sau, các quan viên trong triều lại ra sức khuyên can. Tức thì, Ngôn Ấp đưa ra một quyết định kinh ngạc thiên hạ. Hắn lập con trai của huynh trưởng mình, Tây Mật vương Ngôn Bân, là Ngôn Sóc làm thái tử. Cả triều chấn động. Đây là quyết định không ai ngờ được nhất. Cứ như việc Ngôn Ấp có được thiên hạ chỉ là chuyện đùa.

Ở miền Tây Mật xa xôi, Ngôn Bân và con trai nhận được ý chỉ thì sững sốt đến nửa ngày. Đối với họ mà nói thì thị phi hoàng triều xa xôi như thế, bỗng nhiên giờ bị kéo đến gần.

Lúc đó Ngôn Sóc được hai mươi bốn tuổi, nhỏ hơn Ngôn Ấp bảy tuổi. Hậu thế nói thái độ làm người của y rất “kính cẩn mà khiêm lương, rộng lượng lại thông minh.” Lúc sau, đáp ứng ý chỉ của Ngôn Ấp, Ngôn Sóc tiếp tục ở Tây Mật phụng dưỡng phụ thân đến khi Ngôn Bân qua đời. Tuy rằng ở ngôi vị thái tử nhưng Ngôn Sóc không có thực quyền. Rất nhiều người đoán rằng, chẳng qua vị đế vương trẻ tuổi kia dùng chiêu hoãn binh để ngăn đám đại thần thúc giục chuyện hôn nhân của mình. Hầu như ai cũng ngồi chờ khi nào vị “thái tử” kia mới bị phế đây.

Khi đó, Lý Tịch đã nhậm chức Đốc Ngự sử của Đốc sát viện. Dù mới hai mươi bảy tuổi, nhưng y gần như là người quyền khuynh trong thiên hạ.

-0-

Một ngày nọ, là cách một hôm sau khi Ngôn Ấp ban bố thư thông cáo thiên hạ lập thái tử, vừa lúc là đúng ngọ chiều xuân.

Lý Tịch đang đứng ngoài điện Thừa An chờ chỉ. Đây là nơi xử lý công vụ hằng ngày của vị hoàng đế lên ngôi được hai năm này, đối lập với cung Kiền Minh là nơi lâm triều, vừa khéo nằm ở phía đông hoàng cung.

Ti lại Thanh Bác cẩn thận đóng cửa lại, ra dấu với Lý Tịch là “Người còn đang ngủ.” Sau khi Ngôn Ấp vào kinh thành, Thanh Bác lanh lợi thông minh này rất nhanh được mọi người yêu mến. Hiện tại ai cũng biết, trong cung, người hầu được chọn là Thanh Bác, mà trong triều, bấy tôi được tin hết mực là Lý Tịch.

Lý Tịch khẽ gật đầu, tiếp tục đứng chờ. Nào ngờ có tiếng truyền ra: “Là Lý Tịch đến à?”

Thanh Bác vội đáp: “Thưa phải, bệ hạ.”

“Vào đi.”

Lý Tịch tuân mệnh bước vào. Lúc Thanh Bác đóng cửa lại, Lý Tịch nghe được tiếng cười cao giọng của Ngôn Ấp. Y thở dài đi vào nội điện, thấy thần khí Ngôn Ấp thanh nhàn nằm trên tháp nhuễn. Lý Tịch thở dài. Người này thật sự là loạn mà, càng làm xằng bậy càng thấy vui. Năm đó y thấy đây quả là hoàng đế tốt, kết cuộc chứng thật chỉ là kẻ tồi tệ thích hành xử theo ý mình thôi.

Lý Tịch vừa oán thầm hoàng đế vừa hành lễ. Y ngẩng lên thì thấy Ngôn Ấp trở mình sang bên, bộ dáng hết sức tò mò hỏi: “Đúng rồi, trong triều có nói gì không?”

“Hết thấy giống như dự tính, ai cũng nghị luận nháo nhào cả. Còn có không ít người hỏi thăm, có phải bệ hạ nói giỡn hay không.”

“Ha ha ha ha.” Ngôn Ấp cười phá lên, tiếng cười sảng khoái phóng khoáng đến da đầu Lý Tịch cũng rợn lên. Lý Tịch nói thêm: “Hai ngày nữa, triệu thư sẽ đến Tây Mật. Bất quá thần đoán, chừng đêm nay mật báo của Tây Mật sẽ hay tin.”

“Ta biết hai cha con Ngôn Sóc, thái độ làm người rất cẩn trọng, vừa thông minh lại có năng lực. Cũng như chúng ta đã bàn, thánh chỉ này nhìn thế nào cũng là mang bọn họ lên đài cho người ta oán giận. Chỉ sợ Ngôn Bân còn oán trách ta, thậm chí ta xảo quyết nữa. Giận thì cứ giận, ta thấy không có gì sai cả.” Ngôn Ấp cười hết sức gian xảo, Lý Tịch ngao ngán trong lòng: Con người này đáng sợ quá đi. Suy ngẫm một hồi, Lý Tịch lại nói: “Mặt khác, tả hữu thừa tướng trong nội điện nói phải liên danh cùng thần chờ lệnh, thỉnh Hoàng thượng dẫn đo suy xét.”

“Thế nào? Bọn họ nghĩ ta nóng tính lên thì ra ý chỉ đó à? Lý Tịch, con người khanh cái gì cũng tốt, có điều đôi khi suy xét quá kỹ là không tốt đâu. Rõ ràng khanh cũng biết chuyện này mà cứ giả không đếm xỉa đến. Khanh nói sao đây?”

Lý Tịch bật cười cho có lệ: “Thần nói Hoàng thượng tự có chủ ý của Hoàng thượng, thần không tiện xen vào.”

“Khanh đúng là khôn khéo, đổ hết lên đầu ta.” Ngôn Ấp phá lên cười, không thấy hấn có ý trách móc gì.

Hiện giờ, Lý Tịch thực sự là người mình tin cậy, hấn thương lượng rất nhiều sự tình với y. Đem so sánh thì Lý Tịch vừa đa tư lại đa lự, việc gì cũng cân nhắc trước sau, làm việc cẩn thận, còn Ngôn Ấp thì quả quyết tự tin, nói một là một. Hai bên cùng hợp lại, xem như là một lớp chắn không tệ đi. Cũng không rõ là vì gì, Ngôn Ấp càng ngày càng thấm thía Lý Tịch là người rất tốt.

Có lẽ, là kể từ khi Lý Thừa Hạ uất ức qua đời.

/.../

Nửa năm trước, Lý Thừa Hạ đột nhiên bị sốt cao, rất nhanh đã bó tay. Vốn dựa theo khí lực người này, một cơn sốt cao không cách nào cướp hấn đi mất. Nhưng sau khi Thái y chẩn bệnh xong đã về bẩm với Ngôn Ấp như sau: “Bệ hạ, ý niệm sống của Lý đại nhân rất yếu, cả thuốc và kim châm cũng vô hiệu, chỉ e rằng...”

Ngôn Ấp lặng im. Hấn biết người hấn tử chung thủy này tích tụ u hận từ sau khi người yêu tự vẫn. Hiện tại bị bệnh lại như cơn giải thoát cho hấn.

Khi đó, người đầu tiên Ngôn Ấp nghĩ đến là Lý Tịch. Lý Tịch cũng có người y yêu tha thiết. Chẳng lẽ nam nhân sẽ vì tình cảm mà vứt bỏ tính mạng mình như thế?

Đa số trong quân doanh, lính xuất chinh với Ngôn Ấp đều là nam nhi bụi trần, Lý Thừa Hạ là một trong số ít xuất thân từ thế gia, có được giáo dục tốt, là con người trung thành và cẩn trọng. Đêm hôm đó, Ngôn Ấp nhìn Lý Thừa Hạ bệnh nặng nằm đấy. Ngôn Ấp nắm lấy bàn tay gầy yếu của người nam tử này, mũi hấn hơi cay xè. Lý Thừa Hạ chỉ nhỏ hơn hấn vài tuổi, giờ lại thấy hấn đi trước mình một bước.

Lý Thừa Hạ nằm trên giường, thấy Ngôn Ấp thì nhẹ nhàng cười: “Hoàng thượng, thứ lỗi thần không thể phụng sự Hoàng thượng được nữa. Nhưng Hoàng thượng anh minh vĩ đại, ắt sẽ có nhiều người tài cam nguyện theo người đến cùng.”

Ngôn Ấp lặng thinh, chỉ siết chặt tay Lý Thừa Hạ. Con người ấy, nằm trên giường mà hơi thở đã ướm mùi tử vong. Ngôn Ấp biết Thừa Hạ không cầm cự được bao lâu.

Lý Thừa Hạ nói tiếp: “Xin Hoàng thượng không cần thương tâm cho thần. Thần sắp gặp được Tương Ly, thật sự là vui lắm.”

Ngôn Ấp nhìn hai má hóp đi vì bệnh của người nam tử này, hấn trầm ngâm thật lâu.

Có lẽ với Lý Thừa Hạ mà nói, đây thật sự là hạnh phúc.

Ngày đó, Ngôn Ấp ra khỏi Lý gia, ngoài trời mưa đổ cơn tầm tã. Dù ti lại có che ô cho Ngôn Ấp, nhưng người hấn vẫn ướt thẫm.

Lúc xuất môn, hấn thấy Lý Tịch đứng ngoài cửa. Lúc thấy hấn, y nhoẻn cười.

Y cũng đến tiễn Lý Thừa Hạ.

Ngôn Ấp trông thấy người ấy, dưới làn mưa nặng hạt thế mà nụ cười Lý Tịch rất đổi ấm áp, lòng hấn chớm mở ra.

Rốt cuộc, biểu tình của Ngôn Ấp đã thôi dờ dẩn.

Lý Tịch hướng về hấn hành lễ, lớp áo manh bạc của y bị mưa to thấm ướt sũng. Ngôn Ấp với lấy ô, tiến lên từng bước che ô cho y.

Lý Tịch hơi kinh ngạc, lui ra sau một chút.

Ngôn Ấp lại tiến lên một bước.

Lý Tịch ngẩng đầu lên cười. Nụ cười có hơi ngượng ngùng. Rốt cuộc y không còn thối lui nữa, chỉ khẽ cúi đầu, gọi một tiếng “Hoàng thượng.”

Sau đó, Lý Tịch bước vào phòng.

Không biết vì sao, Ngôn Ấp lại không đi. Hôm ấy, hấn đứng dưới làn mưa rất lâu, nhìn vào ngọn đèn trong phòng Lý Thừa Hạ và nghe thanh âm nhẹ nhàng của Lý Tịch.

Chỉ khoảnh khắc đó mà lòng hấn ổn định rất nhiều. Có gì đó từ Lý Tịch có thể an ủi hấn được.

Một lúc lâu sau, khi Lý Tịch đẩy cửa ra thì thấy Ngôn Ấp hững hờ còn đứng đó. Y hơi giật mình, sau đó bước nhanh lên, lấy ô trong tay ti lại che cho Ngôn Ấp.

Ngôn Ấp cao hơn y rất nhiều, thế nên Lý Tịch phải nhón chân mới che tới. Hơi ẩm từ trong phòng tỏa ra ẩm hình, khuôn mặt đỏ bừng của Lý Tịch thoát nhìn... vô cùng... vô cùng ấm áp.

Bỗng chốc, nỗi đau thương bên cạnh Lý Thừa Hạ nhạt nhòa.

Sau đó, hai người cùng rời đi. Lý Tịch cũng không còn thương tâm, liếc nhìn Ngôn Ấp một cái. Y nói: “Hoàng thượng thật không cần lo lắng. Thực ra, những năm qua Lý tướng quân sống không được vui, chỉ như cái xác không hồn. Nếu không vì kính yêu Hoàng thượng, chỉ sợ tướng quân đã sớm đi mất. Hiện giờ tướng quân buông xuôi tất cả, dù với chúng ta là chuyện bi ai, nhưng với ngài ấy thì là lối thoát.”

Lẳng nghe tiếng mưa rơi ngoài xe, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười nhu hòa của Lý Tịch, trong lòng Ngôn Ấp chợt vui đi ưu sầu.

Lúc đó, bên cạnh Ngôn Ấp gần như không có bao nhiêu thân tín. Những người theo hấn giành được thiên hạ đa phần đang trấn thủ biên ải, bằng không thì đóng quân ở những nơi trọng yếu. Tuy người mới trong triều có năng lực, nhưng đa số rất hồ hững. Đôi khi ban đêm Ngôn Ấp tỉnh giấc, nhìn xung quanh có mỗi ánh nến và chính mình, có nỗi niềm gì đó trĩu nặng mà chưa chi đã bị hấn dập tắt.

/.../

“Tiếp theo ta phải làm sao đây?”

“Còn làm gì nữa? Cứ như đã bàn, án binh bất động. Việc lập thái tử này hợp lẽ hợp quy, ai dám nói gì? Có điều, hãy sắp xếp người lưu ý cha con Ngôn Bân ở Tây Mật, cẩn thận mà hành sự.”

“Đã rõ.” Lý Tịch khẽ gật đầu. Ngôn Ấp nheo mắt lại: “Mùa xuân sắp đến nữa à?”

“Thưa phải.”

“Nửa năm nay hiếm khi chúng ta ra ngoài dạo, Lý Tịch, khanh chọn một ngày xem sao?”

Lý Tịch ngẩng đầu nhìn Ngôn Ấp, khuôn mặt của đế vương thoáng chút tịch mịch. Nhưng trong chớp mắt, Ngôn Ấp đã khôi phục thần khí ban đầu.

Lý Tịch thở dài. Tuy rằng Ngôn Ấp giống như bách độc bất xâm, cũng không biết vì sao, y lại nhìn ra thần thái khác thường của người này.

Trong góc hậu cung này, chỉ thấy mỗi tường xanh pha ngói đỏ mà nào trông được tin mùa xuân.

Chốn này, chỉ thấy mọi người quỳ xuống hành lễ mà nào trông được chút đổi nhiệt tình.

Đây là con đường hẩn chọn lựa. Dù vậy, cũng có lúc khó mà chịu được.

Trong lòng Lý Tịch hiểu rõ: “Được, thần sẽ an bài.”

Ngôn Ấp cau mày nhìn Lý Tịch, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Hôm nay Lý Tịch có hơi kỳ quái, bộ dáng cứ nhấp nhô không yên. Ngôn Ấp trầm ngâm một hồi thì hỏi: “Lý Tịch, hôm nay khanh có chuyện gì sao?”

Lý Tịch ngăn người, sau đó khẽ khàng cười. Y cười đến híp mắt, bộ dáng hết sức say mê: “Xem ra không qua mắt người được mà.”

Ngôn Ấp hỏi y: “Có gì à?”

“Hôm qua, thần đã gửi lễ vật cầu hôn cho di nương của mình để cầu thân với Tiểu Tiệm.” Lý Tịch lại mỉm cười đến ngây ngất ngọt ngào.

Ngôn Ấp chấn động như sét đánh bên tai, ngây cả người.

Lời dẫn kể

Tuy thân là đế vương tôn quý, hậu cung có thể nạp ba nghìn phi tần, nhưng Ngôn Ấp đã thấm nỗi bi ai trong thâm cung nên hẩn không cách nào phóng túng tự dục mà hy sinh hạnh phúc người khác. Người gởi đầu chung chạ của hẩn phải là người có thể kề vai sát cánh bên hẩn, có thể giúp đỡ nhau mới thực sự bầu bạn được. Nhưng hẩn phóng tầm mắt khắp thiên hạ, lại chỉ nhìn thấy một người – Lý Tịch.

Từ tò mò đến thương thức, từ thương thức lại thành quan tâm, từ quan tâm rồi trở nên thương mến. Ngôn Ấp mới vỡ ra, hẩn yêu Lý Tịch đến không thể đè nén. Lúc ấy hẩn mới thấm, hẩn có thể dùng quyền mưa đoạt thiên hạ, nhưng không biết dùng lời gì để nắm giữ trái tim đối phương. Bởi vì... hẩn thà quên tính mạng mình, phản bội tình cảm trong lòng chứ không nỡ nào trói buộc đối phương...

Chẳng biết tự bao giờ đã quen thói hai người cùng sánh vai.

Tựa như... trời sinh Lý Tịch ra nên làm quan, trời định y nên đứng phía sau mình, cùng nhau nhìn khắp thiên hạ.

12. Chương 11: Tương Tư Mới Biết Đêm Dài

Đêm về khuya, mùi đàn hương tích tụ đã lâu nên dày đặc cả phòng.

Ngôn Ấp thờ người, ngắm ánh trăng len lõi vào song cửa dạ ra sắc màu nhợt nhạt.

Không hiểu có sao, ***g ngược hẩn hoảng loạn.

Dù biết Lý Tịch đã có ý trung nhân từ lâu, chẳng hiểu có gì hẩn chưa từng nghĩ có một ngày y sẽ thành thân. Sau đó y sẽ xây dựng gia đình thân mật, sinh con, tạo ra một nhà viên mãn.

Hẩn chưa từng ý thức điều đó.

Có lẽ, vì hẩn đã quen làm bạn y. Dù khi hai người ra ngoài, rất ít khi Lý Tịch nói chuyện gia đình. Đa phần hai người cứ thế làm bạn, rồi sẽ vậy mà duy trì tình bằng hữu đó.

Hẩn vẫn tin chuyện sẽ như vậy.

Sau đó... Lý Tịch nói... y muốn thành thân.

Nụ cười tươi tắn của Lý Tịch thật sự hạnh phúc.

Nhưng, trái tim Ngôn Ấp lại thấy trống trải.

Vàng trắng khe khẽ di động, lạnh nhạt chiếu xuống mặt đất.

Ngôn Ấp thờ ơ phả một hơi. Tuy đã mùa hè nhưng không hiểu sao như ảo giác, hắn thấy hơi thở mình tích tụ thành khói dưới ánh trắng. Làn hơi uể uải chuyển dịu dàng trong màu trắng, không nhìn rõ chi.

Ngôn Ấp nhắm mắt lại.

Một đêm không mộng寐.

Đơn giản là, hắn mãi trăn mắt nhìn vàng trắng trên cao.

Lúc mặt trời lên, tiếng chân ti lại vang lên ngoài cửa. Cuối cùng Ngôn Ấp cũng thừa nhận, bản thân thực sự để ý đến Lý Tịch.

Hắn có nghe qua chuyện đoạn tụ, nhưng đến giờ không nghĩ mình sẽ dính vào.

Từ trước tới nay, Ngôn Ấp cảm thấy không ai có thể đứng cạnh hắn, không ai có thể xứng đôi với mình. Sự tự phụ hắn vượt bậc hơn người thường đã làm Ngôn Ấp tin tưởng, có lẽ sẽ chỉ mình hắn đơn độc dẫn bước trên con đường này.

Chẳng bao lâu sau, Lý Tịch với khuôn mặt ôn hòa mà trong lòng cao thâm xuất hiện, mỗi khắc mỗi giây đều có mặt y bên cạnh.

Chẳng biết tự bao giờ đã quen thói hai người cùng sánh vai.

Tựa như... trời sinh Lý Tịch ra nên làm quan, trời định y nên đứng phía sau mình, cùng nhau nhìn khắp thiên hạ.

Ngôn Ấp thở dài.

Cũng chẳng phải cảm giác ghê tởm hay khó chịu gì, chỉ là... chút niềm tiếc nuối...

Đến giờ mới hiểu rõ tâm tình mình.

Có điều – hắn an ủi bản thân – chẳng mấy chốc Lý Tịch sẽ gầy dựng cuộc sống của y, tất cả sẽ không còn như xưa nữa.

Còn hắn cũng sẽ có cuộc sống của riêng mình. Dù có hơi tịch mịch, nhưng chỉ cần ngồi trên nắm giữ thiên hạ, hắn vĩnh viễn là bá chủ, vĩnh viễn thao túng sinh mệnh bản thân.

Cho nên, khi Thanh Bác cẩn thận đẩy cửa vào, tính mời Hoàng đế rời giường thì phát hiện đối phương đã dậy từ lâu.

-0-

Đêm đó, Lý Tịch cũng khó ngủ, có điều nguyên nhân không giống nhau. Đương nhiên là vì chuyện cầu thân với Tiểu Tiệp. Không biết cô mẫu có đáp ứng hay không? Y cứ trăn trọc mãi.

Trong cơn ngổn ngang đó, bất giác y nghĩ đến Hoàng đế bệ hạ.

Không biết vì sao, gần đây phát hiện mình không còn cảm giác khó chịu khi ở cạnh Hoàng đế nữa. Ngôn Ấp giống như gốc cây phỉ vậy, bề ngoài hết sức cứng rắn, thế mà trong lòng lại cỗi mở. Tuy Lý Tịch hiểu bản chất hiếu chiến làm cả đời hắn chai lì, nhưng không hiểu sao y cảm nhận Ngôn Ấp rất đổi chân thật.

So với trong triều, miệng ai cũng đầy nhân nghĩa nhưng sau lưng tính kế hại người, Ngôn Ấp đã là người hết mực phi thường.

Nếu so ra, bản thân không có cá tính hiếu thắng đó. Trong mắt của Lý Tịch, câu nói “thích ứng trong mọi tình cảnh” hoàn toàn là lời chí lý. Trên đời này, có chuyện gì không thể nhẫn nại hay chẳng dứt bỏ được? Vì có gì cứ muốn khoa trương ra sức giành lấy, để rồi sau này quẳng đi không chút mảy may?

Bất quá Lý Tịch cũng hiểu, chính vì vậy mà y vĩnh viễn chỉ là bè trôi theo dòng nước, không bao giờ đứng đầu triều đình khuấy động triều nhân.

Thế nên đôi khi trông thấy Ngôn Ấp, y lại hết sức ngưỡng mộ hẳn.

Những thời gian sau này, y cảm thấy chọn làm thuộc hạ cho người đó là lựa chọn rất đúng.

Ngôn Ấp sẽ không dãi ngộ sai cho hiền tài, cũng không khoan nhượng cho kẻ tầm thường, càng không cho phép ai đập lên đầu mình. Cho nên, nhân tài có “tính nô tài” sẵn trong xương cốt có thể khoái hoạt làm tròn vai, hơn nữa sẽ không bị bạc đãi.

Nhưng gần đây, con người hiếu chiến đó lại trở nên ôn hòa. Giống như hắn đã bớt lại sát khí khi lên triều xử lý chính sự. Tuy rằng mũi kiếm còn nhọn, nhưng đã thu dần kiếm vào vỏ.

Lý Tịch thở dài. Không biết y có nên khuyên Hoàng thượng tìm một nữ tử hợp ý mà cưới đi hay không, thấy hắn mới tịch mịch làm sao... Tuy bản thân Ngôn Ấp không biết, nhưng Lý Tịch nhận ra điều ấy trong ánh mắt đối phương khiến y không khỏi cảm thán. Thật sự Ngôn Ấp rất cô đơn.

Lý Tịch trở mình, thấy ánh trăng rơi vào thì nhú mày. Nhưng cũng phải nói... Có nhân tài nữ tử nào xứng đôi với Ngôn Ấp sao? Thật sự tưởng tượng không ra.

Trên đời này, thật có người có thể sánh đôi với nam tử như thế?

Lý Tịch lắc đầu, bỗng chốc thấy hơi buồn.

Con người cô đơn ở trong hoàng cung tịch mịch. Dù là con đường chính Ngôn Ấp lựa chọn, sao y vẫn tiếc thay cho hắn.

Lý Tịch nhắm mắt lại, tức thì nhớ đến dáng vẻ nhú mày của Ngôn Ấp. Hôm nay khi kể chuyện cầu thân Tiểu Tiệm với hắn, chẳng hiểu sao người đó lại có vẻ mất hứng. Không lẽ hắn trách mình nói trễ sao?

Lý Tịch thở dài, sau đó bắt đầu nghĩ đến Tiểu Tiệm. Điều kỳ quái là khuôn mặt Tiểu Tiệm cứ mờ nhạt, còn sắc mặt của Ngôn Ấp lại hiện ra rõ ràng.

Lý Tịch mỉm cười. Đúng rồi, y quá bận chuyện chính vụ nên hai năm nay chưa gặp Tiểu Tiệm. Nếu gặp mặt, thật không biết Tiểu Tiệm sẽ nổi giận đến cỡ nào đây.

Ừ, chuyện đầu tiên khi gặp là giải thích đã.

Lý Tịch quyết tâm xong thì xoay mặt đi tính ngủ.

Nhưng không biết vì sao, lúc nằm mơ tựa như thấy sắc mặt thờ dài cau có của Ngôn Ấp. Kết quả làm y một đêm chẳng ngon giấc.

-0-

Ngày đó, khi Ngôn Ấp và Lý Tịch cùng đi tản bộ lần thứ hai trong tháng, trời đổ cơn mưa rất lớn.

Ngôn Ấp nhìn kỹ thần sắc người cạnh mình, chẳng hiểu hôm nay Lý Tịch có chuyện gì mà tinh thần rất hốt hoảng, hỏi một đằng trả lời một nẻo, không biết có trúng tà không. Cứ vậy mãi khiến hắn hơi bức dọc. Vài lần hắn muốn hỏi Lý Tịch xảy ra chuyện gì, nhưng đều bị y khéo chuyển đề. Lý Tịch có chuyện nhưng không muốn kể hắn nghe. Ngôn Ấp thấy ***g ngược bức bối.

Lý Tịch vươn hai tay hứng những giọt mưa nhỏ xuống viền ô. Mưa lạnh băng, từng chút thấm thấu vào tâm hồn.

Ánh mắt Ngôn Ấp chăm chú nhìn về phía trước. Có điều Lý Tịch biết, hắn đã nhận ra mình có gì bất thường.

Lý Tịch cười khổ. Sự khác thường của mình rõ ràng đến vậy sao?

Đến khi hai người lặng yên đi đến góc phố, Ngôn Ấp thẳng thắn hỏi y: “Khanh làm sao vậy?”

Lý Tịch nhìn ánh mắt Ngôn Ấp, đôi mắt hần có điểm táo bạo, có điểm phập phồng... lại có cả... lo lắng.

Lý Tịch mỉm cười.

Trong làn mưa, nụ cười y hòa nhã, miệng mấp máy mà không sao nói được.

Ngôn Ấp dừng bước, kiên nhẫn nhìn Lý Tịch.

Cuối cùng Lý Tịch cũng mở lời: “Tiểu Tiệm... đã có ý trung nhân.”

Dưới mưa, nụ cười y chậm rãi đọng lại.

Ngôn Ấp siết chặt nắm tay. Hần thấy ánh mắt trống rỗng của Lý Tịch mà cảm giác tim mình cũng chơi vơi.

...

Tịch nhi.

Khéo gần đây, cô và Tiểu Tiệm rất nhớ con. Đã lâu mới nhận được thư con, cô muốn nói tin tốt này cho con hay. Hôm trước, Sở Giang đã cầu thân với Tiểu Tiệm nhà chúng ta. Tính tình của Sở Giang rất tốt, tuy Tiểu Tiệm chúng ta là nha đầu quê mùa, tuổi cũng mười chín chứ đâu nhỏ nhắn gì, thật sự không xứng với người ta mà. Nhưng ngặt nỗi nha đầu ngốc này cũng vừa ý Sở đại nhân nữa. Thế nên cô đã mặt dạn mày dày đồng ý rồi.

Tịch nhi à, cô biết lúc thành thân, con nhất định không có thời gian quay về. Có điều Tiểu Tiệm nó nói, khi nó thành thân mà con không về dự thì nó sẽ giận con cả đời. Cả cô cũng vậy.

Nói thật, con cũng nên tìm một người thích hợp mà kết đôi đi, cũng hai mươi bảy tuổi đầu rồi còn gì. Lý gia chỉ còn mình con, vô hậu là điều bất hiếu lớn thứ ba, con cũng nên định liệu cho bản thân.

Cô có gởi cho vị đại ca đưa tin một hũ dưa muối ở nhà mình, mong trên đường không bị hư. Con xa nhà lâu như vậy, chắc không thường ăn dưa muối quê nhà phải không? Hãy nhớ, cô và Tiểu Tiệm rất mong con về, lúc tiện ráng tranh thủ về nhé. Chúc quan có bạn cỡ nào cũng không thể để quá già mới về nhà đó.

...

“Cô của khanh không nhận được lá thư kia sao?”

“Không, thần đoán là nhận được.”

Ngôn Ấp trầm mặc, bỗng nhận ra trong thư này, cô Lý Tịch không nói gì đến việc cự tuyệt.

Lý Tịch nhìn trước mặt mà hết thấy đều mờ mịt: “Thần nghĩ cô ngại từ chối trực tiếp nên mới nói vậy với thần. Thần đã sớm cho người đưa thư rồi.”

Nói xong, y lại trầm mặc. Đôi mắt đờ đẫn rỗng không.

Cuối cùng, Ngôn Ấp chỉ vỗ nhẹ vai Lý Tịch.

Cơn mưa xối xả đổ xuống, trong làn mưa, Lý Tịch lẻ loi như đứng giữa đồng quê. Bàn tay Ngôn Ấp tựa như nguồn nhiệt duy nhất trong trời đất này.

-0-

Nửa tháng sau, Ngôn Ấp “chuẩn” cho Lý Tịch nghỉ ngơi một thời gian. Nhìn Ngôn Ấp ngồi trên thượng tọa, bỗng Lý Tịch thấy lòng mình ngao ngán, cảm giác rằng cả nơi này cũng không chứa y sao?

Nhưng thần tình Ngôn Ấp rất thản nhiên, hần cúi nhìn công văn trên tay, thuận miệng nói: “Thừa dịp mấy ngày nay không có gì, khanh ra ngoài du ngoạn đi. Ta biết thói quen nhàn tản của khanh mà.”

Lý Tịch ớ lười, chẳng biết nói gì.

Ngôn Áp ngẩng đầu cười với y: “Nửa tháng nay, mỗi ngày khanh đều xử lý rất nhiều chính sự, khanh không thấy phiền ta nhìn cũng đến mệt. Hãy thư giãn chút. Khi về, ta hy vọng sẽ thấy một Lý Tịch luôn ung dung nhàn hạ như xưa.”

Lý Tịch ngơ ngác nhìn thẳng Ngôn Áp. Sau đó, y cũng cười.

Ánh mắt Ngôn Áp rất mực âm áp, tràn ngập sự tin cậy vào y.

Lý Tịch cười đến rạng rỡ. Đây là lần đầu tiên y cười trong suốt nửa tháng nay. Hành lễ rồi, Lý Tịch lặng thinh bước ra ngoài. Cảm giác có người tin cậy và thấu hiểu mình quả rất tốt.

Có điều, nếu hấn không phải là hoàng đế sẽ càng tốt hơn.

Ti lại đẩy cửa ra cho Lý Tịch, bên ngoài, bầu trời xanh thẳm một màu. Y mỉm cười bước ra, nhưng không thấy nét sầu thương nhàn nhạt của Ngôn Áp đằng sau.

Cửa khép lại, không còn thấy ánh mặt trời nữa.

Ngôn Áp gấp công văn, nhắm mắt lại.

Hương vị đàn hương từ tốn lan tỏa trong điện.

Người kia thương tâm đến ngần ấy, không phải là vì hấn.

Ngôn Áp chau mày, thấy có phần đau. Trong thời gian này, Lý Tịch luôn xụ mặt âm trầm đến nỗi khiến người xung quanh y sợ hãi. Sợ rằng đến lúc nào đó, thần kinh y sẽ đột nhiên căng đứt mà tổn thương bản thân. Vì có liên quan nên cũng khiến Ngôn Áp căng thẳng. Mỗi ngày trông Lý Tịch như thế, hấn chỉ muốn túm vai y lắc cho tỉnh ngộ: Nam tử hấn đại trượng phu, có gì mà không chịu nổi?

Đáng tiếc, Ngôn Áp không dám làm.

Hấn thật sự không dám.

Hấn sợ rằng ngày nào đó, Lý Tịch sẽ lộ ra biểu tình trống rỗng, sợ y sẽ run rẩy, sợ rằng... nỗi thống khổ trong ánh mắt Lý Tịch sẽ tức nước vỡ bờ.

Nếu là thế, liệu chính hấn có chịu nổi không?

Cho nên mấy ngày qua, Ngôn Áp chỉ nghĩ được cách vụng về này.

Hấn tin tưởng Lý Tịch sẽ đi. Có lẽ phong cảnh đẹp sẽ giúp y chữa lành vết thương.

Ngôn Áp làm không được, nhưng bản thân Lý Tịch nhất định có thể.

Ngôn Áp mở mắt ra, trong đáy mắt hấn vô hồn.

Không biết đến khi nào, hấn mới thấy lại khuôn mặt tươi cười kia?

Ngôn Áp cười khổ, lại mở công văn.

-0-

Mười lăm ngày sau, Lý Tịch phong trần mệt mỏi phi về kinh thành.

Cùng ngày đó, y không màng lễ chế mà đi cầu kiến đế vương. Điều khiến người kinh ngạc là, hoàng đế trước giờ nghiêm túc lại chấp nhận thỉnh cầu trái lễ chế kia của y.

Lúc Lý Tịch vào cung thì đèn đã giăng cao.

Ngôn Áp nhìn Lý Tịch từ cửa đi vào, khi đó hấn đang lật xem sách. Ngọn đèn hắt lên thân ảnh Lý Tịch. Ngôn Áp thư giãn nhìn Lý Tịch cúi người hành lễ. Tóc Lý Tịch dạ màu đen bóng lờng dưới ánh đèn. Sau đó y ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy ôn hòa ngập tràn trong ý cười.

Ngôn Áp thở phào, rốt cuộc cũng yên tâm. Hấn cất thư án sang bên, đi đến trước mặt Lý Tịch, ngấm kỹ thân hình người nọ mới mỉm cười: “Khanh trở về rồi à?”

Lý Tịch khẽ nhắc môi cười, sau đó thi lễ cung kính: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Ngôn Áp cười lớn, vỗ nhẹ vai Lý Tịch: “Thoạt nhìn quả thật khanh đã khôi phục rồi.”

Lý Tịch chớp mắt, bỗng nhiên nói: “Hoàng thượng, Lý Tịch có vật này muốn dâng lên người.”

Ngôn Áp ngăn ra: “Ô? Từ khi nào khanh lại hiểu lễ nghi đến vậy?”

Lý Tịch không để ý câu bông đùa của hắn, lấy một cái khăn trong vạt áo ra. Ngôn Áp tò mò nhìn thì thấy trong khăn có gói vật gì đó rất nhỏ.

Lý Tịch mở khăn ra, Ngôn Áp thấy một chuỗi hoa khô nằm trong khăn.

Lý Tịch cung kính dâng chuỗi hoa lên: “Hoàng thượng, đây là hoa thần hái ở nơi thần đến, là hoa hòe ạ.”

Ngôn Áp thấy khó hiểu, vươn tay đón chùm hoa khô kia. Chuỗi hoa vốn màu trắng tinh ngần, nhưng vì hái đã lâu nên cánh hoa trở thành vàng khô, trông rất đáng thương.

“Hoàng thượng ở lâu trong hậu cung, Lý Tịch bất tài, chỉ có thể mang chút phong cảnh mọn này cho Hoàng thượng.”

Ngôn Áp nắm chiếc khăn kia mà mỉm cười: “Nhìn không ra, Lý Tịch khanh cũng là người có lòng. Có điều hơi trẻ con chút.”

Y ngẩng đầu lên, cũng thoáng cười, thần sắc rất ôn nhu: “Hoàng thượng muốn gì có nấy, có thể tặng người được gì? Chỉ tặng được đồ có tính trẻ con này thôi.”

Ngôn Áp nhìn nụ cười của y mà vô thức mân mê chiếc khăn. Cảm nhận hương ngọt nhẹ của hoa hòe nơi chóp mũi, ngây thơ đến tận xương. Hắn suy ngẫm một hồi thì cầm khăn quay đi, được mấy bước mới sực nhớ: “Lý Tịch, khanh đến đây ngồi đi.”

Kế bên thư trác rộng lớn là một chiếc trường kỷ, vốn dành cho hoàng đế lúc mệt thì ngả lưng. Đây cũng là chỗ mà Ngôn Áp chỉ.

Lý Tịch ngăn ra, trong lòng không khỏi sợ hãi: “Thần không dám...”

Ngôn Áp nhẹ nhàng nhướn mi: “Ta chuẩn cho khanh, xem như cảm tạ lễ vật hoa hòe này.” Hắn cúi nhìn chuỗi hoa mà thấy lòng ấm áp lạ thường. Bao năm ở bắc cương, hiếm khi hắn thấy hoa. Nào có hay, hoa lại có cảm giác mềm mại đến thế. Chẳng trách người nơi phương bắc và người ở Giang Nam hoàn toàn khác nhau.

Lý Tịch suy nghĩ một hồi thì không nói thêm, thẳng thắn ngồi xuống.

Ngôn Áp ngồi ở thượng tọa. Ánh đèn soi chiếu sắc mặt của Lý Tịch, nhất thời khiến hắn ngây cả người. Hắn dợm hỏi: “Chuyến đi này có thu hoạch gì không?”

“Cũng không thu hoạch được gì. Thần chỉ dẫn theo hai gia đình ra ngoài dạo đây đó. Có điều tâm tình tốt hơn rất nhiều.” Mặt mày Lý Tịch rất tươi tỉnh.

Ngôn Áp còn cầm chiếc khăn trên tay, hương hoa hòe vẫn đậm đà không tan.

Kết quả, họ hàn huyên đến nửa canh giờ. Đôi lần Lý Tịch muốn lặng thinh, nhưng thấy thần tình khích lệ của Ngôn Áp như khát khao muốn biết có bao chuyện đã xảy ra, thế là, y kể không dứt chẳng muốn dừng lại.

Nói miệt mài mãi cũng hết, Ngôn Áp khẽ gật đầu. Hắn trông thần thái y vẫn hưng phấn thì mỉm cười: “Thần của khanh rất tốt. Phải rồi, Hân châu báo có chuyện muốn xin chỉ thị. Khanh xem qua coi sao?”

Lý Tịch giật mình: “Hân châu? Có chuyện gì sao?”

“Đáng lẽ năm nay phải chọn tân quan và quan viên mới cho Hân châu, cả huyện lệnh cũng phải đổi. Lúc Hộ bộ thi hành thì nhận được án thư xin lệnh trên. Nói là dân chúng ở Dĩ sơn thỉnh xin Nguyễn A Ngưu được nhậm chức tân quan. Khanh thấy sao?”

“Chuyện này không phải của Hộ bộ à? Sao lại kinh động đến Hoàng thượng?” Lý Tịch thấy khó hiểu.

“Vốn là sẽ không đến tay ta. Ban đầu Hộ bộ muốn cự tuyệt, sau lại nghĩ đến Hân châu từng xảy ra chuyện, lại lo dân tình ở đây dừng mãi nên mới bàn riêng với Đốc sát viện. Kết quả, cứ dâng lên trên miết, cuối cùng cũng đến tay ta.” Ngôn Ấp nhìn thư án mà cười.

Lý Tịch nhíu mày: “Là ai trình lên? Tổng Ninh Văn sao?” Thật là thất trách. Chuyện một quan huyện nhậm chức nho nhỏ cũng phải trình Hoàng đế mới quyết định được? Tổng Ninh Văn làm việc cẩn thận, đáng tiếc quá cẩn thận đâm ra sợ trước sợ sau.

Ngôn Ấp nói: “Khanh không cần lo, ta răn dạy họ rồi. Bất quá nếu trình lên rồi thì khanh thấy sao?”

Lý Tịch lại nhíu mày: “Trong lòng Hoàng thượng đã sớm có chủ ý, sao cần phải hỏi thần?”

Ngôn Ấp mỉm cười: “Quả thật ta đã có định liệu, có điều muốn nghe trong thời gian này, suy nghĩ của khanh có bớt nghiêm nghị hay không thôi. Thế nào, khanh nghĩ sao?”

Lý Tịch thở dài: “Tuy quả thực Nguyễn A Ngưu có chút bản lĩnh, nhưng ngẫm lại chuyện mắt thấy tai nghe của năm trước, chỉ sợ hấn đảm đương không nổi chức đại nhân. Tính tình lỗ mãng, làm việc lại qua loa. Cứ để hấn đảm nhiệm chức phó quan trước, sẵn cũng là giải thích cho bá tánh. Chỉ vậy là đủ. Nếu hấn làm tốt, tự nhiên sẽ được thăng chức. Bằng không cũng không làm hỏng chuyện gì.”

Ngôn Ấp gật gù, cầm bút đỏ lên phê thư án rồi xếp sang bên: “Cứ vậy mà làm.”

Lý Tịch chau mày, Hoàng thượng thật là âm tình bất định mà, vừa nghĩ mà vừa cáo lui.

Ngôn Ấp trầm mặc nhìn bóng dáng y, ôn hòa hỏi: “Lý Tịch, khanh khỏe rồi sao?”

Lý Tịch ngẩn ngơ, thấy đôi mắt quan tâm của Ngôn Ấp thì lòng y dâng lên cảm giác ấm áp. Y mỉm cười: “Bẩm Hoàng thượng, thần đã khỏe hoàn toàn.”

Hãy, ta đã nói mà, người đang yên đang lành, nằm mãi cũng sinh bệnh.” Ngôn Ấp thở dài thườn thượt. “Năm ba ngày nay xương cốt ta rã ra cả.”

“Hoàng thượng! Có bệnh tất nhiên phải nằm nghỉ.” Lý Tịch nghiêm nghị bảo.

“Có mà nằm ra bệnh ấy.” Ngôn Ấp cố chấp nói.

13. Chương 12: Có Yêu Mới Tổ Nhấn Cay Thế Nào

Khi Lý Tịch ra cửa đã thấy Thanh Bác đứng bên ngoài: “Thanh Bác.” Y gọi thẳng nhỏ lại rồi lấy miếng ngọc trong ngực ra: “Lần trước ngươi có nhắc thích ngọc thạch mà? Mấy hôm trước trong tiệm ta thấy miếng ngọc cổ này, nghe nói có tính linh nên ta mua nó. Ngươi xem có thích không?”

Thanh Bác tỉnh bơ nhận miếng ngọc, ngọc dạ ra màu trong ngần dưới ngọn đèn khiến thẳng nhóc vuốt ve cười hì hì: “Lý đại nhân đúng là có mắt nhìn đồ ghen.” Hấn lại khẽ bảo: “Cũng may Lý đại nhân đã về. Trong khoảng thời gian này, tính tình Hoàng thượng lằm lì lắm, đến khi nghe Lý đại nhân về người mới tươi cười được. Thật sự làm khó cho hạ nhân chúng ta mà.”

Lý Tịch bật tiếng ngạc nhiên: “Thật không? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cũng không có gì, mọi chuyện như thường thôi. Nhưng hai ngày nay ta gọi Hoàng thượng dậy vất vả lắm, mỗi ngày người đều thức cho đến khuya. Ta thật lo lắng, chẳng biết long thể người không tiêu hay sao ấy?” Nhìn vẻ mặt đau khổ của Thanh Bác rất tức cười, Lý Tịch bật cười vỗ vai nó bật cười: “Ăn lộc vua thì trung với vua, Thanh Bác, người vất vả rồi.”

“Làm gì có. Đám hạ nhân chúng ta sao so được với Lý đại nhân vất vả phi mã bao nhiêu ngày.” Thanh Bác cười rần, đoạn nó cất miếng ngọc vào áo. “Đa tạ ý tốt của Lý đại nhân.”

Lý Tịch cười khê: “Phải rồi, trước khi đi, ta cho rước người nhà người đến đây. Người đã tới rồi chưa?”

“Dạ đã tới rồi, mẹ già cứ không ngừng bảo ta phải cảm tạ lòng ưu ái của Lý đại nhân đó.” Thanh Bác chấp tay.

“Một khi đã vậy, ta cũng yên tâm. Vậy ta cáo từ đây.”

Lý Tịch từ tốn bước vào màn đêm mà hơi đau lòng xót dạ: giá miếng ngọc kia đâu có rẻ đâu.

Hãy, thôi quên đi. Làm quan trong triều, mặc kệ tự nguyện hay không thì cũng phải biết chuyện.

-0-

Lý Tịch mới về kinh được mấy ngày, bỗng chốc Ngôn Ấp ngã bệnh.

Hôm đó, Ngôn Ấp không lâm triều đúng giờ, sau đó Thanh Bác mới báo tin cho chúng đại thần là Hoàng đế bị phong hàn.

Tiếp sau, mấy đại thần theo Thanh Bác vào điện Kỳ Nguyên, là tẩm cung của Hoàng đế. Lý Tịch đã đứng ở trong điện trước.

Lý Tịch cùng với những người kia bước vào nội điện, lần đầu tiên y thấy Ngôn Ấp nằm đấy.

Sắc mặt Ngôn Ấp không tốt lắm nhưng còn chút tinh thần, có điều khi hắn nói chuyện lại hơi yếu. Hắn ra vài lệnh ngắn gọn, giao mọi chuyện cho tả hữu thừa tướng và trưởng quan các bộ rồi bảo: “Các người không cần lo cho ta, chỉ là phong hàn, không gì đâu. Có điều Thái y khẳng khẳng bắt ta nghỉ ngơi. Trong thời gian này, vất vả các người rồi.”

Lý Tịch nhìn Ngôn Ấp mà nổi lo lắng trong lòng không tan được. Ngôn Ấp là con người thế nào chứ, sao lại chịu nằm trên giường như vậy?

Lúc ra khỏi điện Kỳ Nguyên, Lý Tịch trực tiếp đi tìm Thái y. Quả nhiên, Thái y không hề nói bằng quơ: “Trước giờ Hoàng thượng làm việc rất vất vả, thời gian qua lại còn cố quá sức nên đâm lâu ngày mà sinh bệnh. Tuy căn bản sức Hoàng đế rất thịnh, nhưng người làm bằng sắt cũng cần nghỉ ngơi. Hơn nữa bệnh phong hàn ập đến rất nhanh. Ta khuyên Hoàng thượng tịnh dưỡng cho tốt là mong qua cơn bệnh nhẹ này, sức khỏe người sẽ bình phục hoàn toàn. Kẻo tránh sau này đột trở bệnh nữa sẽ nghiêm trọng hơn bây giờ.”

Lý Tịch nhướn mi: Nghiêm trọng hơn?

Phải rồi. Lúc tuổi trẻ Hoàng thượng đã rong ruổi ngoài sa trường, huyết khí vương nặng mà thời gian tịnh dưỡng không nhiều. Những chuyện này cũng tổn hại cho sức khỏe chứ không riêng gì việc ăn uống. Mọi chuyện cẩn thận vẫn hơn.

Vị Thái y cao tuổi còn có mấy lời dự đoán nữa, nhưng rốt cuộc không nói thêm mà chỉ thở dài.

Lý Tịch cáo biệt Thái y trong lặng thinh.

Y ra khỏi cửa, đưa mắt sang thấy bóng râm xanh mát đằng kia mà thấy hết sức khó chịu.

Thật không ngờ Ngôn Ấp như vậy lại không khỏe.

-0-

Một hôm sau Ngọ, Lý Tịch và các đại thần cùng nhau nhập điện Kỳ Nguyên, trình bẩm sự vụ với Hoàng đế. Lúc lui ra, Ngôn Ấp gọi y ở lại.

Vì để cho Hoàng đế tịnh dưỡng nên trong điện đốt được hương, thấp thoáng có mùi là lạ. Lý Tịch đứng chấp tay ở dưới, Ngôn Ấp lên tiếng gọi: “Lý Tịch, khanh lên đây ngồi đi.”

Lý Tịch ngẩng đầu, trông sắc mặt Ngôn Ấp hơi mệt mỏi thì tiến lên ngồi.

“Cái lão thái y kia nói gì với khanh vậy? Mấy ngày qua, ta trông khanh rất lo lắng.”

“Cũng không có gì, Thái y chỉ nói Hoàng thượng phải cẩn thận nghỉ ngơi mới được.”

“Nếu thật vậy, sao nhìn khanh cứ như ta sắp thành tiên chẳng bằng?”

“Hoàng thượng!” Lý Tịch cúi đầu kêu lên, rất bất mãn với kiểu đùa của Ngôn Áp.

“Được rồi, ta giỡn với khanh thôi. Khanh đó, bộ dáng thoải mái như trước vẫn hay hơn. Bệnh của ta chỉ sơ sơ, qua một thời gian sẽ mạnh như hổ thôi.” Ngôn Áp an ủi y.

“Long thể của Hoàng thượng có can hệ đến thiên hạ...”

“Thôi đừng, đừng có lấy thiên hạ ra mà giáo huấn, thật làm ta đau đầu lắm.” Ngôn Áp chau mày lắc đầu như đứa con nít giận dỗi.

Lý Tịch cảm khái, Người như thế này... rồi nghiêm túc nói: “Nếu Hoàng thượng cũng biết thì thần sẽ không nhiều lời.”

“Tốt lắm, tốt lắm. Lý Tịch, thức thời mới là người thông minh.” Ngôn Áp mỉm cười: “Mà không biết có phải thái y cho ta ăn cái gì mà gần đây thấy thân thể khô nóng. Đáng ra ta đâu có bệnh gì. Nếu không làm lão già kia đổi ý được ta mới là không nghĩ ngợi được. Giờ hình như ta ngủ đến sinh bệnh rồi đây.”

Lý Tịch thất kinh trong lòng nhìn sắc mặt Ngôn Áp. Ngoại trừ khuôn mặt hần hơi ửng hồng thì cũng không thấy có gì khác thường.

Ngôn Áp nắm tay Lý Tịch đặt lên trán mình: “Khanh xem đi.”

Lòng bàn tay Lý Tịch hơi ẩm, do dự một hồi, y dùng tay còn lại đặt trên trán mình, sau lại ướm lên trán Ngôn Áp mà nhăn nhó: “Hình như hơi sốt nhẹ.”

“Hay, ta đã nói mà, người đang yên đang lành, nằm mãi cũng sinh bệnh.” Ngôn Áp thở dài thườn thượt. “Nằm ba ngày nay xương cốt ta rã ra cả.”

“Hoàng thượng! Có bệnh tất nhiên phải nằm nghỉ.” Lý Tịch nghiêm nghị bảo.

“Có mà nằm ra bệnh ấy.” Ngôn Áp cố chấp nói.

Lý Tịch trừng mắt với con người nằm trên tháp nhuyễn kia, người kia vẫn thản nhiên ra đó. Lý Tịch thở dài: “Hoàng thượng, người không cần làm loạn.” Y nói rồi mới giật mình. Thật sự là bất kính mà!

Thái độ Ngôn Áp chẳng có vẻ gì là để ý: “Khanh nằm thử mà xem. Khoảng thời gian này, ta nằm tới mức không ngủ được gì.” Hần suy nghĩ một hồi: “Lý Tịch, khanh mang những thư án họ trình lên đây đọc ta nghe xem.”

Lý Tịch suy ngẫm, đoạn vâng lời mang cuốn thư án trên bàn đọc qua tuần tự.

Đọc được cuốn thứ ba thì Ngôn Áp đã ngủ.

Ngọn đèn dạ bóng dập dờ lên khuôn mặt hần. Giờ phút này, trông Ngôn Áp hết sức mệt mỏi. Lý Tịch khẽ khàng ra ngoài bảo Thanh Bác: “Lấy tấm chăn đến đây, Hoàng thượng mệt rồi.”

Thanh Bác bẩm sẽ cho người mang đến, rồi khẽ nói với Lý Tịch qua khe cửa: “Hoàng thượng không nghe khuyên bảo gì hết, đã bệnh mà còn thức đêm duyệt thư văn, khó trách sao mệt nhọc thế. Lý đại nhân có rảnh hãy khuyên Hoàng thượng đi. Người có già bao nhiêu cũng hết cách rồi. Thái y nói người cần nghỉ ngơi vài ngày, giờ không thấy khỏe mà còn yếu thêm.”

Lý Tịch suy ngẫm: “Ta biết rồi. Đợi Hoàng thượng dậy ta sẽ khuyên người.” Lúc hai người nói chuyện thì ti lại đã mang chăn đến. Thanh Bác muốn đem chăn vào nhưng Lý Tịch đã nhanh tay với lấy: “Để ta, người đứng ngoài đi. Nhiều người chen rộn sẽ đánh thức người dậy.”

“Cũng được, phiền Lý đại nhân vậy.”

Lúc y đắp chăn lên người Ngôn Áp thì hần sực tỉnh, cảnh giác mở mắt ra. Đến khi thấy Lý Tịch khẩu khí mới an tâm: “Là khanh.”

“Hoàng thượng, cẩn thận kéo lạnh.” Lý Tịch vừa tém chăn vào cho hần vừa nói: “Nghe nói hai ngày nay, Hoàng thượng vẫn còn thức đêm?”

“Lại là tên Thanh Bác kia lắm miệng sao?”

“Nếu Hoàng thượng thật sợ nằm đến rã xương thì sẽ không bạc đãi thân thể mình như vậy. Bệnh còn chưa khỏi thì người còn phải nằm nữa.” Thanh âm Lý Tịch có hơi hướm giận.

Ngôn Áp trầm mặc một hồi: “Lý Tịch, khanh vượt quy tắc rồi.”

“Thuốc đắng mới đã tật, sự thật thường mất lòng. Hoàng thượng ngại nghe cũng là lẽ tự nhiên. Chẳng qua Lý Tịch nói sự thật thôi.” Thanh sắc Lý Tịch không chút lay chuyển.

Ngôn Áp im lặng, hồi sau miễn cưỡng bảo: “Được rồi, được rồi, ta biết mà. Ta cẩn thận hơn là được chứ gì?”

Lý Tịch thấy góc chăn bung ra, bất giác lại tém gọn vào: “Hy vọng Hoàng thượng nhớ kỹ lời mình nói.” Y không đợi Ngôn Áp trừng mắt trợn trắng lần nữa đã lui xuống: “Nếu không có việc gì, Lý Tịch xin cáo lui.”

Ngôn Áp nằm trên tháp nhuyển mơ màng nhớ đến khuôn mặt nghiêm túc của Lý Tịch, chẳng hiểu lẽ gì hần thấy vô vàn ấm áp. Hần âm thầm mắng bản thân: Đúng là hèn mạt mà.

-0-

Nhưng bệnh tình Ngôn Áp không khỏi nhanh như mọi người nghĩ, trái lại còn nặng thêm. Có lần hần phát sốt đến hai ngày, cả người đều mê man.

Trong triều xôn xao nghị luận, sắc mặt ai cũng ưu tư lo lắng.

Triều đại của tân vương thiết lập mới ba năm ngắn ngủi. Tuy trật tự đã ổn định nhưng ai cũng hiểu, đổ vỡ cũng rất đơn giản. Mấu chốt ở đây là lẽ Ngôn Áp có mệnh hệ nào thì cú đả kích sẽ trầm trọng ra sao thôi.

-0-

Ngoài trời lại đổ mưa.

Lý Tịch nhìn làn mưa bụi phát rơi ngoài song cửa mà chau mày, y nghĩ đến tin hôm nay nhận được.

Mười ngày trước khi bệnh tình Ngôn Áp trở nặng, hần triệu y và tả hữu thừa tướng cùng vào trước long tháp. Sau khi giao toàn bộ chính sự cho ba người họ quyết định thì Ngôn Áp lại hôn mê.

Tả hữu thừa tướng và y không phải lúc nào cũng đồng chính kiến. Nhiều khi họ tranh luận đến nửa ngày mà chẳng xong. Đợi khi thảo luận quyết định được một chuyện thì chuyện khác đã lũ lượt kéo đến.

Bình thường, Lý Tịch không mấy có cơ hội cộng sự với hai vị lão nhân đó. Y chỉ biết tả hữu thừa tướng đều là bậc đại thần đức cao vọng trọng. Tả Thừa Tướng là tam triều nguyên lão tên Lương Khắc Mẫn, hữu thừa tướng là gia tộc có thanh danh trong nhà Trần, tên Chử Thiên Thu. Lúc đầu, Ngôn Áp vì an định lòng dân nên dù trừ khử bè đảng cũ vẫn ủy nhiệm trọng chức cho hai lão, thỉnh hai người họ chủ trì triều chính.

Đến tận giờ, Lý Tịch mới chiêm nghiệm những con người “đức cao vọng trọng” có quan niệm và ý tưởng hết sức khô cứng, không nói cho người ta chút nào. Quan điểm họ lúc nào cũng xét đến lợi ích, lấy việc “thận trọng” làm hàng đầu. Tuy nói thận trọng là chuyện tốt, nhưng cứ bảo thủ mãi sẽ khó làm được chuyện lớn. Vốn tính tình Ngôn Áp là một lời không dối, đôi khi hai lão nhân không dám khẳng khái giữ ý kiến mình. Hiện giờ đổi thành Lý Tịch thì hai người cật già lên mặt, rất khó mà nói chuyện.

Lý Tịch chỉ sợ nguyên nhân nữa là tả hữu thừa tướng muốn ra oai phủ đầu y.

Lý Tịch là tân quan mà được thăng tiến rất nhanh, không được lòng người cũng là lẽ thường. Y cũng đoán trước rồi. Đôi khi cũng đau đầu lắm, nhưng đành phải mũi cho qua chuyện thôi.

Đây cũng không phải chuyện đau đầu nhất.

Mỗi lần đi thăm Hoàng đế mà nhìn sắc mặt vàng vọt của người kia, lần đầu tiên Lý Tịch nhận ra mình rất xem trọng Ngôn Áp.

Thật sự không mong người ấy nằm như thế.

Một mặt bất đồng ý kiến với những người tiêu cực trong triều, một mặt Lý Tịch tin tưởng bệnh Hoàng đế sẽ mau khỏi. Có điều không thể phủ nhận, y thật lo lắng cho Ngôn Ấp.

Lần đầu y thăm thía, dù kiên cường như Ngôn Ấp cũng sẽ bị cơn bệnh quật đổ. Đây là điều y chưa từng nghĩ đến.

Tối giờ y mới nhận thức, thái độ Ngôn Ấp chưa từng tỏ ra yếu mềm. Hiện giờ dù vô tình có chịu thống khổ, hấn cũng chỉ xem qua loa. Nhưng thời khắc này, Lý Tịch lại thấy lo lắng.

Hết sức lo lắng.

Lại thêm hôm nay Nam Định vương trình công văn lên triều, tâu rằng hấn muốn đến thăm bệnh tình của Hoàng đế.

Lý Tịch thở dài.

Nam Định vương tên là Ngôn Tông, là tam ca của Ngôn Ấp. Năm đó, Ngôn Tông và Ngôn Ấp là ngang hàng trong thiên hạ, cùng nắm quyền trọng binh trấn thủ ở biên cương. Vào năm thứ ba Gia Vĩnh, khi Ngôn Ấp khởi binh đã bí mật gặp Ngôn Tông một lần. Về sau, quân tình của Ngôn Khiêm báo nguy, từng ba lần đưa thư khẩn yêu cầu Ngôn Tông xuất binh cứu viện. Nhưng Ngôn Tông không hề phái một ai đi. Sau này, khi Ngôn Ấp giành được giang sơn thì Ngôn Tông được phong là Nam Định vương, ban cho gấp đôi đất phong. Trải qua hai triều đại, trước sau Ngôn Tông vẫn là chư hầu không ai dám khinh thường.

Lúc này hấn đến làm gì?

Lý Tịch lại thở dài. Mặc kệ thế nào, công văn của Ngôn Tông chẳng qua nói cho triều đình nghe có lẽ thôi. Hấn muốn đến, họ căn bản không có đường từ chối.

Sáng sớm mai, công văn đã dâng lên Hoàng thượng, nghe nói Hoàng thượng đang bệnh mơ màng, không đoán đã bảo “Cho phép.” Thật không giống quyết định thường ngày của Ngôn Ấp.

Lúc này, cho phép một kẻ nắm quyền binh lớn không rõ mục đích vào triều thật sự không phải động thái khôn ngoan...

Nhưng giờ không có cách nào khác.

Khi Lý Tịch còn thở dài thì có tiếng gõ cửa bên ngoài, sau đó có tiếng nói. Y không cần quay đầu cũng biết là Chu bá.

Người Chu bá lát phát dính nước mưa, chắc là khi chạy dọc theo hàng hiên mà đến. Trên tay lão đang bưng cái chén nóng hổi, bảo là canh gà nhà bếp mới hầm cho Lý Tịch ăn cho bổ.

Lý Tịch ghét cay ghét đắng nhìn cái chén kia, cả phòng nghi ngút mùi canh gà béo ngậy.

Hốc mắt Chu bá đỏ hoe ngay: “Thiếu gia, cậu xem Hoàng thượng đi, người làm bằng sắt mà cũng bệnh do vất vả làm việc thì huống chi cái thân ốm yếu của cậu. Cậu mà có mệnh hệ nào thì bảo lão làm sao đây...” Ông lão nói cứ như Lý Tịch tức thì cời hạc về Tây phương chẳng bằng.

Lý Tịch ngẩng mặt mà than, nhắm mắt ực chén canh gà đó như nuốt thuốc độc chẳng bằng.

Chu bá đứng kế bên nhìn y uống hết mới dọn chén, ông bỗng hỏi: “Thiếu gia, ngày mai ta đi Định Ninh tự cầu phúc, cậu muốn cầu bùa bình an không?”

“Bùa bình an? Con có rồi mà...” Lý Tịch ngưng một chút, thấy ánh mắt Chu bá thì nói: “Ừ được, bá cứ xin một cái về đây.”

-0-

Ti lại đón chiếc ô trong tay Lý Tịch, Thanh Bác bước lên chào đón. Thanh Bác cúi người: “Khuya thế này, đại nhân còn đến sao?”

“Ta mới xử lý việc xong. Hoàng thượng thế nào rồi?”

“Vẫn như cũ. Thái y sốt ruột nháo nhào đi lại mà cũng không thấy người khỏe lại.” Sắc mặt Thanh Bác hơi u sầu.

“Vậy... để ta vào xem.”

“Mời ngài.” Thanh Bác đẩy cửa ra cho Lý Tịch.

Bên trong nồng đậm mùi thuốc.

Lý Tịch vén vạt áo đặt chân vào thì chợt nghe tiếng cửa khê đóng. Thanh Bác đang khép cửa: “Để Hoàng thượng sức không bị trúng gió, Thái y căn dặn không cần quấy nhiễu người.” Thằng nhóc nói xong thì lui ra sau cửa: “Đại nhân cứ vào, ta ở ngoài chờ.”

Ngôn Ấp đang nằm trên giường, mắt nhắm nghiền như không nghe thấy gì. Lý Tịch bước lên trước. Tuy y bước trên tấm thảm rất dày, căn bản không phát ra tiếng được nhưng y vẫn đi rất khẽ.

Y lặng yên đứng cạnh Ngôn Ấp, đột nhiên thấy lòng mỗi mảy.

Như thế nào trong tích tắc, nói bệnh là bệnh thể này?

Nhìn đôi má hao gầy của Ngôn Ấp mà thấy tim se thắt.

Y khẽ thở dài.

Vừa vặn lúc Ngôn Ấp mở mắt ra. Ban đầu còn mê man, nhưng khi nhận ra Lý Tịch thì hần mỉm cười, dù rất gượng gạo: “Khanh đến rồi à?”

Lý Tịch đáp: “Dạ, Hoàng thượng.”

“Ngày nào ta cũng trông thấy khanh cả.” Thanh âm của Ngôn Ấp thoáng mơ màng.

Cổ họng Lý Tịch tắc nghẹn: “Hoàng thượng không cần nhớ mong thần. Người yên tâm, mọi thứ đều có chúng thần lo rồi.”

Ngôn Ấp cố sức mở mắt, ngắm kỹ Lý Tịch rồi bỗng nói: “Lý Tịch, trông khanh gầy đi nhiều.”

Lý Tịch gượng gạo cười.

Ngôn Ấp lại khép mắt.

Lúc Lý Tịch lui ra, y lặng lẽ kéo Thanh Bác sang bên rồi dúi vào tay nó một món: “Người đợi chút nữa hẵng mang vật này để cạnh giường Hoàng thượng.”

Thanh Bác căng mắt nhìn vật đó dưới ***g đèn: “Đây là gì? Bùa bình an à?”

May cho Lý Tịch là trong màn đêm, đối phương không thấy khuôn mặt ửng đỏ của mình, y lấp bắp bảo: “Phải, có người trong nhà ta cầu giúp cho Hoàng thượng.”

Thanh Bác hiểu ý, cất lá bùa đi mà không nhin cười được: “Không ngờ Lý đại nhân cũng tin những thứ này. Đại nhân quả thật rất có lòng.”

Lý Tịch phát tay: “Nói chung vừa qua có nhiều chuyện bất ổn, hy vọng bùa này có tác dụng.”

“Được rồi, ta biết mà. Đợi chốc nữa ta sẽ mang vào.”

Lý Tịch cúi chào xong thì theo ti lại dẫn đường quay về dưới làn mưa.

Chung quanh nơi nơi đều ẩm ướt, trong lòng âu cũng một bề mịt mù.

Lý Tịch gặp Thanh Bác đứng ngoài điện Kỳ Nguyên, Thanh Bác cười toe toét: “Lý đại nhân đã trở về.”

“Hoàng thượng tỉnh rồi sao?”

14. Chương 13: Ngoài Mặt Cứng Rắn, Trong Lòng Âu Lo

Ba ngày sau, Ngôn Tông nhập kinh.

Đó cũng là lần thứ ba Ngôn Ấp hôn mê.

Là chính Lý Tịch đi ra cùng Lễ bộ Thượng thư nghênh đón Ngôn Tông. Khi y nhìn người nam tử bước từ mã xa xuống quét mắt qua, lòng Lý Tịch hơi lạnh.

Hôm đó mưa rơi nhỏ hạt, từng giọt tí tách phún lên người. Lý Tịch cùng mọi người theo lễ nghĩa nghênh đón Nam Định vương.

Ngôn Tông đến trước mặt tất cả, khách khí chào có lệ xong, hần thoáng nhìn Lý Tịch: “Quả nhiên Lý Tịch tuổi còn rất trẻ.” Đoạn hần phá lên cười: “Cả ta thân nơi ngàn dặm cũng nghe đến hiền danh của Lý Tịch người đây.”

“Không dám. Vương gia quá khen rồi, Lý Tịch then không dám nhận.” Lý Tịch bình thản đáp.

Sau đó, Ngôn Tông lập tức vào cung gặp Hoàng đế. Lý Tịch cùng mọi người đứng đợi bên ngoài.

Đoạn Lễ bộ Thượng thư tháp tùng Ngôn Tông đến nơi nghỉ ngơi. Rồi thì Nam Định vương đệ công văn lên cho Đô úy, là người phụ trách trấn thủ kinh thành, chính thức báo hành trình của hần.

Lý Tịch dôi mắt nhìn cỗ xe Nam Định vương đi khỏi. Thấy ai cũng lui đi rồi, y xoay người đến điện Kỳ Nguyên.

Thanh Bác đang đứng ngoài cửa, y thấy thì vẫy hần lại gần. Hần bước lên, nhỏ giọng nói: “Ta mới đi vào cùng Nam Định vương, không thấy khác thường gì. Hoàng thượng vẫn chưa tỉnh, Nam Định vương hành lễ với Hoàng thượng xong thì đi ngay.”

“Thật không?” Lý Tịch vặn hỏi mà lòng vẫn bất an: “Mấy ngày tới hãy lưu ý nhiều hơn, có bất thường gì thì báo ngay cho ta. Người hãy thường xuyên gặp Thị vệ trưởng bàn bạc, thương lượng xem còn cần chú ý gì thêm không.”

Thanh Bác đáp lời xong, ngẩng lên rồi cẩn trọng hỏi: “Lý đại nhân, ngài cảm thấy... Nam Định vương có gì bất ổn sao?”

Lý Tịch cười nhẹ: “Không có gì, chẳng qua cẩn trọng vẫn hơn.”

Thanh Bác bật cười, hai người nhìn nhau, không nói nhiều lời đã hiểu ý nhau.

Kết quả, khi đêm buông xuống, Lý Tịch nhận được thư hàm rằng Ngôn Tông mời y đi gặp mặt.

Lý Tịch dặn dò A Bắc và A Nam mấy câu xong thì thay y phục thường ngày rồi ra khỏi cửa. Y vừa bước chân ra ngoài đã thấy xe ngựa chờ đó. Người xa phu đứng cúi người từ trước: “Xin hỏi có phải là Lý đại nhân? Mời ngài thượng xa.”

Lý Tịch sải bước lên xe. Chiếc xe từ tốn lăn bánh trên đường lớn, con ngựa dẫn đường hắt hơi phì phọt khiến xe chồm run. Màn xe lay động, qua chỗ vén lộ ra dáng Lý Tịch trầm ngâm tư lự.

Rốt cuộc, Ngôn Tông có phải kẻ thông minh hay không? Vì sao cố tình chọn giờ phút này...

Y thở dài, miễn cưỡng dựa lưng vào chiếc gối mềm mại trong xe. Cũng phải nói, mấy ngày nay thật sự quá mệt mỏi.

Mỗi khi nhớ đến Ngôn Ấp là không hiểu sao tâm tình y bấn loạn.

Cảm giác thăng thốt mơ hồ này mới khó chịu làm sao.

Y bước vào phủ đệ tạm thời của Ngôn Tông đã thấy đèn giăng rực phía trong. Lý Tịch mới vào cửa lớn đã thấy Ngôn Tông ra tiếp đón.

Lý Tịch vội cung tay, cúi sâu người hành lễ: “Vương gia ưu ái quá độ, sao Lý Tịch cả gan dám để ngài đón thế này? Thử hỏi giờ... Lý Tịch làm sao mới phải đây?”

Ngôn Tông cầm lấy tay Lý Tịch mà hòa nhã: “Ta và ngươi đều là thần tử, sao cứ rườm rà quy tắc vậy. Ta biết, gần đây Lý Tịch ngươi hết sức bận bịu, ban đêm cho mời người đã quấy rầy lắm, nhưng ngươi chịu đến làm ta vui lắm. Lần đầu chúng ta gặp nhau không cần giảng giải nhiều lễ nghi thế. Đi, vào trong nào.”

Khi này Lý Tịch mới ngẩng đầu lên, thấy quả nhiên Ngôn Tông cũng vận y thường mà thôi. Dưới ánh đèn, sắc thái Ngôn Tông dạt ra chút hoa râm. Lý Tịch đoán Nam Định vương cũng đã tầm tuổi tứ tuần, rất có phong thái chững chạc. Điểm này hoàn toàn khác hẳn Ngôn Ấp. Dung mạo Ngôn Ấp vốn mày dài tóc đậm, ánh mắt nghiêm nghị sánh với đôi môi mảnh, sắc diện thường ngày dọa kẻ xấu là dư sức. Còn xem ra Ngôn Tông dáng độ hòa nhã, thần sắc cũng thành thật, đáng người phúc hậu... Rõ ràng hai huynh đệ mà cứ như xuất thân từ hai nhà khác nhau...

Lý Tịch thở dài. Thật kỳ lạ, bản thân cứ mãi nghĩ đến người đó.

Y trấn tĩnh tinh thần rồi nối gót theo Ngôn Tông vào đại đường.

“Địa vị Lý Tịch ngươi trên cao, hẳn không đặt vào mắt người trong thâm sơn cùng cốc chúng ta. Ta không có gì chiêu đãi Lý Tịch, chỉ có mỗi cây được, tục thường gọi là Kim Tương Ngọc, uống vào lợi thân cường thể. Cho nên ta bày ra “trà yến” này, mong ngươi đừng chê cười ta quê mùa.”

Lý Tịch nghe hẳn câu trước câu sau cứ xưng tên mình, thật ra đang tạo không khí thân thiện giữa hai bên. Y mỉm cười, cũng không khách khí nữa: “Khó lòng được Vương gia ưu đãi, Lý Tịch xin nhận lấy.”

Đợi cả hai ngồi xuống rồi, Ngôn Tông mới nói: “Khoảng thời gian này quả vất vả cho ngươi, bao nhiêu chính sự trong triều đều đặt lên vai. Khó trách sao Lý Tịch tuổi trẻ tài cao, xử lý mọi chuyện đều gọn gàng hiệu quả.”

Lý Tịch chấp tay đáp: “Không dám nhận. Chẳng qua Lý Tịch chỉ trợ giúp hai vị tả hữu thừa tướng đức cao vọng trọng thôi, sao lại có công lao gì? Lý Tịch nhất định sẽ chuyển lời của vương gia đến hai vị thừa tướng, cảm tạ vương gia đã công khó ngàn dặm quan tâm. Kỳ thật, thân làm quan thì hiển nhiên nên dốc hết sức vì Hoàng thượng gánh nhọc chịu khổ, nào có đáng chi.”

Ngôn Tông bật cười: “Hay lắm, hay lắm. Cùng là người nhà cả, khách khí làm gì. Ta biết nỗi khổ của Lý Tịch là được rồi.” Hắn dứt lời thì rót chén trà đặt trước mặt Lý Tịch: “Nào, uống trà đi.”

Lý Tịch nhìn chung trà bằng sứ trắng ngần, bên trong màu trà vàng rộm, lại thoang thoảng thơm mùi được thảo. Nhấp một ngụm mà trà đã thấm đượm đầu lưỡi, hương vị không cách chi diễn đạt xuể. Lý Tịch buột miệng khen: “Trà ngon.”

Ngôn Tông cười rạng rỡ: “Ngươi thích là tốt rồi.”

Lý Tịch nhấp thêm ngụm trà, ngập ngừng không biết nên nói gì.

Tiếng nói Ngôn Tông lại vang lên: “Lý Tịch hẳn còn khả nghi đối với ta có phải không?”

Y đặt chén trà xuống, tâm tư đổi rất nhanh, khi ngẩng lên thì sắc mặt vô cùng bình tĩnh:

“Vương gia thật thẳng thắn. Không sao, xác thực Lý Tịch đang nghĩ về việc của vương gia.”

Ngôn Tông vẫn cười, nụ cười khó dò ra lòng: “Cũng khó trách ngươi thấy ta có bất ổn. Hiện giờ Hoàng thượng đang lâm bệnh, nghe nói trong triều không ít lời dè dặt đủ điều. Lúc này ta đến mà không khiến ngươi nghi ngờ, vậy ngươi thật chẳng xứng với chức Đốc Ngự sử rồi.”

“Nếu Vương gia chủ động nhắc đến, ắt hẳn có lời giải thích với ta rồi?”

“Cũng không phải giải thích gì. Nếu ta nói chỉ muốn diện kiến Hoàng thượng, sợ là Lý Tịch không tin thôi.”

Lý Tịch lặng thinh cười.

“Nói thật, ta chỉ muốn gặp Hoàng thượng lần nữa thôi. Từ nhỏ, giao tình của ta với người đệ đệ này chẳng mấy sâu đậm. Sau này người nơi phương bắc, ta miền phía nam lại càng vạn dặm xa xôi. Có điều, năng lực hẳn vượt trội khiến thân làm ca ca đây mặc cảm. Chỉ thế thôi.”

Lý Tịch vẫn không đáp gì.

Ngôn Tông thấy sắc mặt người trẻ tuổi này tập trung, thần thái không tỏ gì cho hắn biết. Ngôn Tông thở hắt một cái: “Tác phong làm việc của Hoàng thượng khiến người không ngờ. Chẳng có câu từ biệt gì, mấy năm nay còn bảo không thành thân, rồi lập con trai của nhị ca chúng ta lên làm thái tử, thật sự khiến người chẳng biết đâu mà lần.”

Lý Tịch bưng chén trà lên nhàn tản nhấp nháp, ậm ừ xong lại im lặng.

Trong lòng Ngôn Tông thấy khó chịu nhưng khuôn mặt vẫn không lộ chi: “Trước giờ thân thể ngài ấy rất tốt, hiện nay đồ bệnh thể này thật khiến người ta lo lắng.”

Lý Tịch ừ một tiếng.

Ngôn Tông hơi ngả người tới: “Lỡ bề Người có chuyện gì, Lý Tịch người sẽ định liệu ra sao?”

Lý Tịch nhướn mi, dưới ngọn đèn, ánh mắt hai người giao nhau sắc như ánh đao.

Y thốt cười, ngón tay miết viền chén trà mà hỏi: “Chuyện mà vương gia lo là?”

“Mấy năm nay, Lý Tịch người được thăng quan rất nhanh, không nhận ra có bao nhiêu ánh mắt đổ kỵ đẳng sau.” Ngôn Tông bật cười: “Ai cũng nói do người có Hoàng thượng bảo trợ đẳng sau nên mới có ngày hôm nay. “Lỡ như...” Hắn rủ mắt.

Lý Tịch hít một hơi sâu: “Có vương gia ưu ái, dù có vài người đổ kỵ ta, họ cũng không làm được đại sự gì.”

Ngôn Tông cười to, ngụ ý Lý Tịch không nói đùa: “Lý Tịch quả là người thức thời nhạy sự.”

Trước khi ra về, Ngôn Tông còn tặng một bao lớn “Kim Tương Ngọc” cho Lý Tịch.

Lý Tịch mỉm cười nhận lấy, ngồi trên xe mà nụ cười vẫn không tắt. Nhưng khi y lần tay vào bao thì tức thì mặt tối sầm, có một tệp ngân phiếu bên trong.

Đến khi về phủ, đóng chặt cửa lớn rồi y mới quăng cái bao kia cho Chu bá: “Ném nó xa khuất mắt, đừng để ta ngửi được cái mùi đó!”

Tuy Chu bá chẳng hiểu sao Lý Tịch lại giận tím tái, ông lão cũng phớt mũi cho qua, ôm gói đồ đi xuống. Ngày mai phải dạy thiếu gia cung kính người già là sao mới được.

-0-

Lý Tịch đi băng băng vào phòng đóng sầm cửa lại. Trong màn đêm tối tăm, y ngồi đấy.

Ngoài song cửa, tiếng mưa rào rào hòa với tiếng gió thổi tung cửa sổ.

Trời cứ thế mà mưa to.

Lý Tịch chậm rãi hít thở, chỉ cảm thấy lòng càng bức bối.

Có tiếng chân khê khằng ngoài cửa như ai đó đang thăm dò tình hình trong phòng. Lý Tịch phấn khởi hỏi: “Có phải A Bắc không?”

A Bắc lên tiếng: “Dạ, thiếu gia.”

Lý Tịch đốt đèn xong bèn ra mở cửa. A Bắc bước vào, cúi người chào y xong mới nói: “Thiếu gia, chuyện cậu bảo ta đã tra được. Quả nhiên là vậy.”

Thần sắc Lý Tịch đanh lại.

A Bắc tiếp tục kể, y nghe hết thì trong lòng đã có tính toán.

-0-

Những năm tháng yên giấc an lành như đã rời xa Lý Tịch.

Y trông ánh nắng từ tổn rọi vào song cửa mà thức dậy. Lại bắt đầu một ngày.

Trước tiên, y vào cung hỏi han bệnh tình của Hoàng đế, sau đó nghị luận cùng tả hữu thừa tướng, bắt đầu một ngày bận bịu.

Nhưng hôm nay có chút đặc biệt, bởi vì Ngôn Tông cũng đến. Theo lễ nghi an bài, sau Ngọ sẽ có nghi lễ vừa nghênh đón Ngôn Tông mà cũng vừa cầu phúc cho Hoàng đế.

Lý Tịch vào điện Kỳ Nguyên mà vẫn không nghe tin tốt gì. Sắc mặt Thanh Bác càng chau hơn. Hắn chỉ vỗ nhẹ vai y, không nói được lời gì.

Sau đó, y đến chỗ tả hữu thừa tướng bàn chuyện. Mấy ngày nay, y mang hết công vụ ra để ba người cùng thảo luận cho tiện.

Thời điểm đến, hai lão nhân đã có mặt. Cả ba chào hỏi xong liền vùi đầu vào chính sự ngay.

Qua một canh giờ, Lý Tịch bỗng ngẩng đầu lên: ‘Hai vị đại nhân, trà của quý phủ Nam Định vương đúng là uống rất ngon ha?’

Hai lão nhân đồng thời ngược lên, mặt mày cứng đờ, sau đó gượng cười mấy cái rồi cắn mặt xuống. Trong lòng Lý Tịch hiểu ra, nụ cười vẫn không tắt lịm. Y cúi đầu phê thư án tiếp.

Mãi đến chính Ngọ, khi không còn ai, cơn khí tích tụ trong lòng y mới vơi bớt. Lý Tịch dỗi mắt ra bóng cây thụ ngoài sân, tàn cây to rậm che khuất tầm nhìn y.

Theo thông lệ, hằng năm Ngôn Tông đều nhập kinh diện kiến thánh thượng. Y nghĩ đến hai vị thừa tướng kia mỗi năm thu vào biết bao ‘lễ vật’ tiền tài. Năm nay là lần đầu vị trí của Lý Tịch ngang hàng với hai lão nên Ngôn Tông cũng chuẩn bị phần cho y.

Quan phương xa nhập kinh tặng lễ vật cho quan trong thành cũng không phải chuyện mới gì, Lý Tịch cũng có nhận vài lần. Chẳng qua lễ vật của Nam Định vương có phần quá nặng tay đi...

Lý Tịch thở dài.

Mùa hè cũng sắp đến rồi.

Vì Hoàng đế bệnh nên nghi thức chào đón Nam Định vương rất ngắn. Sau khi kết thúc, Nam Định vương lập tức đến Giác Tiềm, là thánh địa của hoàng thất để cầu phúc cho Hoàng thượng. Chiều theo quy củ, chỉ hoàng tộc mới được vào Giác Tiềm cầu phúc cho xã tắc. Người vào phải trai giới tắm rửa sạch sẽ, sau mới tụng kinh mặc niệm.

Lý Tịch và hai thừa tướng đứng chờ ngoài điện, đến khi Ngôn Tông bước vào cửa mới quay đi. Hai vị thừa tướng đi rồi, Lý Tịch còn nán lại căn dặn thủ vệ mới chịu đi.

Xe ngựa y đi nửa đường đã có người chạy theo. Lý Tịch vén màn xe lên thì thấy là ti lại trong cung.

Lý Tịch gặp Thanh Bác đứng ngoài điện Kỳ Nguyên, Thanh Bác cười toe toét: ‘Lý đại nhân đã trở về.’

‘Hoàng thượng tỉnh rồi sao?’

‘Dạ. Người vừa tỉnh đã nói muốn gặp đại nhân, còn bảo không cho ai hay. Người đưa tin của ta là kẻ rất thân cận, cả ti lại sai đi tìm ngài cũng rất kín miệng. Đại nhân mau vào đi, Hoàng thượng chờ ngài lâu rồi.’

Lý Tịch mừng rỡ sải chân bước vào.

Trong điện, mùi thuốc vẫn nồng nặc, nhưng Lý Tịch đã thấy an tâm phần nào. Bên trong vẫn bưng bít thế, trông khá ảm đạm. Vì hơi tối nên chung quanh đã thấp nển lên. Trong không khí, hương được quần quện mùi đàn hương, Lý Tịch mỉm cười.

Y đi đến trước giường mới nhận ra Ngôn Ấp đang ngủ.

Lý Tịch chăm chăm nhìn hắn. Không biết do ảo giác hay sao, mà giờ nhìn sắc mặt Ngôn Ấp dù tái nhợt nhưng đã lên tinh thần rất nhiều. Dưới ánh đèn, Lý Tịch đảo mắt nhìn quanh, thăm hỏi không biết gió lạnh có lùa vào không. Y quay đầu lại thì Ngôn Ấp đã thức dậy.

Lý Tịch ngây sững. Phút chốc, tay chân y chẳng biết để đâu. Ngôn Ấp say nhìn người kia đang lúng túng chẳng biết nói gì cho phải. Hắn mỉm cười dịu dàng.

Bất giác Lý Tịch cũng cười theo, một hồi sau y mới giật mình quỳ xuống: “Hoàng thượng hồng phúc tề thiên...” Đáng tiếc chữ cuối cùng như nấc nghẹn, trong lòng y đau nhói. Tốt lắm, người ấy tỉnh lại rồi.

Ngôn Áp gắng gượng ngồi dậy nên y vội đi lên, mang đệm gối kê sau lưng cho hắn tựa vào. Hắn thở hào hển, đoạn từ tốn vươn tay từ trong chăn ra. Lý Tịch thấy tay hắn đang nắm vật gì, neho mắt nhìn kỹ thì sắc mặt y đỏ bừng. Đó là bùa bình an y nhờ Thanh Bác mang vào, y ấp úng: “Đó là... là...”

“Hi hữu mới được Lý Tịch khanh có lòng quan tâm.” Thanh âm Ngôn Áp khẽ khàng, nghe như còn yếu hơi.

Khuôn mặt y càng đỏ thêm, trong lòng cứ trách Chu bá nhiều chuyện. Nhưng ngẫm nghĩ lại, không chừng bùa bình an này hữu dụng thật, quả nhiên không thể không tin thần linh. Y vội cầu nguyện trong lòng.

Ngôn Áp thu tay vào trong chăn, ngón tay vân vê lớp vải mà lòng ám hắc: “Mấy ngày nay vất vả cho khanh rồi.”

“Thần không có vất vả gì. Thân thể Hoàng thượng khỏe là tốt lắm rồi.”

“Khanh cũng có phải bề tôi thích trọng quy tắc đâu, cứ trực tiếp xưng ‘ta’ là được. Giữa chúng ta không cần sáo lễ nhiều vậy.”

Lý Tịch ngẩn ngơ.

Hắn tựa như không thấy bộ dáng ngờ nghệch của y: “Ta bệnh một trận này xem như là tái thể đối nhân vậy. Nói xem, mấy ngày nay có chuyện lớn gì không?”

Lý Tịch khẽ gật: “Tất cả đều tốt.”

“Đều tốt?”

“...” Lý Tịch nhìn đuôi mày hắn nhướn lên thì lặng thinh.

“Khanh đừng cho ta bệnh đến hồ đồ đi. Mấy hôm trước, Nam Định vương vào kinh, ta nghe Thanh Bác nói, mấy ngày nay khanh cho canh phòng nghiêm ngặt hơn. Còn nói không có gì?”

Lý Tịch nhướn cười: “Thật không qua mắt được Hoàng thượng. Thần nghĩ đây chỉ là chuyện nhỏ, đợi người khỏe rồi bẩm báo cũng không muộn.”

“Được rồi, được rồi, lo lắng cũng chừng mực thôi. Khanh đừng xem ta là con nít, chuyện này không được biết, chuyện kia không được nghe. Nói xem, có việc gì?”

Lý Tịch thở dài, dẫn đo một hồi mới lựa lời kể. “Cũng không có gì. Hôm qua thần cho người của mình đi tra được, Ngôn Tông nhập kinh còn dẫn theo năm trăm thân binh. Chuyện thăm hỏi Hoàng đế không thể dẫn binh vào kinh thành, vậy mà binh lính hắn lại đóng cách thành năm mươi dặm. Thần thấy có điều không ổn.” Lý Tịch uốn lưỡi bảy lần, cuối cùng chỉ hơi hột nói thế.

Ngôn Áp vừa nghe đã tỉnh hắc: “Ô? Ngôn Tông vừa vào kinh, khanh đã cho người thăm dò? Không sợ để hắn biết sẽ tức giận sao?”

“Hoàng thượng yên tâm, thần chỉ phái gia đình của mình. Tuy không đúng lễ nghĩa lắm, nhưng thà chuyện ổn thỏa vẫn hơn.”

“Ừ, còn gì nữa?”

“... Mỗi lần Nam Định vương nhập kinh luôn chuẩn bị rất nhiều lễ vật tặng cho đại thần trong triều.”

“Phải, hằng năm tả hữu thừa tướng đều thu vào đến rưng tay.” Ngôn Áp phá lên cười.

Lý Tịch nhìn thần sắc của Ngôn Áp.

Ngôn Áp nhướn mày: “Thế nào? Năm nay khanh cũng nhận được à? Hay, thật hay. Chứng minh hiện tại Lý Tịch khanh thật sự thành người tâm phúc rồi.”

Lý Tịch lặng yên, xem ra Hoàng đế khôi phục nhanh hơn y tưởng rất nhiều.

Ngôn Ấp trầm mặc hồi lâu thì hỏi: “Vậy khanh thấy thế nào? Lần này mục đích nhập kinh của Ngôn Tông là gì?”

“Thần cảm thấy, lần này Nam Định vương nhập kinh là để thăm dò. Hẳn muốn xem phản ứng các quan trong triều ra sao, mặt khác, cũng phòng ngừa nếu tình thế đột biến, hẳn có thể thừa nước đục thả câu. Chắc hẳn đã tính toán như thế.”

Lý Tịch nhìn Ngôn Ấp chậm rãi gật gù: “Xem ra dã tâm của ca ca ta, ai cũng nhìn ra. Năm đó, thực lực hẳn không bằng ta nên mới đồng ý dưới quyền. Nhưng cũng xem như con người hẳn có tham vọng, nam nhi chí tại thiên hạ, đến giờ hẳn cũng không từ bỏ.” Sắc mặt Ngôn Ấp có vẻ tán thưởng: “Như vậy mới xứng danh là con trai dòng họ Ngôn chứ.”

Lý Tịch chẳng nói chẳng rằng, lầm lì nghĩ, các người có quyền quá đậm ra nhàn rồi làm loạn thì có.

Ngôn Ấp lại nói thêm: “Không tồi, Ngôn Tông chưa biết bệnh tình ta ra nào, dù có khuấy động lòng người nhưng sức mạnh không bằng ta nên không dám mạnh động. Chỉ trốn trong tối quan sát, có thời cơ sẽ ra tay ngay. Nếu lỡ ta có bề gì, đối với hẳn chính là cơ hội tốt nhất. Dù trời chưa tạo cái “lỡ như” đó cho hẳn, nhưng thuận tiện kết giao tân bằng cựu hữu cũng chẳng phải chuyện xấu gì.” Hẳn ngừng đầu nhìn Lý Tịch: “Khanh thấy thế nào?”

Lý Tịch nhin không được hỏi lại: “Đây là chuyện mà thần mới muốn hỏi bệ hạ.”

Ngôn Ấp hơi ngạc nhiên: “Sao vậy? Lý Tịch giận sao?”

“Đương nhiên không. Hoàng thượng cần chính yêu dân, sao thần lại giận được?” Lý Tịch đứng đưng mím cười đáp.

“Được rồi, được rồi, ta không nói nữa. Trong lòng khanh sớm có suy tính rồi. Dù sao cũng không phải chuyện nghiêm trọng, ta giao việc này cho khanh xử lý. Cứ nói với tất cả ta còn bệnh, không gặp được ai. Thừa dịp này, ta nghỉ ngơi cho khỏe đã. Khanh có bận cách mấy ta cũng mặc.” Ngôn Ấp phá lên cười, thần sắc hết mực sáng khoái.

Thật khiến y sững cả người. Con người này thực không giống Ngôn Ấp trong trí nhớ y chút nào. Từ khi nào Ngôn Ấp lại sáng khoái như thế? Lý Tịch nhìn kỹ sắc diện đối phương, Ngôn Ấp thấy sự đánh giá trong mắt y. Bỗng y hiểu ra, lần này lại là một cửa ải.

Y trầm ngâm đứng đó, Ngôn Ấp mỉm cười chỉ cái hạp nơi đầu giường: “Này, khanh tặng ta bùa bình an, không đáp trả quả thật rất phi lễ. Ta cũng chuẩn bị một lễ mọn tặng khanh, mở ra xem đi.”

Trong lòng y hoài nghi, bước lên thì thấy một hộp sơn mài thon dài chạm khắc rất tinh tế. Mở nắp hộp ra thì có một phong thư được bọc trong vải gấm. Lý Tịch cúi nhìn Ngôn Ấp, hẳn cười mới gian xảo làm sao. Lý Tịch mở cầm thư ra, trên chỉ viết vồn vẹn vài chữ. Y đọc xong thấy nặng tựa ngàn cân. Lý Tịch hít một hơi sâu, không kèm được một tiếng “Hoàng thượng!” Y tính nói thêm nhưng cổ họng đã mắc nghẹn.

Ngôn Ấp thấy cổ tay khắng khiu của y thì lòng tiếc thương dâng tràn, nhưng vẫn lặng thinh. Lý Tịch là một thần tử giỏi, hẳn tin dù sóng gió thế nào y cũng đương đầu được.

Lý Tịch ngẩng nhìn bức cầm thư, cất nó vào hạp rồi mới cất hạp vào áo. Khi này y mới thở hắt ra: “Vay thần xin lui trước.”

Ngôn Ấp ngắt lời y: “Đã bảo đừng xưng là ‘thần’ nữa mà.”

“Dạ, tạ ơn Hoàng thượng ưu ái.” Lý Tịch hành lễ xong thì lui xuống, không khỏi thầm lắc đầu. Có phải hôm nay Ngôn Ấp còn bệnh nên đầu óc loạn không, sao tính tình lại dễ chịu thế này? Xem ra lúc trước, y lo ngại làm Hoàng đế giận dữ chỉ uống phí mà thôi.

Ngọn đèn dạ bóng Ngôn Ấp từ tốn nằm xuống. Hẳn nghe tiếng Lý Tịch đóng cửa rồi thì đôi mắt hiện lên ý cười. Như vậy sẽ có thể tiếp tục nhìn khanh rồi, Lý Tịch.

Y chỉ thấy hơi mỗi một, âu cũng do tâm tư hăng còn rối rắm...

... mình cũng coi như sắm vai “quân cờ tay sai.” Có vinh quang cỡ nào, bản thân cũng chẳng qua giữ địa vị như thế mà thôi...

15. Chương 14: Cá Chép Vượt Long Môn

Ba ngày kế tiếp có thể nói là ba ngày bận rộn nhất đối với Lý Tịch.

Sau khi Lý Tịch thông thả ra khỏi chỗ của Hoàng thượng, y đi thẳng đến chỗ Đô úy kinh kỳ.

Hiện tại người giữ chức Đô úy kinh kỳ là Tần Mông Lương, vốn là thuộc hạ dưới thời Ngôn Ấp còn là vương gia. Hắn nhậm chức cũng được hai năm, cũng là sau thời điểm Ngôn Ấp truất phế hết bọn bè đảng cũ.

Tần Mông Lương nghe tin truyền liền cấp tốc ra nghênh đón Lý Tịch.

Từ xa Lý Tịch đã nói: “Tần Đô úy không cần đa lễ, ta tự vào được rồi.”

Y nhìn thấy quân lính đứng dàn hàng từ đằng xa, rồi họ cúi người chào trước sảnh đường.

Lý Tịch bước vào trong nội đường rồi, Tần Mông Lương mới nói gót theo. Hắn cẩn thận xem sắc mặt Lý Tịch một hồi mới dè dặt: “Chẳng hay, lần này Đốc ngự sử đến có việc gì không?”

“Cũng không có gì. Chẳng qua Hoàng thượng bệnh một thời gian khiến bầy tôi chúng ta có chút hoảng loạn. Ta sức nhớ đã lâu không gặp Tần Đô úy nên tiện ghé qua thôi. Tần Đô úy yên tâm, ta không phải đến đây hỏi tội gì đâu.” Lý Tịch bật cười.

Tần Mông Lương khẽ thở phào, còn tưởng Lý Tịch đến làm khó dễ gì nữa. “Thì ra là vậy, Lý đại nhân không cần khách sáo như thế. Ngài chỉ cần sai một tiếng thì người của Tần mỡ sẽ đến ngay. Thật đúng là phiên hà đại nhân rồi.” Mặc dù hai chức quan Đô úy kinh kỳ và Đốc ngự sử không trực thuộc nhau, nhưng thân phận Lý Tịch có phần đặc thù nên ai cũng rất kính nể y. Hơn nữa trong thời gian này, Lý Tịch nghiêm nhiên trở thành quyền thần trong triều, nói rằng y nắm triều chính trong tay là không hề quá chút nào. Mặt khác, ngày thường Lý Tịch không có huênh hoang cậy quyền nên danh tiếng rất tốt. Trong lòng Tần Mông Lương thấy nhẹ nhõm, khẩu khí cũng thân thiện hơn.

“Ta nghĩ mấy ngày nay chắc Tần Đô úy rất bận bịu. Hoàng thượng ngã bệnh, lại thêm chuyện Nam Định vương đến thành, ngài xử lý chuyện chắc cũng không dễ dàng gì.” Lý Tịch nhìn hạ nhân dâng trà mà băng quơ nói.

“Nào đâu dám, nào đâu dám. Thật ra cũng không bận gì, đại nhân mới thật sự là bận. Người càng giỏi, càng đáng càng nhiều mà.”

Tần Mông Lương đưa tay mời Lý Tịch uống trà, y vừa cầm chén trà lên vừa thuận miệng hỏi tình hình trong kinh thành. Chén trà cạn thì Lý Tịch cũng đứng dậy cáo từ. Tần Mông Lương vội vàng đi theo tiễn y.

Lúc Lý Tịch ra đến cửa lớn thì bất giác quay người lại, ra vẻ sức nhớ chuyện gì: “Phải rồi, mấy ngày nay ta nghe một số hạ quan đồn đãi rằng, có không ít tráng đinh trẻ tuổi tụ tập ngoài thành phía nam chừng năm mươi dặm. Hình như là người xứ khác đến đây, cũng không biết sao hòa đến kinh thành như vậy, chỉ bằng Đô úy cho người đi thăm dò xem sao. Không có gì là tốt nhất, nhưng nếu phát sinh chuyện thì cũng có thể giải quyết sớm.”

Tần Mông Lương ngăn người: “Ồ phía nam sao? Thật sự thuộc hạ không có nghe nói. Được, Lý đại nhân hãy an tâm, ta lập tức cho người đi thăm dò.”

Sắc mặt Lý Tịch ôn hòa bảo: “Không cần vội thế, để không làm lớn chuyện, Đô úy chỉ cần cho người đến hỏi thăm là được, không cần giống trống khua chiêng. Với lại không cần nói do ta bảo, để tránh một số quan viên xầm xì là ta làm khó dễ người khác.”

“Được, thuộc hạ biết.” Tần Mông Lương nhận lời. Tuy hắn thấy lời đề nghị này hơi quái lạ, nhưng dù sao Lý Tịch là quan trên, cứ để y định đoạt vậy.

Lý Tịch bước lên xe ngựa, lắng nghe tiếng vó ngựa khua đều trên đường mới nhắm mắt lại.

Y đợi xe đi khỏi phủ Đô úy một quãng mới vén rèm lên bảo xa phu: “Hãy trở về Truyền Mô các.”

Xa phu thấy kỳ lạ: “Đã trễ rồi. Đại nhân lại không ăn tối sao?”

“Khỏi cần, đi thẳng đến đó đi. Người đánh xe nhanh chút, ta còn một số chuyện cần xử lý.”

Xa phu đáp lời thì roi ngựa vung giòn tan, tiếng vó ngựa phi bần bật.

Trong lòng Lý Tịch âm thầm tính toán, phỏng chừng nội đêm nay người của Tần Mông Lương sẽ đến ngoại ô phía nam tra hỏi. Nếu Nam Định vương và Tần Mông Lương có cầu kết với nhau từ trước, Tần Mông Lương sẽ tìm cách báo tin cho Ngôn Tông biết. Còn nếu Tần Mông Lương không biết chuyện của Nam Định vương, thì sớm nhất là khuya mai Nam Định vương sẽ nhận được mật báo.

Tuy bảo đã cho người canh phòng từ trước, nhưng cẩn trọng vẫn hay hơn.

Lý Tịch không khỏi thở dài một hơi. Thật đến là mệt với mấy chuyện dưng trò này.

Cũng tối hôm ấy, Lý Tịch thức trắng, trần trọc mà nghe tiếng mưa rào ngoài song cửa.

-0-

Qua sáng hôm sau, Lý Tịch thức dậy sớm rồi đi thẳng đến Truyền Mô các. Với tính tình hai vị thừa tướng mà nói, bình thường họ đến sớm hơn Lý Tịch nửa canh giờ để xử lý công vụ. Lần này đến phiên Lý Tịch đi trước họ một bước.

Chỉ một chốc sau thì tả hữu thừa tướng đã đến, họ thấy Lý Tịch ngồi trước đó từ sớm thì không khỏi sửng sốt. Y cung tay kính chào rồi ra ngoài cửa dặn dò: “Các người đứng ngoài canh phòng, bất cứ ai cũng không cho vào. Ta có chuyện bàn bạc với hai vị đại nhân.” Y nói xong thì đóng cửa lại.

Trong phòng lập tức tối sầm, khuôn mặt hai lão già kia liền hoài nghi, không biết Lý Tịch tính giở trò gì đây.

Lý Tịch ngồi xuống, đoạn thở dài một hơi: “Chắc hai vị đại nhân còn chưa biết, nhưng đêm qua Hoàng thượng đã tỉnh lại.”

Hai lão kinh hoàng: “Hoàng thượng đã tỉnh?! Là chuyện khi nào? Tại sao người không cho chúng ta hay?” Hai lão đưa mắt nhìn nhau mà trong lòng bỗng chột dạ.

“Rạng sáng hôm qua ta cũng mới được gọi vào cung. Lúc đó Hoàng thượng tỉnh dậy cũng đã một canh giờ. Kết quả, mới gặp Hoàng thượng thì người đã nổi trận lôi đình với ta.” Lý Tịch từ tốn lấy một phong thư ra: “Kính mời hai vị đại nhân xem.”

Lương Khắc Mẫn liếc nhìn Chữ Thiên Thu, đoạn hai lão nhích đến gần ngọn nến để xem bức thư kia, vừa nhắc thấy hai người đã điếng hồn bật lên: “Đây là gì?”

“Đây là bằng chứng Hoàng thượng cho người điều tra từ trước, là trưng mục mà Nam Định vương chỉ cho quý phủ hai vị mỗi khi nhập kinh. Chỉ có lần này là khiến Hoàng thượng nổi giận tột cùng thôi.”

Mặt hai lão già đỏ nung lên.

Lý Tịch lại thở dài một hơi, sắc mặt nghiêm trọng mà bảo: “Thật ra, chuyện quan lại vương hầu nhập triều tặng cống vật cho quan trong triều là chuyện bình thường, trước giờ đều có. Thế nhưng, sai lầm lần này là Nam Định vương không nên thừa lúc Hoàng thượng lâm bệnh mà tặng vật quý giá đến vậy. Chúng ta đều biết Hoàng thượng bệnh cũng nhiều ngày, nói chới tai một chút là khó tránh chuyện không có lửa sao có khói. Cũng không biết là ai cho người đi điều tra xong lại dâng cho Hoàng thượng xem. Thử hỏi Hoàng thượng xem mấy thứ này xong thì không nghi ngờ sao? Hôm qua bệ hạ đã mắng nhiếc ta thậm tệ, người bảo sao lúc này lại cho Nam Định vương nhập kinh làm gì? Khổ nỗi ban đầu là chính Hoàng thượng hạ mệnh lệnh đó, thân chúng ta là bấy tôi sao có thể nhiều lời. Ta cam đoan trước mặt Hoàng thượng, việc hai vị đại nhân nhận tiền này nọ chẳng qua là nhận cho phải phép thôi, tuyệt không dính dáng gì đến chuyện mưu phản làm loạn đâu.” Nói trắng ra thì Lý Tịch tả cứ như là chuyện thật, sắc mặt hai lão già kia đã xanh xám từ đời nào. Lý Tịch ngao ngán thâm nghĩ, hóa ra mình giỏi tài đặt chuyện đến vậy...

Lương Khắc Mẫn lập tức nắm cổ áo Lý Tịch: “Tên ranh con, người biết chuyện này! Là người có phải không?”

Lý Tịch không hề chống cự, sắc mặt đau khổ bảo: “Làm sao là ta được? Hẳn hai vị đại nhân cũng biết năm nay ta cũng nhận lễ vật. Nếu ta tố cáo với Hoàng thượng thì có lợi gì chứ?”

Sắc mặt Lương Khắc Mẫn âm tình bất định, sau cùng chậm rãi buông y ra: “Làm sao người thoát thân được?”

“Thì ta quỳ ngay trước mặt Hoàng thượng mà xin tha tội ngay chứ sao. Ta nói Nam Định vương tặng ta mấy thứ được trà gì đó ta còn chưa ghé mắt nhìn nữa cái nữa là. Tuy ta mạnh miệng nói xiên nói quàng nhưng rốt cuộc Hoàng thượng cũng không truy cứu ta nữa.”

Chử Thiên Thu vội truy hỏi tiếp: “Nếu thật Hoàng thượng bỏ qua cho người, sao người lại hỏi chuyện bọn ta chứ?”

“Cũng chỉ biết trách một điều, sợ rằng hai vị còn chưa hay biết gì, trước khi Nam Định vương nhập kinh đã dẫn theo năm trăm binh lính đóng ở phía nam ngoại ô!” Lý Tịch vừa dứt lời thì hai lão kia nhìn nhau, mặt kinh hãi không còn hột máu.

Lý Tịch thở dài, quả nhiên hai lão đã biết chuyện này. Nhưng y làm ra vẻ không để ý: “Cũng không biết Hoàng thượng nghe ai tâu nữa. Người liên hệ với việc mấy năm qua hai vị đại nhân nhận biết bao lễ vật từ Nam Định vương, thử hỏi sao không thịnh nộ cho được? Nhất định cho là ba người chúng ta ‘cấu kết’ với nhau. Hôm qua, nếu ta không ngăn chặn thì nhất định bệ hạ đã hỏi tội rồi. Ta nắm rằng chuyện tiền trao qua bạc đưa lại là kết giao bình thường, còn chuyện binh lính kia chắc là trùng hợp thôi. Dựa vào trí thông minh của Nam Định vương, không lẽ nào lại bày trò hồ đồ đó? Tuy lần này ta dùng có nhất thời không có bằng chứng nối kết hai việc đó, nhưng chỉ khuyên được Hoàng thượng đợi tra xét kỹ càng hẵng xử lý.”

Mồ hôi chảy ròng rã trên mặt hai lão già.

Lý Tịch lại nói tiếp: “Thật ra trong lòng chúng ta thừa hiểu, tuy Nam định vương thật là quyền uy một cõi, nhưng trong kinh thành này người lớn nhất vẫn là Hoàng thượng. Chúng ta quá hiểu tính tình của bệ hạ, người rất mực kiên cường, đã nói là làm. Nếu bệ hạ nổi giận thật thì sợ là ai cũng gánh không nổi đâu.” Y đối mặt với hai người kia gật gù liên hồi.

Lý Tịch lấy một hộp sấp từ trong ngực áo ra: “Cũng may là sau đó ta ngăn cản kịp thời. Sau cũng vì lúc đó thân thể Hoàng thượng chưa khỏe, nên bắt đắc dĩ bệ hạ đã ra chiếu chỉ muốn ta toàn quyền xử lý.”

Lương Khắc Mẫn và Chử Thiên Thu mở cẩm thư ra thì trở mắt đọc, quả nhiên là ngự bút của Hoàng thượng đề trên thư muốn Lý Tịch toàn quyền xử lý chuyện này.

Hai người lại nhìn nhau, đoạn Lương Khắc Mẫn quay sang Lý Tịch: “Lúc đó Lý đại nhân nói không sai, chẳng qua chúng ta chỉ tới lui đôi chút với Nam Định vương, làm sao có chuyện cấu kết gì đó. Mong Lý đại nhân giúp đỡ, làm sáng tỏ chuyện này cho chúng ta trước mặt Hoàng thượng.”

Lý Tịch cất cẩm thư vào kỹ cang: “Làm sáng tỏ chỉ là chuyện nhỏ, hai vị nên nghĩ cách làm sao rút khỏi mớ bong bong này mới là chuyện lớn.”

“Rút khỏi mớ bong bong này?” Sắc mặt Lương Khắc Mẫn ra vẻ trầm ngâm.

“Phải. Theo ta thấy hai vị đại nhân nên trích ra phần tiền nhận được trước đây, đến lúc đó ta trình lên Hoàng thượng nói hai vị ngại thâm tình của Nam Định vương nên không thể không nhận, bắt quá không hề dùng đến, bao nhiêu năm qua dùng để xây cầu đắp đường để tạo phúc cho bá tánh. Giờ hai vị chỉ còn lại chút số dư này.”

Tuy hai lão hơi đau lòng xót của, nhưng suy nghĩ thì cũng có lý vì thế đều gật đầu ưng thuận: “Được, cứ làm vậy đi.”

“Chuyện ngân lượng thì dễ, nhưng vậy cũng chưa chắc Hoàng thượng sẽ tin lời ta. Có điều hai vị đại nhân giao tiền ra thì bệ hạ cũng không có gì để nói. Có điều chuyện đóng quân của Nam Định vương thì cần phải suy tính, làm thế nào giải quyết mớ bong bong này...” Y cũng giả tảng đang suy xét.

Lập tức Lương Khắc Mẫn lên tiếng: “Chuyện này thì dễ. Ta tức tốc đi gặp Đô úy kinh kỳ để điều tra, nếu là thật thì đợi Nam Định vương ra khỏi Giác Tiềm các thì nói vương gia tự nghĩ cách rút hết binh lính đi.”

Lý Tịch cười: “Cách này cũng tốt. Nếu hai vị ra mặt thì thứ nhất sẽ thể hiện hai vị trước giờ luôn cần chính, thứ hai cũng giữ được khoảng cách với Nam Định vương. Xong chuyện rồi hai vị đến giải thích với Nam Định vương là được. Còn lúc này tuyệt đối không nên để tin đồn nổi lên. Bất cần để Hoàng thượng biết được sẽ hỏi tội ba người chúng ta đó.”

“Lý đại nhân hãy yên tâm, chúng ta biết mà. Lý đại nhân đã chu tính cho chúng ta thì bọn ta tất biết điều.” Lương Khắc Mẫn rất ư là cảm kích.

Lý Tịch thở dài: “Vậy thì tốt.”

Sự tình xong xuôi, Lý Tịch ngồi xuống uống trà mà nhìn hai lão già kia bàn tính kế tiếp phải làm thế nào.

Chiều này, người ta gọi là mượn đao giết người đó.

-0-

Cùng ngày đó, Lương Khắc Mẫn dẫn dò Tần Mông Lương đi tra chuyện đóng quân ngoài ngoại ô. Vốn họ nghĩ chuyện kiểm chứng cũng phải mất hơn một ngày, sẽ có dư thời gian báo tin cho Nam Định vương còn đang cầu phúc. Có nào ngờ, Tần Mông Lương thấy họ đến hỏi thì trình báo ngay tin hẩn tra được ngày trước do Lý Tịch sai cho Lương Khắc Mẫn nghe. Còn về phần tin này từ đâu ra, hẩn băng quơ nói là do dân chúng gần đây đồn đãi...” Hai lão già sợ như cây sậy.

Đến giữa trưa, Ngôn Ấp truyền ba người vào điện. Bất đắc dĩ, Lương Khắc Mẫn và Chử Thiên Thu phải lấy cớ mới tra được chuyện này mà bẩm báo việc đóng quân lên Hoàng thượng. Quả nhiên Ngôn Ấp nổi trận lôi đình, lập tức lệnh hai người họ phải “xử lý nghiêm khắc” chuyện này. Lập tức cả hai quy tội Nam Định vương vi chế bội lễ, yêu cầu Đô úy kinh kỳ đuổi ngay năm trăm quân binh kia ra khỏi kinh thành. Nam Định vương hay được tin liền chạy vào triều, vừa đứng lúc thấy hai tả hữu thừa tướng đang hài tội mình ra.

Ngôn Tông trừng mắt nhìn hai người kia một hồi, đoạn quỳ xuống chịu phạt.

Ngôn Ấp nói: “Hoàng huynh có lòng thương yêu ta mà đến hỏi han, Ngôn Ấp rất cảm kích. Vì nhất thời nóng vội nên hoàng huynh mới phạm vào phép chế tổ tông, cần phải chịu phạt. Ta lệnh tước hết trăm mẫu đất phong xem như là cảnh cáo. Còn tả hữu thừa tướng vất vả rất nhiều thì hẩn cần đại thưởng.”

Lúc này y lén ngược nhìn Ngôn Ấp thì thấy hẩn đang nhìn Ngôn Tông, nhưng ánh mắt Ngôn Ấp bình tĩnh không chút dao động.

Hốt nhiên y thăm nghĩ, người đang quỳ kia là huynh trưởng của Ngôn Ấp.

Ngôn Ấp thì không để trong mắt. Với hẩn mà nói, Ngôn Tông cũng chỉ là một con cờ mà thôi.

Trên điện, sắc mặt của Lương Khắc Mẫn và Chử Thiên Thu đã tái mét. Trong chuyện này chỉ có bọn họ là kẻ xấu mà thôi, sau việc này khó lòng phục hồi mối quan hệ với Ngôn Tông. Họ quay lại nhìn Lý Tịch thì thấy y đang kính cẩn đứng nghe truyền chỉ.

Trong lòng hai lão mới sáng tỏ, lần này đã bị Lý Tịch chơi một vố rồi.

Hôm ấy, Ngôn Tông ra khỏi kinh. Nhân mạch cực khổ gây dựng bao năm bị hủy, đất phong bị tước mất, hỏi sao không tức giận.

Ngôn Ấp gần như nắm trọn vẹn binh quyền trong thiên hạ. Hiện giờ bệnh của Ngôn Ấp đã chuyển biến tốt đẹp, người thận trọng như Ngôn Tông chỉ có nước quay về.

-0-

Ngôn Ấp đợi tất cả lui xuống điện rồi mới thư thả nằm xuống trường kỷ, quay sang nói với Lý Tịch: “Lần này nghe theo chủ ý của khanh, diễn màn này thật không tệ lắm. Khanh thừa dịp Ngôn Tông còn trong Giác Tiềm các không liên lạc được với bên ngoài, dùng chiêu ly gián này quả rất hay. Có điều nếu hai lão già kia không mắc bẫy, hoặc là Ngôn Tông hay tin trước rút hết binh đi thì khanh làm sao?”

Lý Tịch đáp: “Thần ngu dốt, không lo được nhiều cái nếu đến vậy, chỉ có thể dùng cách có khả năng thắng cao nhất mà thôi. Để Hoàng thượng chê cười rồi.”

Đứng trên nơi cao trong triều, y chẳng biết có nên cao hứng với tình huống hiện tại hay không. Y chỉ thấy hơi mỗi mội, âu cũng do tâm tư hăng còn rối rắm, với lại cũng có chút oán giận với Ngôn Ấp.

Y dùng chiêu mượn đao giết người, nhưng cái người giết đây đằng sau lại chính là kẻ tàn độc trước mặt đây, mình cũng coi như sắm vai “quân cờ tay sai.” Có vinh quang cỡ nào, bản thân cũng chẳng qua giữ địa vị như thế mà thôi...

Sau đó y cúi chào: “Hoàng thượng anh minh.”

Thanh âm Ngôn Ấp vang lên: “Lý Tịch, nhất định trong lòng khanh không phục. Có điều khanh phải nhớ kỹ, biết dùng người hiền chính là yêu cầu thứ nhất trong tác chiến. Ta tin tưởng khanh.”

Trong lòng y cuộn trào sự bức bối, không biết nên vui hay nên buồn?

Cuối cùng, y cũng chỉ cúi chào rồi cáo lui.

Ngôn Ấp trông theo bóng dáng xa dần của y mà khẽ thở dài.

Tháng chín năm đó, tả hữu thừa tướng đồng đệ văn án xin từ quan, lấy lý do tuổi cao sức yếu muốn rút khỏi chuyện triều chính.

Ngôn Ấp chuẩn cho.

Sau đó, Lý Tịch được phong làm thừa tướng, đương thời y hai mươi tám tuổi. Thế gian thán tụng quả là tuổi trẻ tài cao.

âm tình thế nhìn trăng, không cách nào chợp mắt.

Làm sao đây? Làm sao để đoạt được y?

...

“Buông ta ra!”

Tuyệt đối không thể buông!

16. Chương 15: Bắn Lầm Tên Chứ Không Giao Lầm Tim

Hoa quế nở muện màng trong sắc vàng óng ả giấu sau lớp lá xanh mượt, hương thơm ngát ngào lan khắp chốn.

Ánh trăng thấu xuyên qua kẽ hở lá cây, thoáng nhìn dạ màu vàng phớt. Đêm về đọng sương móc, hòa quyện hương thơm ngát của hoa quế với làn hơi mát lạnh.

Lý Tịch ngồi dưới tán cây nhấm rượu, bên cạnh chân đế một bầu Quế Hoa Chưng do Hoàng thượng ban cho không lâu trước đó.

Y vừa về nhà đã dặn Chu bá chuẩn bị một bầu rượu và đĩa đậu phộng, sau đó thì ra ngồi dưới gốc cây này.

Tán cây hoa quế này là mới trồng, ngôi nhà này cũng là mới được ban cho.

Sau khi y được tấn phong thừa tướng, Ngôn Ấp ban dinh phủ của tả thừa tướng cho y. Ban đầu cứ tưởng chuyện dời chỗ sẽ vừa bận bịu vừa bề bộn, kết quả có bàn tay tháo vát của Chu bá vào cuộc, một chốc đã thu dọn mấy thứ Lý Tịch mang theo vào dinh phủ mới. Lúc rời khỏi chỗ họ ở cũng được ba năm, Chu bá có chút bùi ngùi rằng: “Thiếu gia của chúng ta đúng là tiết kiệm, vật dụng thật quá ít” rồi đi ra, để y đứng một mình trong viện, không hiểu sao trong lòng y thấy cay cay.

Hết thấy đều không thể quay về như trước. Lý Tịch ý thức được điều này.

Gió trời thu đã có hơi lạnh, cuốn nổi phiến muện của Lý Tịch đến nơi “tân gia.”

Tân quan nhậm chức thì chuyện bận rộn nhất không phải là nhận chính vụ mới. Trên thực tế lúc Ngôn Ấp ngã bệnh, Lý Tịch đã xử lý các sự vụ rất thuần thực. Cái y bận bịu nhất hiển nhiên là xã giao với đại quan quý nhân kia. Trong khoảng thời gian ngắn, địa vị Lý Tịch lại được nâng lên hiển hách.

Ngoại trừ xã giao với các quan lại, y còn phát hiện mình trở thành hình mẫu lang quân như ý của các tiểu thư còn chưa thành thân. Hễ là tiểu thư nhà quan chưa thành thân, mỗi lần gặp mặt nói chuyện hay chỉ chào nhau cũng bị đề cập xa gần tới chuyện mai mối. Lý Tịch từ chối khéo được mấy lần, bỗng đâu khi lên triều, có ai cười nói với Ngôn Ấp xin bệ hạ chỉ định một hôn sự thật “môn đăng hộ đối” cho Lý Tịch mới được. Chuyện này càng không giúp gì cho mối tơ vò trong lòng y.

Y chẳng hiểu sao, khi người nào đó đề nghị chuyện này với Ngôn Ấp, trong lòng Lý Tịch thấy rất khó chịu.

Y còn nhớ khi đó Ngôn Ấp liếc nhìn y đầy sâu xa, sau đó mỉm cười: “Chuyện này vẫn phải xem ý muốn của Lý Tịch, nếu y vừa mắt khuê tú nhà ai thì ta sẽ làm mai ngay.”

Câu trả lời này vừa làm y nhẹ nhõm nhưng cũng tạo rất nhiều buồn bực.

Chính bệ hạ còn không thành thân mà giờ dám nói ngược trêu cười ta sao? Y tức mình liếc Ngôn Ấp một cái.

Ngôn Ấp thoáng cười, cúi mặt nhắm trà để tránh ánh mắt Lý Tịch.

Lý Tịch cũng vội rụt mắt lại.

Nói thật thì sau sự kiện của Ngôn Tông, giữa Lý Tịch và Ngôn Ấp như có lớp màn thưa chắn ngang. Tại cái chốn này, mối quan hệ giữa con người với nhau bất quá là ta lợi dụng người và người lợi dụng ta mà thôi. Tuy trước khi vào quan trường đã giác ngộ chuyện này, nhưng y phát hiện thật sự vẫn khiến lòng người không vui. Đặc biệt khi đối tượng là Ngôn Ấp.

Lý Tịch biết bản thân đã xem Ngôn Ấp là bằng hữu, nhưng ý tưởng này hết mực nguy hiểm. Dù thường ngày Ngôn Ấp cũng xem y như bằng hữu, nhưng khi thời điểm then chốt hấn cũng có thể thẳng thừng lợi dụng y.

Nhưng so với chuyện giác ngộ này, y càng tiêu tan ảo tưởng đối với lý giải của bản tính mình. Dù lúc nào y cũng ôm ý tưởng “cứ gặp sao yên vậy là tốt rồi,” nhưng lúc nguy cấp lại nghĩ ra được quỷ kế hại người bảo toàn bản thân như thế. Nói cho cùng, chính y cũng trở thành loại động vậy xảo quyệt.

Khi thăm ra mối gút này, Lý Tịch tiếp tục chặng đường của mình. Rốt cuộc là hệ quả của chuyện bị dồn ép mới làm hay do chính bản tính mình mà ra? Lý Tịch không biết được đáp án, mà cũng không dám suy nghĩ. Vì thế Ngôn Ấp trở thành đối tượng oán giận của y. Hẳn là kẻ thúc tình trạng không may trước mắt mình, chuyện này không có gì nghi ngờ.

Mà nói ra cũng lạ kỳ, trong thời gian này thái độ Ngôn Ấp với y cũng có khác, cảm thấy đối phương có áp lực gì đó, họ cũng rất hiếm khi gặp mặt. Hai người không có bên nhau thường xuyên càng khiến y bất an. Tuy không nghĩ Ngôn Ấp cũng muốn ở bên y thường xuyên, nhưng đến chỗ đối phương mà nghe tin cự tuyệt rõ ràng khiến y thấy bực tức.

Lý Tịch gác chân ngồi ngắm trăng, luồng gió thổi nhẹ hoa quế lả tả rơi vào chung rượu đang sóng sánh.

Cảnh đẹp như thế, mà trong lòng Lý Tịch lại không thoải mái, thật sự là chuyện đáng tiếc.

...

Đêm dài nơi thâm cung.

Ngôn Ấp nhìn ánh trăng bên ngoài như thế nào mà cũng không ngủ được. Ti lại đã thổi tắt đèn, nhưng vàng trắng rạng ngời tỏa vào điện nổi vật cảnh hoa lá xum xuê tươi tốt đang khẽ lay theo gió. Ngón tay hần vô thức mân mê túi cầm đựng bùa bình an, với Ngôn Ấp mà nói, đây là động tác hần thường làm nhất từ trước đến nay.

Đến giờ, bùa bình an này là bằng chứng của lòng chân thật nhất của Lý Tịch.

Sau này, hắn cũng chỉ có mỗi vật này mà thôi.

Ngôn Ấp cũng không biết hắn nghĩ gì nữa. Tính cách hắn luôn luôn là thứ gì đã muốn sẽ đoạt được không từ thủ đoạn nào. Duy chỉ có với y là khác.

Hắn hiểu rõ tính cách của con người vốn quen nhàn tản kia, dù giờ đang giữ chức vị cao nhưng tính tình vẫn không đổi. So với chấp niệm của hắn, tuy thấy Lý Tịch dễ bắt chuyện nhưng thật ra rất khó nắm bắt lòng y. Nếu hắn và Lý Tịch đứng bên nhau, chỉ sợ người ta bảo hắn là lãnh khốc vô tình. Nhưng hắn cảm thấy, người rất vô tình mới là Lý Tịch kia.

Vì Lý Tịch nhìn thứ gì cũng cho là gió thoảng mây bay, nói cách khác thì y không để ý chuyện gì. Cơ hồ người như thế không có tình yêu khắc sâu đến cửa lòng. Giờ trong mắt y ngoại trừ Tiểu Tiệp là ngoại lệ, hắn chẳng qua là người quen hơi hột của y.

Hắn càng hiểu ra thì càng thấy bản thân đáng thương. Tự mình quan tâm càng nhiều thì tổn thương càng sâu. Bởi vì vĩnh viễn, người kia sẽ không đáp lại cảm tình của hắn.

Cảm khái thế khiến Ngôn Ấp đè nén mọi tình cảm xuống tận sâu, không để Lý Tịch thấy được.

Bỗng nhiên, hắn thấy rất ghen tị với Tiểu Tiệp. Người con gái kia có trọn vẹn sự yêu thương của Lý Tịch, còn hắn thì sao chứ? Bất quá chỉ tồn tại với hai chữ “đế vương” khắc nghiệt.

Ngôn Ấp thở dài một.

Vì hắn tin vào bản tính mình kiên cường, nên sẽ có thể khóa chặt trái tim mình.

Ban ngày cũng còn đỡ, sao đến tối lại cứ thế này, nhìn trăng mà vẫn vợ suy nghĩ, y đang làm gì? Có ngủ hay không? Có khi nào y cũng cùng nhìn trăng thế này? Sau đó thì mân mê túi cầm đến thừ người.

Ngôn Ấp cười đắng cay. Nói không chừng bản thân còn si tình cuồng dại hơn đã tưởng.

Nghĩ đến hai chữ “si tình” lại khiến hắn chạy mày, cảm thấy nó đồng nghĩa với “ngu dại” biết là bao.

Hắn ngu dại thật mà...

Tâm tình thế nhìn trăng, không cách nào chớp mắt.

Làm sao đây? Làm sao để đoạt được y?

-0-

Đầu tháng mười, Ngôn Ấp ra lệnh đi săn ở Kính sơn. Trong số những người đi cùng có cả thừa tướng Lý Tịch.

Vốn chuyến đi săn vào mùa thu này bị một chuyện nhỏ cản trở, có điều đối với Ngôn Ấp đáng thương mà nói, không biết có nên tính là phúc khí hay không?

Sương sớm còn chưa tan nên không khí hăng se lạnh, Lý Tịch co rút người trên lưng ngựa mà xoa tay. Y biết đi săn thú thì phải cỡi ngựa nên phát hiện đã rất lâu y không cỡi ngựa, mới ngồi một lát đã đau cả xương sống.

Lý Tịch ngáp một cái rồi lại co người, tay thả lỏng dây cương cho con ngựa tùy hứng đi. Dù sao chuyện săn thú này, y có đầu thai mấy kiếp cũng không mong bắn trúng được con chim nào. Thôi thì thú vui này, cứ để mấy người thành thạo kia hưởng thụ thì hơn. Nghĩ vậy nên con ngựa của Lý Tịch thả bộ cách xa đoàn quân binh phía trước một khoảng.

Ngôn Ấp đi phía trước, thường xuyên quay đầu nhìn người nam tử đang cưỡi ngựa mà cũng ngáp cho được. Hắn mỉm cười, người này thật là.

Song Ngôn Ấp không có gọi Lý Tịch, cứ để y tùy ý. Xung quanh ai cũng hào hứng sôi nổi, phía trước có thị vệ cầm gậy và đuốc để đuổi dã thú trong rừng.

Ngôn Ấp đã giương cung bắn phát tên đầu tiên, sau đó ra lệnh cho mọi người tận hứng đi săn. Lúc này vùng đất mênh mông trước mắt náo nhiệt hẳn lên. Hắn thừa dịp không ai để ý, cho gọi một thị vệ bí mật

theo bảo vệ Lý Tịch, còn bảo rằng: “Cứ theo Lý đại nhân, các người không cần theo chúng ta,” sau đó thì không để ý đến y nữa.

Mới ra tay một hồi, Ngôn Áp cũng chỉ bắn được mỗi con thỏ và một con nai. Tuy hấn nhủ mặc kệ Lý Tịch nhưng vẫn không kềm được cứ quay lại nhìn y. Hấn phát hiện y đang ngậm ngùi nhìn xác mấy con thú máu me đầm đìa mà thị vệ đang dâng cho xem, y đứng quay lưng đi ngược về hướng bọn hấn.

Ngôn Áp mỉm cười, đúng là tính cách người này mà.

Hấn thấy con ngựa y cười đi khuất sau cánh trái rừng rậm rạp, vừa quay đầu đã thấy mấy thị vệ đang lừa một con nai chạy ra, tức thì những quan viên kia giương cung nhắm bắn nó. Con nai kinh hoàng liền kiếm đường bỏ chạy vào cánh trái, thân mình nó ẩn hiện sau lùm cây. Có người bật cười: “Xem ta lấy cái mạng nhỏ của người đây!” Cung tên kia căng lên muốn.

Ngôn Áp giật thót mình, lạnh lùng gằn: “Không được bắn!”

Mọi người cả kinh luống cuống quay nhìn Hoàng đế, nhưng có mấy người do giật mình nên buông cung khiến tên bay đi.

Hấn kinh hãi, bên đó là hướng Lý Tịch vừa đi khuất.

Trời ơi!

Hấn còn đang nghĩ thì bên kia có tiếng thét vang lên, sau đó là tiếng ngựa hí dài.

Sắc mặt Ngôn Áp trắng bệch!

Rồi hấn thấy có hai con ngựa phi ra, con ngựa đầu là do người thị vệ ban nãy cười đã bị trúng tên nằm sóng xoài trên lưng ngựa. Con ngựa nối theo sau dĩ nhiên là chỗ Lý Tịch. Nó bị thương dưới bụng nên sợ hãi và đau đớn, vó chân điên cuồng xoay không ngừng.

Tóc tai Lý Tịch bung ra rũ rượi mà núm chặt dây cương, con ngựa kia cũng không yên, cước bộ càng lúc càng điên cuồng rẽ chạy về hướng bên phải ít người.

Ngôn Áp thét lớn: “Ngăn nó lại!”

Nhưng con ngựa điên phi nhanh như gió, ai đuổi kịp chứ? Tất cả đều tụt lại sau.

Ngôn Áp phần nộ thúc ngựa phi đi, chỉ nghe tiếng chúng thần la í ó trong gió: “Hoàng thượng, dừng mà!”

Hấn làm sao còn lòng dạ nào để ý, trong mắt hấn chỉ có sắc mặt xanh xám của Lý Tịch và bàn tay đang siết chặt dây cương kia.

Con ngựa Ngôn Áp đang cười là con ngựa nhanh khỏe bậc nhất, nên dù con ngựa của Lý Tịch chạy điên cuồng do kinh hoàng đi nữa cuối cùng hai bên cũng thu ngắn khoảng cách. Cả hai đã bỏ các đại thần phía sau rất xa.

Ngôn Áp vừa thúc ngựa vừa kêu to với Lý Tịch: “Kẹp chặt bụng ngựa cho chắc, cẩn thận!”

Tóc tai y rũ xuống trong khi toàn thân mỏi dừ, y chỉ thấy vừa đau đớn vừa sợ hãi, bên tai chỉ có tiếng xé gió vù vù, áo bị máu ngựa thấm đến ướt đầm. Lý Tịch biết nếu con ngựa chạy kiệt sức rồi sẽ sụm xuống, chỉ sợ lúc đó bản thân không giữ được mạng thôi. Tuy nghe tiếng Ngôn Áp nhưng y không thể làm gì. Con ngựa đã phát cuồng rồi.

Y vừa nắm dây cương vừa thét lại: “Ngựa điên rồi!” Y nhìn sang thì thấy ngựa của Ngôn Áp đã gần cặp sát mình.

Không hiểu sao y lại thấy an lòng.

Có hấn ở đây thì nhất định không có vấn đề.

Ngôn Áp kéo ngựa mình áp sát Lý Tịch, hậu quả con ngựa điên càng ***g lộng chạy nhanh hơn. Hấn thấy người y chao đảo do ngựa vùng vẫy thì bất bản thân phải bình tĩnh, sau đó thét lớn: “Người nhảy qua đây đi!”

Lý Tịch trợn tròn mắt trừng nhìn hấn. Bộ diện sao? Tốc độ nhanh thế này sao nhảy xuống được?

Ngôn Áp áp lại gần y: “Người cứ nhảy, ta sẽ bắt lấy người!”

Lý Tịch lắc đầu quây quây: “Không được đâu!”

“Người yên tâm, ngựa của ta có thể đuổi kịp người, cứ nhảy qua là được! Người còn ngồi đó, muốn té gãy cổ sao?!” Ngôn Áp trừng mắt nhìn y.

Lý Tịch gần như muốn khóc ra tiếng.

“Nhanh lên!” Ngôn Áp thúc giục, chân kẹp chặt bụng ngựa, hai tay giang rộng thủ thế như tiếp người: “Ta nhất định bắt được người!”

Trái tim y đập thót, đoạn y buông dây cương chồm người về hướng Ngôn Áp, nhảy bật qua!

Thân thể vừa bay lên không đã được tiếp lấy, y còn chưa kịp mừng thì tim lại thót run.

Chân y bị cái gì đó quẩn lấy.

Lúc nhảy khi nãy, bàn chân bị vướng vào yên ngựa. Cả người đau nhức như bị xé căng ra.

Ngôn Áp còn chưa kịp mừng đã kinh hoàng. Hấn chỉ ôm được nửa thân trên của y, còn thân dưới vẫn kẹt chỗ cương ngựa.

Hấn ngồi trên ngựa nhìn chân y bị cuốn vào dây cương.

Con ngựa điên càng cuồng lên muốn chạy tách ra. Khuôn mặt Lý Tịch lộ ra cơn đau thống người.

Không, y tuyệt đối không chết được!

Trái tim Ngôn Áp lạnh buốt nhưng thần trí hấn lại bình tĩnh. Hấn ôm chặt Lý Tịch nhảy xuống ngựa.

Thân người hấn đập phịch xuống đất đoạn bị ngựa lùi đi, cả đầu và thân đều buốt rát.

Có lẽ lần này tính mạng hấn khó bảo toàn...

Nhưng Ngôn Áp vẫn kiên quyết ôm chặt Lý Tịch. Dù hấn mất mạng cũng tuyệt không để y bị thương.

Đồng tử y co lại khi thấy Ngôn Áp nhảy xuống ngựa.

Thế giới đảo điên quay cuồng. Ngôn Áp lấy thân che cho y, cả hai bị con ngựa điên kéo lê trên đất. Ngôn Áp ôm chặt Lý Tịch, tuy y hơi ngạt thở nhưng không có bị thương. Sau đó lưng Ngôn Áp bị cào rập trên đất.

Lòng dạ Lý Tịch như đứt từng đoạn ruột.

Một hồi trời đất tối tăm, y nhìn được đầu Ngôn Áp bị lết trên nền cỏ xanh mướt. Nhưng rất nhanh cỏ đã nhuộm màu đỏ thẫm. Lý Tịch cắn răng, đau đớn thấu tim. Y mở to mắt nhìn Ngôn Áp cắn chặt răng, hai má hấn gồng đến căng phồng.

Hấn đang rất đau đớn. Nhưng ánh mắt hấn vẫn dụi dằm nhìn y. Trái tim Lý Tịch bị cứa xát.

Vì sao chứ? Vì sao lại bảo vệ cho y đến vậy?

Ngôn Áp như cảm nhận được cơn đau đớn của y, hấn nhìn y mỉm cười. Biết bao suy nghĩ ùa vào tâm trí Lý Tịch, tai y không còn nghe được gì. Trong ánh mắt y chỉ còn nụ cười gượng gượng kia nhìn mình trong khi hấn đang đau quằn quại.

“Buông ta ra!” Lý Tịch nhìn về mặt thống khổ của Ngôn Áp thì gào lên.

Nhưng Ngôn Áp lắc đầu, miễn cưỡng cười với y: “Ta không sao...”

Lưng hấn bị đá sỏi cứa đến đau thấu tâm can. Nhưng nếu lúc này buông tay thì Lý Tịch đang bị treo ngược trên lưng ngựa sẽ đập đầu xuống đất chết ngay.

Tuyệt đối không thể buông!

Vẻ mặt của y gần như bật khóc: “Buông ra đi!” Y cố nói tay hắt ra. Nhưng Ngôn Ấp càng siết chặt tay, tiếp tục bảo vệ Lý Tịch.

Lý Tịch nhìn con người nằm dưới thân mình mà đất trời sụp đổ, chỉ còn mỗi ánh mắt dịu dàng của Ngôn Ấp là rõ ràng. Cứ thế nước mắt y từng giọt rơi nhỏ. Thì ra... có một người dám bỏ tính mạng bản thân mà đến cứu y.

Nước mắt y chảy xuống cánh tay Ngôn Ấp: “Buông tay đi mà!”

Ngôn Ấp chặt vật đưa tay lên che mắt Lý Tịch: “Đừng nhìn ta...” Giọng nói hắt rất yếu, nhưng cánh tay lại kiên định không buông.

Ta không muốn người xem bộ dáng đầm máu này của ta...

Y đã nhận ra tâm ý mình, khẽ khàng cúi xuống hôn lên trán người đang nằm kia.

...

Nếu nhân duyên con người là do tơ hồng trời định, vậy bên kia sợi chỉ đỏ của Ngôn Ấp hắt... chẳng lẽ là hư vô thôi sao?

17. Chương 16: Dẫn Vật Nhau

Bỗng con ngựa hí một tiếng, cước bộ khựng lại, đoạn thân người nặng nề của nó ngã xuống. Rốt cuộc con ngựa điên cũng chạy đến kiệt sức.

Ngôn Ấp thấy con ngựa sắp ngã đè xuống thì cắn chặt răng, xoay người phủ lên Lý Tịch. Trước mắt y tối sầm, chỉ thấy thân ngựa đè xuống rồi Ngôn Ấp chắn lên mình. Y gào to “Hoàng thượng!” sau đó người bị đè lên. Đất trời đều sập đen.

Trái tim y chùn thất.

Lý Tịch lay thân người bên trên mà gọi “Hoàng thượng!” Nhưng người kia không nhúc nhích cũng chẳng lên tiếng.

Y run rẩy đẩy thân người kia ra, bên tai vẳng nghe tiếng xôn xao, ra lúc này thị vệ mới đuổi kịp. Một số thị vệ chạy đến kéo thân ngựa kia ra. Y cẩn thận ôm lấy Ngôn Ấp, ánh mắt trời soi rọi sắc mặt xanh xám và bờ môi tím bầm của hắt, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Lý Tịch run rẩy đưa ngón tay lên trước mũi Ngôn Ấp. Cũng may, vẫn còn hơi thở!

Y gom hết sức tàn ôm chặt lấy hắt, hít sao ôm vấu lấy người đó.

Y kinh sợ.

Thị vệ vây quanh y: “Lý đại nhân, Hoàng thượng có sao không?”

Lý Tịch lấy lại bình tĩnh: “Các người mau gọi ngự y đến đây! Bốn người các người, mau kéo ta ra. Kêu thái y lập tức đến ngay!”

Tức thì bọn thị vệ chia nhau đi làm, trong đó có một tên tò mò hỏi: “Lý đại nhân, ngài không cử động được sao?”

Ánh mắt Lý Tịch sắc lạnh nhìn hắt: “Hình như chân ta gãy rồi.”

Tên kia hét hồn, tức tốc cùng những người khác cẩn thận đỡ Ngôn Ấp lên, đoạn kéo y dưới thân hắt ra. Lý Tịch đợi được kéo ra mới nhìn xuống chân mình, từ mắt cá chân trở xuống đã biến dạng hoàn toàn, cơn đau buốt nhói lên.

Nhưng so cơn đau này với vết thương của Ngôn Ấp thì y càng thấy quặn đau hơn. Ngôn Ấp đang nằm sấp, lưng áo hằn toàn bộ nát bết, máu loang lổ khắp nơi. Lý Tịch nhìn tay mình, vì khi nãy ôm chặt Ngôn Ấp nên tay y cũng rướm máu. Trái tim Lý Tịch co thắt đón đau, y nhắm mắt lại cầu nguyện. Trên trời có linh thiêng, xin phù hộ cho người nam tử kia, xin phù hộ cho tính mạng hắn... phù hộ hắn được an toàn.

Cho dù... có tổn thọ mạng của y cũng không hề chi.

Rốt cuộc thái y cũng đến. Xương sườn Ngôn Ấp bị gãy ba cái, còn ngoài ra đều là thương tích bên ngoài, chân Lý Tịch chỉ bị sái khớp mà thôi. Cuối cùng là trong cái rủi có cái may.

Tất cả sắc mặt thị vệ đều trắng bệch. Trước khi Lý Tịch được đưa trở về đã thản nhiên nói: “Chuyện hôm nay đợi Hoàng thượng tỉnh dậy hẵng bàn. Các người không cần sợ, tất cả đều là lỗi của ta.”

Bọn thị vệ ai cũng lộ ra vẻ cảm kích. Họ cứ tưởng lần này chết chắc rồi, nhưng có người tâm phúc trước mặt Hoàng thượng là Lý Tịch nói đỡ cho khiến họ có hy vọng.

-0-

Đêm đã khuya, Ngôn Ấp vẫn còn hôn mê. Vì vết thương nặng nên hắn bị sốt nhẹ. Chỉ có một lần hắn tỉnh lại, ánh mắt mở to kinh hoàng: “Lý Tịch!”

Đến khi y cầm tay hắn thì hắn mới bình tĩnh lại, mơ màng hỏi: “Khanh không sao chứ?” Hắn đợi nghe câu trả lời khẳng định của y mới khép mắt.

Kết quả cùng ngày đó, họ đi đến biệt viện của đại thần gần nhất. Một mặt, Lý Tịch ra lệnh cho người về cung gọi thái y và mang dược liệu tốt nhất đến, mặt khác y vừa trấn an mọi người. Cũng may, tuy thoát nhìn vết thương Ngôn Ấp rất nghiêm trọng nhưng thái y đã cam đoan sẽ không có vấn đề gì, lúc này tất cả mới an tâm.

Đợi cho lắng xuống cả, Lý Tịch mới có thời gian đi thăm Ngôn Ấp.

Ngôn Ấp nằm trên giường, vải trắng quấn kín ngực hắn, toàn thân được bôi đầy thuốc mỡ, hai bên thái dương cũng tím bầm.

Trong phòng không có ai khác. Lý Tịch ngồi xuống giường cạnh Ngôn Ấp, y đưa tay khẽ chạm vào thân thể chẳng chạm vết thương đáng sợ.

May mắn...

May mắn là hắn không chết...

Lý Tịch cầm tay hắn lên, do hắn không có sức nên tay xụi lơ. Lý Tịch cứ ôm tay hắn vậy mà khóc.

Thật là may mà...

Y còn tưởng lần này đã hết rồi. Có lẽ trời cao đã nghe lời khẩn cầu của y, để cho Ngôn Ấp chịu một cái giá nhỏ nhoi nhưng vẫn giữ được tính mạng. Y vừa khóc mà vừa mắng cái tên ngu ngốc nằm trên giường kia. Vì sao lại cứu y chứ?

Vừa rồi, rất nhiều đại thần đều xô xao rằng “Hoàng thượng thật sự là anh dũng mà!” Còn bảo y và Ngôn Ấp đúng là “chủ tớ tình thâm,” nói rằng “Đại ân như thế dù có máu chảy đầu rơi cũng không cách nào báo đáp.” Tuy rằng những lời này là do mọi người sau cơn sợ hãi tùy hứng nói, nhưng... y thật sự nghĩ rằng chỉ có đem sinh mạng ra mới báo đáp Ngôn Ấp được.

Rất nhiều người nhìn y với ánh mắt kỳ quái. Lý Tịch biết đa số những người đó thắc mắc, chẳng biết y có đức hạnh gì khiến cho cả bậc quân vương cũng liều mạng cứu y? Chỉ là họ e ngại thân phận họ nên không dám hỏi. Chính y cũng có nghi vấn này, nhưng với y, làm chuyện gì đó cho hắn quan trọng hơn suy nghĩ câu trả lời ấy.

Nước mắt rơi xuống ngực Ngôn Ấp nên Lý Tịch vội dùng tay áo lau đi.

Thật sự bản thân yếu đuối quá mà. Cứ nghĩ y sẽ không khóc, nào ngờ nước mắt cứ tuôn trào. Nếu khóc lóc giống nữ nhân thể này thì ích lợi gì?

Vì sao phải cứu y chứ? Lý Tịch nhìn người kia, không biết vì sao mà đáy lòng hơi dịu lại.

Chưa khi nào lại thắm thía như bây giờ, nào ngờ Ngôn Ấp cũng nằm trên giường yếu ớt thế này.

Lý Tịch ý thức được cử chỉ của mình, tay y dịu dàng mân mê khuôn mặt Ngôn Ấp. Ban đầu là vết thương trên trán, rồi miết dần xuống hai gò má sắc cạnh hốc gầy của hắn. Bỗng nhiên người kia cử động, lông mi khẽ nhấp nháy khiến y nín thở rút tay về, nhưng Ngôn Ấp vẫn không tỉnh. Chắc do vết thương khó chịu nên hắn khẽ rên rỉ.

Lý Tịch thử gọi một tiếng: “Ngôn Ấp?” nhưng đối phương không có tỉnh, lông mi lại hấp háy không ngừng như rất mỏi mệt.

Sau đó đột nhiên hắn thét lớn “Lý Tịch!” Đoạn hắn mờ mờ hồ hồ mở to mắt, đáy mắt không nhìn thấy gì. Lý Tịch vội khom người xuống: “Ta ở đây này...” Y nắm lấy tay hắn, nhưng hắn không nghe cũng như không cảm giác được gì. Hắn mù mờ nhìn chăm chăm, tiếng nói rất nhỏ: “Lý Tịch... Người không sao là tốt rồi...”

Sau đó hắn gắt gao siết chặt tay Lý Tịch, siết rất chặt.

Tay y đau nhói nhưng trái tim lại ấm áp.

Y đã nhận ra tâm ý mình, khẽ khàng cúi xuống hôn lên trán người đang nằm kia.

...

Cả người Lý Tịch lão đảo đi về phòng, sắc mặt không còn chút hột máu. Máy người thấy y đều phải hỏi han: “Lý đại nhân làm sao vậy?” Nhưng cả y cũng chưa nghĩ thông được chuyện này thì hỏi sao y trả lời chứ?

Trong bóng đêm, Lý Tịch không màng thay y phục mà chui thẳng lên giường, sau đó lấy chăn quần đầu kín mít như muốn chẹt ngạt bản thân cho rồi.

Chẳng biết có phải ảo giác hay không mà khóe miệng nóng bừng bừng. Lý Tịch run rẩy đưa tay vân vê môi mình.

Thật đáng sợ mà! Y nghĩ gì mà lại hôn hắn chứ?

Thật là đáng sợ! Lý Tịch cắn mạnh môi, lại cuốn chăn chặt hơn nữa. Trong chăn nóng oi bức mà lòng Lý Tịch lại rối bời.

Làm sao đây...?

Một đêm trắng mắt, mất ngủ với y là chuyện tất nhiên.

Cũng may khi trời tờ mờ sáng thì ti lại thông báo cho Lý Tịch là Ngôn Ấp đã tỉnh.

Lúc y chạy đến chỗ Ngôn Ấp dưỡng thương thì thấy thái y đang lăm bắm đi ra. Lão thái y tuổi cao sức yếu thấy Lý Tịch đến thì kéo y sang bên: “Được rồi, tỉnh lại là tốt rồi.”

Lý Tịch nói qua loa mấy tiếng “Vất vả quá” rồi vội bước vào. Tiếng ti lại thông báo truyền ra nên y không nghe được tiếng Ngôn Ấp.

Vào trong y mới thấy được Ngôn Ấp. Hắn đang uống chén thuốc mà Thanh Bác đang dâng, nhác thấy Lý Tịch, thần sắc hắn vui vẻ hẳn ra. Sắc mặt hắn phờ phạc chỉ tay vào ghế dựa, Lý Tịch bèn ngồi xuống.

Thanh Bác nhanh nhẹn cáo lui, Lý Tịch lại đứng lên. Ngôn Ấp quét mắt nhìn y từ trên xuống dưới, sau đó lộ ra vẻ hài lòng: “Khanh vô sự là tốt rồi...” Tiếng hắn vẫn còn yếu nhưng rất vui mừng.

Nghi vấn trong lòng Lý Tịch lại trôi lên, rót cuộc buột miệng: “Sao Hoàng thượng lại... phải cứu ta?”

Ngôn Ấp ngây người. Cả gian phòng trầm mặc.

Sau đó hắn mỉm cười rạng rỡ như tổn rất nhiều sức lực: “Bởi vì... Lý Tịch là người rất quan trọng.”

Lại một khoảng yên lặng.

Lý Tịch chẳng biết nên nói gì mới phải, cuối cùng quỳ xuống hành lễ với Ngôn Ấp. Trong mắt y ngấn lệ mà chẳng dám ngẩng đầu lên.

Đáy lòng thương tâm như thế nên y mới không dám ngược nhìn. Cũng không biết bản thân suy nghĩ cái gì, nếu thấy được khuôn mặt người kia liệu y có xoay người chạy ra ngoài hay không?

Thế nên y chỉ có thể cung kính quỳ xuống, làm lễ nghi của một thần tử. Lần đầu tiên y cảm nhận được, người kia cách xa mình đến chừng đó... Xa xôi đến không cách nào chạm tới...

Ngôn Ấp ngắm con người dập đầu kia, từ chóp đầu đen nhánh cho đến cử chỉ lễ độ, nhưng lại khiến lòng hấn đau đớn.

Lý Tịch quỳ xuống chính là tạo một khoảng cách giữa hai người họ. Mà khoảng cách này không bên nào có cách kéo gần lại.

Ngôn Ấp giấu tay vào chăn, chậm rãi nắm tay thành nắm đấm đến hằn dấu móng tay. Tựa như làm vậy mới giảm được nỗi thương tâm trong lòng.

Cuối cùng, dưới sự khẩn cầu của Lý Tịch, Hoàng đế vẫn chưa hỏi tội sự việc này. Điều này khiến cho những người trong cuộc sợ hãi sự hời hợt của Hoàng đế, cũng như chấm dứt chuyện này.

-0-

Lý Tịch buồn bực bỏ văn án xuống. Chủ bạc đứng bên (là cấp dưới trưởng của thừa tướng, hàng chính thất phẩm, chức vị không cao nhưng đa phần quyền hạn rất lớn) cẩn trọng nhìn sắc mặt y, nhẹ nhàng hỏi: “Đại nhân có muốn ngừng một lát không?”

Đột nhiên y sực tỉnh, quay sang bảo chủ bạc: “Không cần, người lui xuống đi. Ta nghỉ ngơi một chút sẽ gọi người.”

Chủ bạc lo lắng hỏi: “Đại nhân, sắc mặt ngài có hơi khó coi...”

“Không sao, chỉ là mệt thôi. Ta nghỉ ngơi chút là khỏe.”

Đợi người kia đi khuất rồi Lý Tịch mới đứng lên, mang cả nỗi phiền não mờ ảo đến bên cửa sổ. Bên ngoài song cửa, bầu trời thu lắng một màu trong xanh phẳng lặng, nhưng cõi lòng y thì chập choạng.

Vết thương Ngôn Ấp đang dần phục hồi, nhưng trái tim y thì đầy biến chuyển bên trong. Tình cảm mập mờ không nói nên lời khiến y thấy phiền muộn.

Y vẫn thờ người ra đó, đến khi chủ bạc vào, cẩn trọng lên tiếng: “Đại nhân...” thì y mới sực tỉnh.

Trông thấy sắc mặt lo lắng của chủ bạc thì Lý Tịch tỉnh táo ngay: “Người đến rồi? Vậy bắt đầu đi.”

Chủ bạc mang mấy tấu chương trình lên bàn: “Đây là danh sách Lục khoa mới đưa lên, xin thừa tướng xem qua.”

Lý Tịch hời hợt ngó qua, bỗng nhiên một cái tên bắt mắt y. Là do Hân châu đệ lên, tất nhiên là hạng mục thuế địa phương mà quan nơi đó đưa đến kinh thành, trong danh sách quan địa phương có tên một người, đó là Nguyễn Ngưu. Y thấy cái tên đó thì ngơ ngẩn cả buổi, bỗng chốc đêm ấy nơi Dĩ sơn hiện ra trong tâm trí, cảnh Ngôn Ấp giống trống giữa đêm lửa trại.

Y thở dài mà gấp tấu chương lại.

-0-

Ngôn Ấp thấy tấu chương đó thì bỗng nói: “Lý Tịch, khanh thấy cái tên đó rồi sao?”

Lý Tịch dạ một tiếng, không nói gì thêm.

Ngôn Ấp ngẩng đầu lên: “Nếu hấn đã đến thì lời nói dối của khanh sắp bị vạch trần rồi.” Trong giọng điệu hấn có chút ranh mãnh.

Y thấy ánh mắt ranh mãnh trên thượng tọa đó thì lạnh nhạt đáp: “Không thẹn với lương tâm, tự nhiên tâm bình khí thản thôi.”

Ngôn Áp nhú mảy, đoạn mỉm cười. Nhưng lời hắn vẫn nói trúng tâm sự của y.

Nếu Nguyễn Ngưu đã vào kinh thì ắt phải gặp mặt y... Nói thế thì đúng là lời nói dối của y sẽ bị vạch trần... Nhất định sẽ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của người khác... Cứ tưởng y không cần để ý thứ gì, kết quả vẫn để tâm đến lòng dạ thuần phác của người dân quê.

-0-

Nửa tháng sau, quan địa phương Hân châu vào kinh thành. Sau khi Nguyễn Ngưu thấy Lý Tịch thì thần sắc kinh ngạc đến há hốc, đứng chết trân, tới khi có kẻ đẩy hắn một cái, hắn mới hồi tỉnh. Lý Tịch thấy sắc mặt căm giận của Nguyễn Ngưu thì ngao ngán cười khở.

Quả nhiên mà.

Tự vẫn có tật giật mình nên lương tâm mới bất an. Nếu lương tâm này không có nhiều thì tốt biết bao.

Sau đó Nguyễn Ngưu gặp được Hoàng đế, đáng tiếc Lý Tịch không nhìn được thần sắc của hắn, nghĩ đến chắc là còn kinh hãi gấp trăm lần đây.

Kết quả tới hôm ấy, Nguyễn Ngưu đến phủ thừa tướng cầu kiến Lý Tịch. Sau khi thấy tên người trình thiệp lên thì y hốt hoảng.

Lúc Chu bá mời trà, ông lão khó tránh đưa mắt đánh giá Nguyễn Ngưu, cảm thấy cách ăn vận và cử chỉ của thanh niên này có hơi lạ. Sau đó ông lại thấy thần thái không được tự nhiên của Lý Tịch thì chần chờ không muốn đi. Đến khi thấy ánh mắt y bảo lão lui ra thì ông mới đi xuống.

Bên trong căn phòng rất yên ắng, Nguyễn Ngưu cứng đờ người cảm tách trà nốc cạn, hết trà rồi thì tay chân càng luống cuống hơn. Với lại...rất cuộc hết trà để uống tiếp.

Lý Tịch hiểu tâm tình của hắn nên cúi đầu nhấp chén trà của mình.

Qua một hồi lâu sau, khi Lý Tịch tin rằng Nguyễn Ngưu sẽ không lên tiếng thì đối phương mới nhỏ giọng nói: “Lý... đại nhân, mấy người dưới quê vẫn rất nhớ ngài, thường cứ hỏi khi nào ngài mới về thăm được...” Thanh âm hắn cứ nhỏ rí dần.

Lý Tịch ngẩng đầu, trông thấy sắc mặt ảo não của Nguyễn Ngưu. “Nhưng ta nghĩ Lý đại nhân sẽ không về đâu...”

Lý Tịch hòa nhã nói: “Ta cũng rất nhớ dân chúng ở Dĩ sơn.”

Nguyễn Ngưu ngẩng đầu lên, sắc mặt có hơi đỏ, cơn phẫn nộ trong mắt tràn lên: “Chẳng qua Lý đại nhân là vì đi làm công vụ nên đến Dĩ sơn xem xét thôi. Chúng ta đảm đương không nổi sự nhớ của Lý đại nhân đâu! Giờ ta mới biết, thì ra năm đó bọn kiến cỏ chúng ta lại may mắn thấy được khuôn mặt thật của Hoàng đế! Ngay từ đầu hai người rõ là có ý đồ riêng!”

Đôi mắt Nguyễn Ngưu sức lửa, mà ánh mắt Lý Tịch lại tựa băng.

Lý Tịch không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt của Nguyễn Ngưu đỏ bừng, nhìn cho đến hắn phải cúi đầu.

Đáy lòng Nguyễn Ngưu thốt lên cơn sợ hãi. Đối diện với nam nhân kia mới nhận ra, chỉ vài năm ngắn ngủi mà y đã biến thành một người khác. Ánh mắt Lý Tịch bộc lộ sự oai nghiêm đến áp đảo người.

Cho nên Nguyễn Ngưu không thể không cúi đầu.

Khi hắn cúi mặt xuống thì y mới lên tiếng, chất giọng y không cao nhưng thấm sâu vào lòng Nguyễn Ngưu: “Người đang ở trong phủ ta nên lần này xem như bỏ qua. Nếu lời vừa rồi lọt vào tai người khác, người có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ trăm. Chúng ta không cần nhắc lại chuyện năm xưa, cũng không cần phải nói ai mới thực là ai. Hôm nay người cũng làm quan cho triều đình, khi về hãy cẩn thận suy nghĩ cái lợi và hại của nó. Còn nữa, hãy nhớ kỹ, trong triều có cao có thấp. Hôm nay Nguyễn Ngưu người là khách của ta, người nói cái gì ta cũng nghe. Nhưng khi bước ra khỏi cánh cửa này, ánh mắt người khác đều nhìn vào. Hoàng thượng là thiên tử của người, ta là thượng ti của người, người nói chệch câu nào, dù ta không muốn

lấy mạng người thì có hàng đồng kẻ dối bắt lỗi người. Người phải giữ tính mạng mà thắng quan, ‘quân vi thần cương,’ nhớ cho kỹ.”

Sắc mặt Nguyễn Ngừ trắng bệch. Con người này trước mặt hắn đã không còn là thư sinh chữa bệnh của năm đó nữa.

Thanh âm tao nhã của y lại cất lên: “Người dân Dĩ sơn ai cũng thuần phác, hiện tại đều khỏe mạnh không? A Cầu thế nào, đã cưới vợ chưa? Còn Thẩm Kim đại bá thì sao, thân thể có khỏe không?”

Nguyễn Ngừ không kềm được liếc mắt nhìn Lý Tịch, ánh mắt y rất đổi ôn hòa. Sự tương phản quá lớn này khiến Nguyễn Ngừ sợ hãi, nhưng đôi mắt dịu dàng đó lại chinh phục được sự tín nhiệm của hắn. Hắn lí nhí nói: “A Cầu đã cưới vợ rồi, đứa nhỏ mới được tròn tháng. Mọi người đều khỏe cả... Thỉnh thoảng Thẩm đại bá cứ nhắc ngài mãi, nói ngài thể nào cũng phải nhín thời gian ghé thăm...” Hắn ngưng lại.

Lý Tịch trầm mặc, sau đó thở dài: “Nếu rảnh rỗi ta sẽ đi một chuyến.” Y lên tiếng gọi, Chu bá liền bước vào. “Chuẩn bị một chút đặc sản của kinh thành cho Nguyễn đại nhân đi.” Sau đó y quay sang Nguyễn Ngừ. “Nhờ người gửi cho dân làng, nói là ta rất nhớ bọn họ.”

Nguyễn Ngừ khẽ gật đầu.

Lúc chia tay, đột nhiên hắn hỏi Lý Tịch: “Lý đại nhân, lúc đó ngài... vì sao không ra lệnh tiêu diệt chúng ta?”

Lý Tịch ngậy người, sau đó mỉm cười: “A Ngừ, hiện giờ người cũng làm quan nên hắn phải hiểu, làm quan không có nghĩa là lợi dụng bá tánh, áp bức mồ hôi công sức của các người. Đường kim Hoàng thượng là một minh quân, sao bệ hạ lại tùy tiện cho phép quan lại quyết định hàm hồ như thế?”

Nguyễn Ngừ đỡ đầu ra, sau đó nở nụ cười. Nụ cười đó làm y nhớ đến người thanh niên đôn hậu giản dị của năm đó.

-0-

“Nghe nói Nguyễn Ngừ đến bá kiến khanh?” Hôm sau Ngôn Ấp hỏi y.

“Dạ.”

“Hắn không làm khó dễ khanh sao?” Biểu tình Ngôn Ấp lộ ra vẻ hứng thú, có hơi tỏ ý muốn trời long đất lở.

Lý Tịch cười khổ: “Không có, chẳng qua Nguyễn Ngừ muốn ôn chuyện xưa thôi.”

“Có vẻ khanh nói chuyện rất thoải mái.” Ngôn Ấp mỉm cười.

Lý Tịch không đáp gì.

Hắn khẽ chau mày: “Trong khoảng thời gian này luôn thấy khanh có nhiều tâm sự. Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Tịch lắc đầu: “Không có.”

“Không có?” Lòng mày hắn càng chau hơn. Lý Tịch cúi đầu, không thấy được vẻ mặt người kia.

Trong lòng Ngôn Ấp xôn xang. Chẳng biết có phải ảo giác hay không mà gần đây người này lại quá xa cách với hắn. Hắn suy ngẫm một hồi: “Cũng phải nói đường như hôm qua ta nằm mơ về cảnh sắc của Dĩ sơn.”

Lý Tịch vẫn lặng thinh. Hôm qua, y cũng nói câu này với Nguyễn Ngừ. Nhưng xem y kia, bốn phận của thần tử để đâu chứ? Rõ ràng không nên như thế nhưng y vẫn kềm không được, không dám nhìn thẳng mặt hắn.

Là lòng đang bất an.

Ngôn Ấp đành mặt, vỗ tay cái rầm xuống bàn: “Lý Tịch!”

Lý Tịch cả kinh. Thanh âm của Hoàng đế mang chiều giận dữ. Y ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt uất giận của Ngôn Ấp.

Một làn băng khí động trong điện.

Ngôn Áp lạnh lùng nhếch môi: “Rốt cuộc khanh có chuyện gì?”

Lý Tịch trầm mặc một hồi: “Chắc do lần trước bị kinh hoàng đó thôi.” Y lấp liếm.

Ngôn Áp bậm miệng, thở dài một hơi, cũng không nói gì thêm, chỉ phất tay bảo Lý Tịch đứng lên.

Lý Tịch cúi đầu đứng lên, lần đầu tiên thấy không biết nên nói gì.

Căn phòng tĩnh lặng.

Vẫn là Ngôn Áp lên tiếng trước: “Có phải khanh thấy lần đó che dấu tung tích nên có lỗi với dân chúng Dĩ sơn sao?”

Y ngẩng đầu tròn mắt, vì đối phương nhìn được cái áy náy của y nên y cảm thấy kỳ quái.

Ngôn Áp thấy bộ dáng ngỡ ngàng của y thật thú vị, hần bật cười: “Nghe nói năm nay Hân châu thu hoạch rất khá. Hôm qua họ nói muốn mời một vị quan trong kinh thành đến Hân châu xem, sẵn tiện cầu phúc cho thu hoạch trong mùa thu. Khanh có muốn đi không?”

Lý Tịch lại tròn mắt.

“Vậy quyết định thế đi, khanh hãy đi Hân châu một chuyến.” Ngôn Áp thừa dịp đối phương còn ú ớ thì quyết định ngay.

Y nhìn chằm chằm Ngôn Áp, đôi mắt hần phủ một tầng đen chẳng thể nhìn thấu.

Lý Tịch lặng lẽ khom người: “Dạ.”

Dường như đã có một thời gian dài, hai người vẫn sớm tối ở bên nhau. Mỗi ngày mỗi buổi đều có thể nhìn thấy đối phương. Sau đó, có thể sẽ có một khoảng thời gian không thấy được hần...

Lúc Lý Tịch bước ra khỏi chỗ của quân vương, lòng dạ hơi trống trải.

Ngôn Áp lắng nghe tiếng đóng cửa nhẹ nhàng đó. Trước mắt tối sầm lại.

Không biết còn phải chờ đến khi nào. Lại có một người như thế, khiến cho hần cam tâm tình nguyện vứt bỏ sinh mạng mà bảo vệ.

Tình cảm sâu đậm dường ấy khiến hần kinh sợ. Chắc sẽ có một ngày, cảm tình này sẽ tuôn tràn ra nhấn chìm hần.

Thế nhưng, đối phương vĩnh viễn vẫn giữ bộ dáng bình thản như thế.

Nếu nhân duyên con người là do tơ hồng trời định, vậy bên kia sợi chỉ đỏ của Ngôn Áp hần... chẳng lẽ là hư vô thôi sao?

Ngôn Áp siết chặt nắm tay đến xanh xám.

Dưới màu nền, đôi mắt y như sóng nước róc rách trôi. Ngôn Áp lại cúi xuống hôn y, nhưng lần này là hôn môi.

Lý Tịch không có kháng cự.

18. Chương 17: Chử Tình, Thà Lún Sâu Chứ Không Buông Bỏ

Sau đó, Lý Tịch xuất phát cùng quan viên Hân châu lên đường. So với lần đầu đến đây, giờ Lý Tịch nhận được sự đãi ngộ hoàn toàn khác hần. Mấu chốt là ai cũng kinh ngạc: “Sao mời được đương triều thừa tướng đến thế này?!” Thái độ bình tĩnh lễ độ của y thật khác với sự tưởng tượng của mọi người về quan triều đình.

Sau khi chuyện lắng xuống, Nguyễn Ngưu lại tìm đến Lý Tịch. Hắn trầm mặc nửa ngày, tới lúc y tưởng hắn sẽ không nói nên lời được thì đối phương ngập ngừng: “Đêm nay trong làng có lẽ cầu phúc. Ta có nhắc với Thảm Kim đại bá chuyện của ngài... Chúng ta muốn mời đại nhân tham dự...” Hắn dứt câu thì ghen lời.

Có thể hắn thấy, trước đây nổi giận với Lý Tịch thì kết quả trái ngược là làm quá lố, giờ lại muốn mời y nên thấy thẹn thùng. Trong lòng y cười thầm, tất nhiên lấy vẻ mặt hết sức nghiêm túc nhận lời mời đối phương.

Những dân làng trước đây cùng kẻ vai sát cánh đi với Lý Tịch vào Dĩ sơn giờ rõ ràng rất sợ hãi. Bất luận ai nói chuyện với y cũng hết sức nhỏ nhẹ cẩn trọng, tựa như lớn giọng một chút sẽ khiến y giận dữ.

Lý Tịch nhận ra, chuyến hành trình này không còn tự do tự tại như lần đầu nữa. Điểm này càng xác thực rõ hơn khi lửa trại được đốt lên. Vị trí của Lý Tịch cao cao tại thượng cách xa hết thấy mọi người. Chắc vì có mặt y mà dường như không ai dám lớn tiếng trêu đùa. Y đưa mắt nhìn xung quanh thì thường bắt gặp ánh mắt tò mò của mấy đứa nhỏ, đa phần chúng nó đều thò ló nhìn y sợ sệt. Còn khi bị y nhìn lại, cả bọn đều trốn sau lưng người lớn như thấy quái vật chẳng bằng. Đợi y dời mắt đi rồi, mấy đứa nhỏ đó mới lăm lết ló đầu ra quan sát y tiếp.

Lý Tịch cười đau khổ.

Rượu lần này hẳn là Nguyễn Ngưu mua loại rượu ngon trong kinh thành mà mang về. Y nhấp một ngụm, nhưng không có hương rượu đục ngầu năm đó.

Uống một ngụm mà đau một hồi, thật rất chất.

Không nên đến mà...

Lý Tịch thầm thở dài.

Y bất giác nhìn sang bên. Còn nhớ rõ năm đó, chỉ cần quay đầu lại sẽ thấy được dung mạo của Ngôn Ấp. Khi đó, khuôn mặt hắn được lửa trại dọi ra màu da đồng.

Ngôn Ấp là sự tồn tại hùng mạnh.

Đó là lần đầu tiên y cảm nhận đối phương không giống người thường, hẳn vốn là vương giả trời sinh. Hiện nay, vô luận có tìm kiếm thế nào thì người cũng không có ở đây.

Giọt rượu trong miệng y càng thêm chất chua.

Cũng giống năm đó, cái trống cũ được mang ra, Thảm Kim lại xướng lời ca dao kia lên:

Chiều tà gió thổi ***g lộng man man

Để cho thiên trạch chiếu soi huy hoàng

Lời ca cất lên khiến Lý Tịch ngây dại, nhớ đến nam nhân với thần sắc còn bệnh đang ở trong kinh thành.

Một hồi sau, dùi trống được đưa tới tay y. Y trở mắt nhìn cái dùi trống, sau đó thấy thần sắc của Thảm Kim. Y thở dài, từ tốn đi đến trước chiếc trống, bắt chước bộ dáng giống trống của Thảm Kim.

Trống da rung lên. Y biết bộ dáng mình thua sinh yếu đuối, cách nào cũng không có được uy nghiêm như vị quân vương kia. Nghĩ thế y liền hát lên lời hát của đối phương.

Cầu năm thông dân thịnh, khúc thiên hạo ca

Ngát sơn sáng láng, thuận theo trường đạo

Cung kính thần linh, bảo hộ nhà Trần ta

Thanh âm người kia nổi lên rõ nét trong trí nhớ như khắc vào thời gian. Thậm chí y nhớ cả từng cơn bắp trên cánh tay đánh trống của hắn. Trong ánh lửa trại, người đó quay sang nhìn Lý Tịch, lúc cười đầy mắt không có âm áp... Hắn nghiêm trang tiếp nhận dùi trống, mang ngạo khí ‘ngoại trừ ta thì còn ai’... Ký ức dạt dào như thủy triều ập đến khiến Lý Tịch sụp đổ trong lòng.

Bốn bề tĩnh lặng, ai cũng nín thở nhìn Lý Tịch. Còn y lại chỉ nhìn được lửa trại trước mặt, chỉ nhớ được khi người đó ngừng đầu lên thì trời đất im lìm.

Nguyễn Ngưu đã chuẩn bị sẵn một căn nhà cho y nghỉ ngơi, dù đơn sơ nhưng thấy được sự bố trí cực khổ của người dân hiền lành. Y thay thường phục xong thì lại ra ngoài.

Lửa trại hăng còn chưa tắt, trong đêm tối có thể thấy bóng dáng mấy đôi tình nhân đang nép vào nhau. Có lẽ sau khi Lý Tịch đi rồi mọi người mới thả lỏng được.

Y thông thả tản bộ trên con đường mòn, chẳng cách nào chớp mắt.

Đêm hôm ấy, người đó ngủ cạnh bên y. Lúc đó không có cảm giác gì, nhưng giờ này y lại thấy mặt đỏ bừng.

Đã từng... chỉ cách người đó một sải tay...

Gió trên núi cao rất lạnh, y kéo chặt áo vào. Thi thoảng tiếng côn trùng khê khàng kêu vang, nhưng càng khiến không gian thêm yên ắng.

Từ đằng xa có thể nhìn thấy thôn làng, y tìm một tảng đá dưới tàn cây mà ngồi xuống. Nhìn xuyên tán lá thấy được bầu trời rất cao, tinh tú sáng lấp lánh. Trong làng, đây đó vang tiếng chó sủa, bầu bạn với y chỉ có tiếng gió thổi.

Ánh sao chiếu vào đáy mắt như mặt nước lan tỏa khiến cõi lòng y thanh tĩnh. Một vì sao băng giá lóe lên, nổi cho lòng y cũng se lạnh. Gió núi thổi ào ạt mang theo sương đêm, hơi lạnh như băng thấm thấu vào lòng. Gió càng lạnh thì lòng càng tỏ tường.

Nhưng càng tỏ tường thì càng rùng mình.

Nhìn những vì sao này, lại nhớ đến ánh mắt của Ngôn Ấp. Ánh mắt ngạo nghễ của Ngôn Ấp trong ánh lửa năm đó, ánh mắt cô độc của hắn khi kể về thân thế nơi trà lâu, còn có... ánh mắt dịu dàng mà kiên định trên lưng ngựa kia...

Trái tim y đau đớn.

Rốt cuộc y làm sao chứ? Vì sao lại nhớ đến người đó? Vì sao Ngôn Ấp cứ như chất độc xâm vào xương cốt, từng giọt thấm vào lòng?

Nếu đối phương là nữ... thì y biết tâm tình này nhất định là tình yêu.

Thế nhưng... đối phương là một người nam tử, hơn nữa còn là quân vương.

Sự thống khổ chậm rãi chảy vào xương cốt như chất độc có tên là Ngôn Ấp. Y vô thức nhặt hòn đá trên đất lên nắm chặt.

Có phải nỗi đau xác thịt có thể che đậy đau xót trong lòng?

Nhưng có làm vậy thì ***g ngực vẫn đau thót. Lý Tịch đưa tay lên cao trước mắt để che đi ánh sáng của tinh tú.

Khóe mắt y khẽ ướt.

Nếu như có thể... có thể quên hết đi... có thể như ngọn gió thổi cuốn bụi bay đi, để tâm tình như mây nhạt gió lùa, có phải tốt biết mấy không?

Thế nhưng... ký ức hiện rõ trước mắt, làm sao có thể xóa nhòa?

Lý Tịch ngồi trên núi gió rét căm, cả người cũng lạnh giá theo. Nhưng duy mỗi đôi mắt mỉm cười nhìn Lý Tịch là không phai màu trong lòng y, mà mỗi lúc lại mỗi rõ ràng.

Đến nửa đêm y mới quay về phòng. Ngày hôm sau, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, y ho sù sụ xong thì lên cơn phong hàn và sốt cao khiến cho ai cũng kinh hãi.

-0-

Tiếng vó ngựa văng vẳng bên tai, Lý Tịch ngồi dần sóc trong xe cũng tầm ba ngày. Y chẳng màng lời khuyên can của quan địa phương mà nặng nề lúi túi thăm đang bệnh về kinh thành.

Bỗng nhiên giây phút đó y muốn thấy khuôn mặt hẳn, muốn xem bệnh tình hẳn đã thế nào rồi... Ấp ủ nỗi lòng đó nên dù xương cốt có rã rời đứt đoạn, y cũng muốn quay về với người đó.

Trời đã chạng vạng tối, do họ xuất phát hồi hă nên đã lỡ mất trạm nghỉ phía trước. Kết quả, đoàn người Lý Tịch phải đi thêm một ngày dài nữa mới đến được trạm nghỉ kế tiếp. Ngay cả toán thị vệ đồng hành bảo vệ y còn chịu không nổi thì huống chi y đang mang bệnh trong người. Mấy ngày nay, y đã thấm thê nào gọi là chòng chênh lắc lư. Ngay cả vậy, y cũng nhất quyết không dừng.

Y chỉ có một suy nghĩ... Muốn được thấy hẳn.

Thế nên khi thấy trạm nghỉ tiếp theo thì ngoại trừ Lý Tịch ra, ai cũng mừng hóm. Còn y thì buồn nôn đến choáng váng.

Lúc tới gần trạm nghỉ, bỗng nhiên có thị vệ vén màn nói: “Lý đại nhân... Hình như trạm nghỉ... có chút...”

Lý Tịch ngẩn ra, thấy sắc mặt do dự của thị vệ thì ló đầu ra xem.

Vốn hễ có quan đến trạm nghỉ thì nhất định sẽ có người ra nghênh đón. Có điều giờ lại có giới vệ canh ở cửa nhưng dáng bộ rất nghiêm nghị. Cũng có người mặt mày trầm trọng chặn xe ngựa họ lại.

Đến khi thị vệ thông báo thì người kia mới lộ ra vẻ an tâm: “Thì ra là thừa tướng đại nhân sao?”

Lý Tịch ừ một tiếng rồi hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Người kia kính cẩn đáp: “Có một vị đại quý nhân từ kinh thành đến nên mới đón tiếp đại nhân chậm trễ như vậy.”

Lý Tịch hơi kinh ngạc. Khi đang nói chuyện thì xe ngựa đã vào trong sân. Lý Tịch quay đầu thì thấy dưới ngọn đèn, có người đang đi dọc hành lang về phía sảnh trước.

Y biến sắc.

Người đó là Trần Hoán, một trong thị vệ bên cạnh Hoàng đế.

Y thét to: “Dừng xe lại!” Lúc mọi người chưa kịp phản ứng gì y đã nhảy phốc xuống xe ngựa, chạy ào tới trước mặt Trần Hoán: “Đã có chuyện gì? Sao các người lại ở đây? Hoàng thượng có chuyện gì sao?”

Trần Hoán còn hoảng sợ hơn, một lúc sau mới hồi phục rồi tươi cười bẩm với y: “Thừa tướng không cần kinh hoàng như thế, không có gì xảy ra hết.” Đoạn hẳn cẩn trọng nhìn xung quanh mới tiếp lời: “Đại nhân đến là tốt rồi. Vốn chúng thuộc hạ tướng đại nhân còn ở Hán châu. Ngài mau tới sương phòng đằng sau với ta.”

Lý Tịch đầy hồ nghi, vừa đi theo Trần Hoán mà vừa hỏi: “Là ai? Ai ở trong sương phòng vậy? Có phải vị đại quý nhân từ kinh thành không?”

Trần Hoán khó xử trả lời: “Đại nhân không cần trách cứ chúng thuộc hạ...” Hẳn lắm bẩm cả buổi mà chẳng nói được hết ý câu. Y thấy thần sắc của hẳn thì kềm nén nghi vấn của mình, dù sao gặp rồi sẽ sáng tỏ thôi.

Kết quả vừa thấy người kia y đã sợ đến khiếp.

Sau này nhớ lại, mỗi lần Lý Tịch bị dọa khiếp hồn thế này thì nguồn cơn cội rễ luôn chỉ có một người.

Ngôn Ấp!

Lúc đó Ngôn Ấp đang thay y phục, Tùng Mạc Thường đang đứng bên hầu hạ. Đến khi Trần Hoán đẩy cửa rộng ra y mới bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều ngây ngẩn.

Lý Tịch mở miệng ra nhưng chẳng nói được gì, cuối cùng bật một câu: “Tại sao người lại ở đây?”

Đại bất kính.

Tùng Mạc Thường và Trần Hoán đều nhú mày.

Nhưng Ngôn Ấp lại mỉm cười. Hẳn thuận tay chỉnh trang y phục rồi xua tay bảo hai thị vệ lui ra.

Trần Hoán và Tùng Mạc Thường cúi người chào rồi ra ngoài. Lúc đó Lý Tịch vẫn đứng chỗ bậc cửa, đến khi nghe tiếng đóng cửa mới sực tỉnh.

Ngôn Áp từ tốn ngồi xuống mép giường: “Sao ngươi lại đến sớm vậy? Chưa gì đã tới đây được?” Hắn nhúm mày trông như không thoải mái cho lắm.

Lý Tịch bước đến ngọn đèn mới thấy khuôn mặt hao gầy của đối phương, trong lòng vừa xót lại vừa tức: “Sao Hoàng thượng lại đến đây? Có chuyện gì à?”

Ngôn Áp giật mình, hồi sau mới trả lời: “Không có gì.”

Nhất thời y không kiềm được cơn giận nên nói hơi lớn tiếng: “Nếu không có gì, chẳng biết Hoàng thượng có nhớ mình mới bị thương hay không?” Y bất giác cau mày.

Kết quả, con người ngồi trên giường kia thản nhiên cúi đầu mà cười.

Lý Tịch trợn tròn mắt. Có gì buồn cười chứ?

Y đang tính nổi giận nữa thì người kia đứng lên.

Dưới ngọn nến, người đó bước đến chỗ Lý Tịch, thân hình cao to chấn ánh sáng khiến trước mặt y là một khoảng u ám.

Lý Tịch kinh ngạc nhìn hắn đi về hướng y.

Sau đó...

Hắn ôm lấy y.

Tâm trí y chấn động! Tiếng tim đập thành thịch bên tai, chẳng biết là nhịp tim bản thân hay là của hắn...

Ngôn Áp ôm Lý Tịch trong lòng, còn y thì nghiêng mặt áp vào ngay trái tim hắn. Vòng tay người đó quá thật ấm áp, ôm lấy y như màu nắng mùa thu soi rọi những chiếc lá vàng rải rác.

Khuôn mặt y nóng bừng.

...

Ngôn Áp ôm chặt Lý Tịch.

Nhưng y vẫn mù mờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Khi người đó ôm lấy mình thì y đã hoa mắt, tựa như ánh sáng chiếu vào mặt nước khiến màu nước tỏ ra, trước mắt chỉ còn mờ ảo.

Vòng tay ôm ấm áp ban đầu dần trở nên siết chặt. Cánh tay Ngôn Áp như muốn ôm Lý Tịch hòa tan vào lòng hắn.

Rồi dần dần, Lý Tịch cũng thoát khỏi cơn mơ màng mà trở về hiện thực. Y cố sức ngẩng đầu lên, hơi đẩy tay muốn thoát khỏi cánh tay đối phương nhưng càng bị hắn thít chặt hơn.

Lý Tịch thì thào hỏi: “Hoàng thượng...?”

Ngôn Áp ôm chặt y vào lòng như thế, dịu dàng bảo: “Đừng nói gì hết...”

Ngọn đèn dọi ra bóng dáng hai người đang ôm nhau, thân mật như thế, mà cũng đôi tịch mịch biết bao.

Sắc mặt Lý Tịch càng đỏ bừng.

Thật đáng sợ quá. Trong chớp mắt được hắn ôm vào lòng thì y lại vui sướng đến thế này. Chỉ nghĩ thôi, y đã thấy mình sa đọa.

Sau đó y nghe tiếng của Ngôn Áp: “Ta... rất nhớ ngươi...”

Y nghe câu nói ấy mà nghẹn ngào. Thân người bị đẩy khê ra, Ngôn Áp nhìn ngắm khuôn mặt của y. Y vội lấy tay che mắt lại, sợ hãi cảm xúc này sẽ bị đối phương phát hiện.

Kết quả, tay y được khê khàng tách ra.

Ngôn Ấp hôn phớt lên mi mắt y... rất đôi ăm ắp và rất đôi dịu dàng.

Hắn hôn nhẹ lên mắt y khiến lông tơ toàn thân y đều nổi lên. Sóng lưng run bần bật khiến cả người y cứng đờ.

Y nghe đôi phương cúi xuống thăm thì: “Ta... phải làm sao mới bắt được người đây...?”

Tiếng nói Ngôn Ấp nghe như lời thở than. Một lời than vừa cam chịu lại vừa sùng ái.

Cuối cùng hắn cũng dời môi đi.

Tay y lúng túng đặt lên ngực áo của hắn. Y chậm chạp mở mắt ra nhìn người ấy. Trong đáy mắt của Ngôn Ấp đầy nỗi thống khổ. Cũng chẳng biết dừng khí ở đâu ập đến mà y ôm chầm lấy người kia.

Lý Tịch thấy tất cả giống như giấc mơ, cảm thấy bản thân đang ngập chìm trong cơn mộng. Bầu không khí huyền ảo lay động khiến y không cách nào kháng cự.

Nhưng... cái ôm ấy... Lại khiến trái tim Ngôn Ấp nhảy dựng, nó cứ đập thình thịch, thình thịch như muốn bổ nhào khỏi ***g ngực.

Hắn nhìn Lý Tịch. Dưới màu nền, đôi mắt y như sóng nước róc rách trôi. Ngôn Ấp lại cúi xuống hôn y, nhưng lần này là hôn môi.

Lý Tịch không có kháng cự.

Nụ hôn của Ngôn Ấp bắt đầu như sự khê khàng nhăm nháp, sau đó lưỡi hắn thâm nhập vào môi y.

Tiếp đến là nụ hôn nồng sâu khiến người ta nghẹt thở.

Tất cả đều như ảo mộng.

Y hôn hắn, hắn hôn lại y.

Chân y đuối sức đứng không vững như hôm đó bước xuống xe ngựa. Nếu không phải Ngôn Ấp ôm lấy thì nhất định y đã ngã phịch xuống đất. Nhưng, y chỉ có thể bám chặt lấy hắn tựa như dây mây quấn lấy đại thụ.

Ngôn Ấp hôn y, nụ hôn từ say đắm nồng nàn dần trở nên êm ái, từng chút luyến lưu bên khóe môi. Cảm giác mới đôi ăm lòng.

Lý Tịch nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Bàn tay người kia chậm rãi chuyển từ trên lưng y xuống ngay đốt sống lưng, từ tốn vuốt ve. Cả người y run cầm cập.

Trong nụ hôn quấn quýt đó, y nghe tiếng cười rất khê của Ngôn Ấp. Tiếng cười đó mới thật ăm ắp.

Chỉ cần nghe được hắn cười là y thấy rất vui. Kết quả, chỉ khiến Lý Tịch càng bầu chặt lấy vạt áo của hắn.

Khi tay y nắm lấy vạt áo thì bất chợt chạm phải làn da của Ngôn Ấp, làn da hắn nóng bỏng như đốt cháy y. Nhưng y cam tâm tình nguyện cứ thế mà chạm vào hắn. Có thể mới đến gần được Ngôn Ấp, đến thật rất gần người đó. Khi bàn tay y chạm đến ***g ngực Ngôn Ấp, hắn có hơi chấn động. Sau đó hắn như không cam lòng tỏ ra yếu kém nên luồn tay vào đai áo y.

Hắn lần tay vào sâu, bàn tay mơn trớn ngực y trong khi tay kia ôm lấy eo, cảm nhận được sự run rẩy của y trong vòng tay mình. Cảm xúc này như làn gió mát lay động nhánh cây khiến hắn rất thỏa mãn.

Sau đó động tác hắn trở nên mạnh bạo. Hắn cởi toan y phục Lý Tịch ra.

Tất cả chuyện này có sai hay không? Lý Tịch tự vấn lý trí, nhưng chỉ càng khiến y ôm chặt Ngôn Ấp hơn. Bằng không, sợ rằng hắn sẽ biến mất.

Khi ngón tay Ngôn Ấp ngập ngừng nơi eo thì y đã có phản ứng. Số người mà Lý Tịch đáng thương ôm lấy đều có thể dùng năm ngón tay mà đếm, mà luôn là bị người khác ép buộc kéo đến kỹ viện. Kết quả, cái ôm ân ái của tấm thân đáng thương này lại lọt vào tay một nam nhân, than hỡi ôi.

Nhưng lúc này, y chỉ thấy toàn thân nóng bừng, không biết có phải do còn bệnh hay là do đi đường mệt mỏi, hoặc còn lý do nào khác... Y chỉ có thể mờ ảo nhìn bàn tay của Ngôn Ấp, sau đó bị đối phương kéo đến giường.

Đất trời như sụp đổ dưới chân, lúc y mở mắt ra thì thấy đầu giường, sau đó nhìn vào ánh mắt của Ngôn Ấp.

Trong đáy mắt hần sôi sục lửa tình. Cảm tình xa lạ này khiến Lý Tịch run bắn lên. Bản năng y thấy rất sợ hãi. Động tác của đối phương phải nói là lỗ mãng, sự vuốt ve đó như thiêu đốt tâm hồn y. Nằm trên giường, chỉ trong chớp lát y đã bị cởi trăn hết.

Ngôn Ấp nhìn ánh mắt còn đang mê man của người bên dưới mình thì không kềm chế được mà hôn y tiếp. Hần mãi miết hôn đến khi y khê khàng rên rỉ mới buông ra. Y nghiêng mặt đi thở dốc, thụ động nằm ở đó. So với nữ tử mà y ngẫu nhiên gần gũi mà nói, phản ứng giờ của y không khác cá đơ trên thớt là bao. Nhưng dù vậy vẫn kích thích cơn khát tình của Ngôn Ấp.

Vóc dáng nghiêng sang bên của y lộ ra vòng cổ mảnh khảnh mê hồn, hần cắn phập vào cắn cổ đó. Mà đúng là cắn phập thật, y thấy vừa nhột mà vừa đau. Y chịu không nổi bèn đẩy hần ra, hậu quả đối phương bắt lấy tay y mà gặm luôn.

Lý Tịch không kềm được, nhíp mắt cười.

Ngôn Ấp kềm nén cơn xúc động, nhẹ nhàng ôm lấy con người trong mộng kia, đoạn ném áo ngoài của hần xuống đất.

Làn da hơi tái nhợt của Lý Tịch áp sát phần rực nóng của hần. Chỉ có vậy đã khiến Ngôn Ấp rất hưng phấn.

Nhưng hần gắng sức khắc chế bản thân, bởi vì hần sợ...

... Đây chỉ là một giấc mơ, khi tỉnh mộng rồi thì không chừng y sẽ tan biến...

Hần ôm lấy y, từ tốn phủ người lên mình y mà vuốt ve khuôn mặt kia. Y lại như con thú nhỏ nhẹ nhàng cọ vào tay hần, sắc mặt cười rất thỏa lòng.

Lòng ngực hần thít chặt khi thấy nơi cổ y từ từ hiện ra dấu đỏ, là dấu vết hần vừa lưu lại trên thân thể y. Lý Tịch lần mò thân thể Ngôn Ấp, cuối cùng nắm lấy tay hần rồi đan chặt tay hai người vào nhau.

Sau đó...

Sau đó rạng đông hừng sáng.

Tâm tư người đó không đơn giản như ta, chưa từng nghĩ sẽ kẻ vai sánh đôi bên nhau. Ta có thể dùng quyền mưu để đoạt thiên hạ, nhưng đối với trái tim người đó, ta lại vô phương.”

“Kỳ thật, điều khiến Hoàng thượng thích thú là cảm giác nắm thiên hạ trong tay, nhưng... không phải là thiên hạ này... Tâm tưởng của Hoàng thượng quá lớn... thần sợ vĩnh viễn cũng không theo kịp.”

19. Chương 18: Cổ Chấp Quá!!!

A... thật ra trời còn chưa sáng đâu...

Ánh nền phập phùng dọi ra bóng dáng Lý Tịch ngủ say trong vòng tay Ngôn Ấp. Có lẽ trời nóng nên khuôn mặt y đầy mồ hôi, dưới sắc nền tựa như hạt lưu trong suốt. Ngôn Ấp thích thú lấy tay đùa nghịch tóc y, đoạn hần phát hiện, cả khi ngủ y cũng không nhắm mắt hoàn toàn mà hơi hé một chút.

Chân y sợ lạnh nên len vào giữa chân hắn, trong khi lưng y vừa vặn rúc sâu vào ngực Ngôn Ấp, nơi làn da hai người chạm nhau cũng thấm chút mồ hôi. Nhưng hắn không hề nghĩ sẽ đẩy y ra. Từ nhỏ hắn đã ngủ một mình, thế nên cảm giác có người nằm kề bên, nghe tiếng thở nhẹ nhàng của đối phương mới hay ho làm sao.

Trên mặt y hăng còn hồng hào, rất nổi bật trên màu da tái nhợt. Hắn dịu dàng hôn khẽ vào thái dương y. Mi mắt đối phương khẽ chớp nhưng vẫn chưa thức, có điều y lẩm bẩm gì đó nghe không rõ.

Ngôn Ấp mỉm cười, còn muốn hôn tiếp thì phát giác thân nhiệt của y hơi cao. Hắn bèn kéo chăn đắp cho y, đoạn lần tay xuống chân mà thăm dò thử tay.

Từng ngón tay đan khếp vào nhau. Bàn tay con người này quả thật mềm mại.

Ngôn Ấp ôm lấy y.

Mới khiến hắn thót tim. Thân nhiệt của Lý Tịch rất khác thường. Hắn đẩy y ra, người y cuộn tròn lại nhưng vẫn không tỉnh dậy. Ngôn Ấp cau mày lay y dậy. Lý Tịch mơ màng mở mắt ra, thấy dáng cau mày của người kia thì ngơ ngáo, giọng nặng mũi hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Người thấy khó chịu sao?” Ngôn Ấp sờ trán y.

Lý Tịch bật tiếng ngạc nhiên, sau hồi lâu mới thì thào: “Có một chút...” Rồi y ngáp một cái rõ to.

Sắc mặt hắn càng cau có hơn: “Người hơi sốt rồi.” Hắn dùng chăn bọc kín y lại, tính bước xuống giường nhưng đã bị y ôm chặt lấy mà hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Gọi đại phu đến bắt mạch cho người.”

“Không sao, ta không sao cả. Mời đại phu làm gì? Ngủ một giấc là khỏe ngay.” Lý Tịch ngáp cái nữa.

“Người bệnh mà vẫn còn ngủ sao? Ngủ nữa sẽ hôn mê luôn đó.” Ngôn Ấp trừng mắt.

“Có người mới hôn mê, ta còn thấy người sờ sờ đây nè?” Lý Tịch không chịu lép vế trừng mắt lại.

Tuy hắn còn giận nhưng vẫn không kềm được tiếng bật cười: “Không mời đại phu không được, coi người sốt cao thế này mà?”

“Không gì đâu, vốn thân thể ta hay ốm yếu nên chuyện sốt này là thường tình, ngủ một giấc sẽ khỏe ngay.” Lý Tịch nhìn y, lại nói thêm: “Người yên tâm đi.”

Ngôn Ấp còn muốn nói nữa nhưng cũng thở dài, quay lại giường: “Nếu trời sáng người còn không bớt sốt thì nói ta nghe, ta sẽ gọi đại phu đến.”

Lý Tịch nằm xuống, lại bị hắn ôm chặt vào lòng. Lúc này khuôn mặt y thật sự đỏ bừng, chỉ biết lắp bắp: “Hãy tin ta...” Xong y nhắm chặt mắt lại.

Hắn thấy bộ mặt đỏ của y thì tươi cười: “Vờ ngủ à? Mắt người nhắm thít kia.”

Toàn thân Lý Tịch nóng hổi rất không tự nhiên. Tay hắn đang để trên bụng mình, y bèn luồn tay vào chân đan tay với hắn.

Nhắm mắt mà thần trí lại thanh thản.

Đây... là chuyện gì đây?

Có thể nào... không tự vấn sao?

-0-

Ngày hôm sau, quả nhiên cơn sốt của Lý Tịch đã hạ, chỉ còn hơi lấm tấm mồ hôi khó coi chút mà thôi. Ngôn Ấp vẫn kề sát bên y.

Nhưng mà sau đêm đó, Lý Tịch thức dậy rồi cứ luôn trầm mặc, chẳng nói chẳng rằng.

Đêm buông xuống, Ngôn Ấp khuyên y đi nghỉ ngơi. Đến lúc nằm xuống, kỳ thực y vẫn không ngủ được, mới khê thở dài.

Trời đã khuya, y nghe tiếng mưa tí tách ngoài song mà không cách nào chớp mắt. Ngọn nến bập bùng dọi ra đủ hình dạng trên vách tường trắng, gió lửa thổi vào khiến hình bóng không ngừng lung lay. Lý Tịch nhìn ánh nến ấy không chớp mắt.

Sau đó y nghe tiếng cửa mở ra rồi đóng lại. Trong đêm thanh vắng, tiếng động đó gắt gỏng làm sao, y vội nhắm chặt mắt lại.

Người bước đến gần y như mang theo hương vị mưa tầm tã. Chắc vì nhắm mắt nên y nghe rõ mồn một tiếng chân đối phương trong đêm tối. Y có thể hình dung bộ dáng đến gần của đối phương. Chỉ cần người đó bước đến thì ánh nến cũng sẽ ngừng lay động ngay.

Lý Tịch đang nằm xoay lưng lại hẳn.

Sau đó có tiếng kèn kẹt, là người kia đã ngồi xuống giường. Đối phương không lên tiếng gọi mà chỉ lẳng lặng ngồi đấy.

Bàn tay y dưới chăn chậm rãi nắm chặt lại, lòng bàn tay bắt đầu ướm mồ hôi. Y không dám cử động mà kiên trì giữ tư thế nằm ngủ, nhưng ***g ngực lại đập thành thịch.

Ngôn Ấp nhìn con người đang nhắm chặt mắt kia thì cõi lòng dằng dụa xót. Nhất định người kia không biết rằng, đêm hôm đó hẳn đã khắc ghi hình dáng lúc ngủ của y, thậm chí tưởng tượng được cả hô hấp của y.

Bất quá... là y không muốn thấy hẳn thôi.

Ngôn Ấp bặm môi. Bóng lưng của y phất phới dưới ánh nến, không hề nhúc nhích. Vốn hẳn vào định nói gì đó nhưng đã quên hết, chỉ nhìn mỗi hình bóng kháng cự của đối phương.

Một khoảng lặng thình bao trùm.

Trong ngọn nến, cuối cùng Ngôn Ấp từ tốn vươn tay ra, bất động thật rất lâu mới lẳng lẳng mơn trớn trán y.

Đêm hôm đó, trán y cũng tứa mồ hôi thế này.

Tất cả đã khác rồi sao?

Tay hẳn dừng trên vầng trán đó, ngón tay còn dính chút màu đen nhưng không hề có độ ẩm. Lòng bàn tay hẳn lạnh như cơn mưa đêm bên ngoài.

Lúc cửa đóng lại, Lý Tịch mở mắt ra.

Chỗ bàn tay người ấy vuốt ve còn nóng hổi đến thiêu đốt cả thân thể. Y cắn chặt môi, nắm chặt tay lại.

Hẳn định nói gì sao? Y thần thờ suy nghĩ.

Ánh nến thấy được bộ dáng của hẳn, mà y lại nhát gan không dám mở mắt nhìn. Y cười khổ, khóe miệng đầy chua chát.

Trời mưa rất lớn, rất nặng hạt. Mùa đông cũng sắp đến rồi.

Lý Tịch vẫn mở mắt thao thao, đoạn thối nên tắt cái phụt, căn phòng liền tối sầm.

...

Ngày thứ ba tảng sáng đã mưa, nên việc dự tính xuất phát của hai người bị trì hoãn.

Lý Tịch đứng dưới mái hiên ngắm mưa rơi, gió thổi làn mưa bụi phất vào mặt thật lạnh lẽo.

Tùng Mặc Thường đang đứng cách sau y rất xa, y biết đấy là ý của Ngôn Ấp.

Y vất vả lắm mới lấy hết dũng khí bước ra khỏi phòng, người kia vừa thấy y đã rất mừng rỡ, có điều không nói lời quan tâm gì. Y thấy dường như mình còn chưa hạ sốt, vẫn chưa tỉnh khỏi mộng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Căn bản không thể tin vào lý trí mình. Người xung quanh đều xem như không có gì, vẫn cư xử bình thường, nhưng y biết trong lòng mình có quỷ.

Hiện giờ rốt cuộc là thế nào?

Thời gian như đình trệ nơi trạm nghỉ này, những bận rộn chính vụ ở kinh thành như biến mất. Hết thấy đều lặng thình, nhưng rất dỗi tịch mịch tựa như chẳng cần suy nghĩ điều gì.

Có điều không khí thế này càng khiến y suy nghĩ.

Giữa hấn và y... nên làm sao đây?

Trong khoảng không gian yên lặng, mọi hậu quả đều phơi trần giữa cõi lòng, từng cái đều bị tự vấn. Còn mưa bụi dày như sương, tiếng thở dài của Lý Tịch giống như làn gió bị mưa cản lại.

Từ xa xa Ngôn Ấp thấy bóng dáng mơ hồ của y qua làn mưa, đơn bạc đến như thế.

Mưa vẫn rơi ào ạt, khí trời vừa ẩm ướt lại âm u. Ngôn Ấp ra hiệu cho Tùng Mạc Thường, hấn đứng nhìn thị vệ mình đi lên nói chuyện với Lý Tịch, xong y quay về phòng.

Lúc bước vào cửa, ánh mắt người kia lướt thoáng qua hấn, sau nhanh chóng quay đi.

Hấn đứng nhìn đối phương đóng cửa lại.

Mưa to chắn tầm mắt Ngôn Ấp, hấn chậm rãi đóng song cửa lại.

Hấn bắt đầu thấy không thích nơi này.

Tiếng thở dài rất khê hòa tan với tiếng mưa trải dài, tựa như tâm tình mông lung của hai người...

-0-

Trời mưa dầm dề nặng hạt, cửa phòng Lý Tịch khê mở ra.

Y không cần ngẩng đầu, chỉ nghe tiếng bước chân cũng biết là ai tiến vào. Đối phương dừng bước đằng sau lưng, y hít một hơi thật sâu, sau đó đứng lên cúi chào: “Hoàng thượng.”

Ngôn Ấp thấy bộ dáng cung kính của y thì mắt tối sầm lại, sau đó hỏi: “Lý Tịch, đợi chốc nữa sẽ lên đường. Người có sao không?”

“Không có gì, hết thấy đều nghe Hoàng thượng an bài.”

Ngôn Ấp khê gật đầu: “Vây chuẩn bị đi. Đợi bớt mưa chúng ta sẽ xuất phát.” Hấn nói xong liền quay người tính đi, nhưng nghe một tiếng “Hoàng thượng...” của y thì dừng lại.

Hấn không quay đầu lại, chỉ đứng đó lắng nghe.

Lý Tịch lại gọi “Hoàng thượng...” nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cứ ngơ ngác đứng nhìn bóng lưng người kia.

Một lúc sau Ngôn Ấp mới nói: “Nếu người muốn hỏi chuyện đêm đó, người có chắc bản thân muốn bàn chuyện đó sao?”

Y lại lặng thình.

Giờ trong đầu y không thể suy nghĩ gì.

Ngôn Ấp chậm rãi quay đầu lại, y trông thấy ánh mắt hấn thì há hốc miệng.

Trong đáy mắt hấn hòa lẫn ý giễu cợt: “Lý Tịch, nếu là ba năm trước đây, ta nhất định đã giết người rồi.” Câu nói kia nhẹ hẫng, tiếng mưa rơi bên ngoài nặng trĩu, nhưng Lý Tịch nghe được rành mạch, trái tim y lạnh như băng. Vì khi nói câu ấy, đôi mắt hấn đau thương khôn xiết.

“Đáng tiếc, giờ ta không muốn giết người.” Bỗng dưng Ngôn Ấp lên tiếng, câu nói không mang theo chút tình cảm.

Lý Tịch sững người nhìn người kia đi khỏi, trong lòng vừa chua xót lại ngọt say, một thứ tư vị không nói thành lời.

...

Tiếng mưa rơi lộp độp trên mái xe, tí tách rồi lại tí tách, Lý Tịch thần thờ nghe tiếng bánh xe khua đều trong mưa. Đường lầy lội khiến chuyện đi lại khó khăn. Vốn chỉ cần nửa ngày sẽ đến được kinh thành, nhưng giờ lại không biết đến khi nào.

Lý Tịch vén màn nhìn dòng người lặng lẽ đi trên đường dưới bầu trời ảm đạm thê thiết. Đưa tầm mắt nhìn xuyên qua, chiếc xe của Ngôn Ấp mờ nhạt trong làn mưa.

Ngay cả lúc lên đường, Ngôn Ấp cũng không nói với y nửa câu.

Cơn mưa lâm vào tay áo, thoáng chốc đã ướt y phục, Lý Tịch đang tính buông màn xuống thì đột nhiên có con ngựa xuất hiện cạnh xe y. Đối phương đội áo tơi nhìn qua có ý thăm dò, là khuôn mặt lo lắng của Tùng Mạc Thường: “Lý đại nhân...”

“Chuyện gì vậy?” Lý Tịch thắc mắc.

“Dường như tình hình của Hoàng thượng không hay lắm. Đại nhân có thể qua nhìn xem được không?”

“Như thế nào hả?”

“Lúc này thuộc hạ đang nói chuyện với Hoàng thượng thì thấy sắc mặt người trắng bệch, miệng thì bặm môi. Nhưng khi thuộc hạ hỏi, người lại không có phản ứng.”

Lý Tịch suy ngẫm: “Người bảo xe phía trước dừng lại, để ta qua xem.”

Y bước ra giữa mưa đến trước xe, tiếng y trong trẻo vang lên: “Hoàng thượng, Lý Tịch xin cầu kiến.”

“Chẳng lẽ người sợ mình bệnh chưa đủ, còn muốn tái lại à?” Ngôn Ấp chỉ dừng một chút thì đã mắng ngay, sau đó hần vén màn lên hiện ra khuôn mặt nhợt nhạt.

Lý Tịch bước vào xe ngựa, Ngôn Ấp đang ngồi dựa vào chiếc đệm lạnh lùng bặm môi nhìn y.

Y cẩn thận ngược mắt nhìn về mặt đối phương, trên trán hần hơi rướm mồ hôi. Đang bước vào thu nên mấy giọt mồ hôi đó rất chói mắt. Y hỏi: “Hoàng thượng, vết thương của người lên cơn đau sao?”

“Có chút thôi.” Lời ít ý nhiều, đối phương nhắm mắt lại.

Lý Tịch do dự một hồi thì đứng lại gần, đưa tay về phía trán hần. Lập tức Ngôn Ấp mở mắt, kéo tay y ra cả giận: “Làm gì đó?”

“Xem người có sốt hay không.” Lý Tịch không khách khí đáp, chẳng nhìn mắt đối phương mà vươn tay ra nữa.

Ngôn Ấp vẫn trừng mắt nhìn Lý Tịch cho đến khi y thu tay về. Y hài lòng nói: “Không sao, không có sốt.”

Hần nhắm mắt lại: “Người trở về xe đi, bảo bọn chúng tiếp tục đi.”

Lý Tịch suy ngẫm một hồi thì ló đầu ra bảo: “Tiếp tục đi thôi.” Sau đó y buông màn xuống, ngồi vào góc đối diện với Ngôn Ấp.

Ngôn Ấp mở to mắt: “Dám cùng thiên tử đồng giá, lá gan của người lớn thật.”

“Lý Tịch không dám, lúc này Lý Tịch chỉ cùng người bệnh đồng giá mà thôi. Khi về cung, xin Hoàng thượng xử trí sau cũng được.” Lý Tịch từ tốn nói.

Ngôn Ấp cười lạnh: “Lại nuôi lá gan của người lớn chừng này.”

“Hoàng thượng biết bảo trọng chính mình là tốt rồi.” Người ta nói một đằng, y trả lời một nẻo.

Ngôn Ấp hừ một tiếng rồi nhắm mắt tiếp, có điều lần này chân mày đã giãn ra.

Lý Tịch ngồi nhìn sắc mặt tái nhợt của người kia, trong xe lắc lư, bên ngoài mưa rơi tí tách.

Trời đất rất bao la, đất trời hăng nhỏ bé.

-0-

Mãi đến khi trời sắp tối, mưa cũng nhỏ hạt thì đoàn người mới đến kinh thành. Sau khi vào kinh, lập tức Lý Tịch và Ngôn Ấp mỗi người một ngả, Ngôn Ấp thì thẳng tiến hồi cung, còn Lý Tịch thì cần đến Đô úy kinh kỳ để trình báo. Mặt khác, y cần trở về Truyền Mô các để đối mặt với chính vụ còn sót.

Lúc hai người tách đôi ngả, Lý Tịch không kèm được vén rèm nhìn bóng xe của người kia. Trong làn mưa mờ, chiếc xe chậm rãi biến mất sau tầng đá ven đường.

Lý Tịch thở dài, nỗi lòng y hỗn độn không nói nên lời song hành với cơn mưa.

...

Đêm đó, mãi đến khuya y mới ra khỏi Truyền Mô các. Chẳng biết nghĩ gì, y lại nhập cung.

Dưới cơn mưa, Thanh Bác đứng từ xa cầm ô đón chiếc kiệu của Lý Tịch. Hắn vén màn cho y, tiểu lại lạnh lẽo đón lấy chiếc ô. Lý Tịch nhận ô rồi đi đến cạnh Thanh Bác khẽ hỏi: “Hoàng thượng thế nào rồi?”

“Sau khi trở về, ta thấy khí sắc của người không tốt nên đã mời thái y qua xem. Thái y nói do vết thương chưa lành hẳn nên đã cho một phương thuốc. Đã cho người nấu thuốc rồi. Lý đại nhân yên tâm, chỉ chậm một chút thôi, những chuyện khác không có trở ngại gì.”

Lý Tịch thở phào nhẹ nhõm: “Có người tinh lanh như người bên cạnh Hoàng thượng thật khiến người ta yên tâm.”

“Đại nhân quá khen rồi.” Thanh Bác khẽ nhàng nâng mi, thấy bộ dáng Lý Tịch dưới ánh đèn thì bỗng nói: “Xem ra khí sắc của Lý đại nhân cũng không tốt lắm, mặt mày tái nhợt thế kia. Đại nhân có muốn mời thái y bắt mạch không? Chắc đại nhân đã bồn ba vất vả bên ngoài rồi.”

Lý Tịch sờ sẫm mặt mình: “Không có gì đâu. Chạy đầu này đầu nọ nên tất nhiên sắc mặt hơi khó coi chút. Ta về nghỉ ngơi một lát sẽ không sao.”

“Ngài và Hoàng thượng đó, thật sự khiến người ta không yên lòng được. Hoàng thượng thì là vì chính sự mà không để ý tới bản thân, ta thấy Lý đại nhân chắc cũng không kém bao nhiêu. Thiên hạ rộng lớn như thế, sự tình lại nhiều đến vậy, có thể quan tâm được bao nhiêu? Ngài phải hết sức bảo trọng thân thể. Lý đại nhân, ngài là người hiếm hoi dám lên tiếng trước mặt Hoàng thượng. Ta thấy chỉ có mình ngài mới khuyên nhủ được bệ hạ thôi, ngài mà cũng vậy thì ta cũng hết cách.”

Nếu mà là Lý Tịch ngày thường, nhất định sẽ cười bảo “Thanh Bác người thật sự coi trọng ta quá,” nhưng Lý Tịch của lúc này lại chậm rãi quay đầu nhìn hạt mưa bên ngoài.

Thanh Bác nhìn sắc mặt y, đoạn nhẹ nhàng nói: “Lý đại nhân, thật ra trong lòng Hoàng thượng rất dễ dãi với ngài, ngài hãy bảo trọng chính mình đó.”

Lý Tịch quay ngoắt lại nhìn Thanh Bác, thằng nhóc chỉ cười hì hì một cách bí hiểm, đoạn cúi người chào: “Hoàng thượng đang ở trong, đại nhân có muốn ta thông báo một tiếng không?”

Lý Tịch xoay người đi: “Không cần, ta đến hỏi người một chút rồi đi ngay. Cũng trễ lắm rồi, không cần quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi. Ta về đây.” Y nói xong thì bước ra trong mưa.

Vẻ tươi cười của Thanh Bác làm y thấy không được tự nhiên.

...

Sáng sớm hôm sau, Ngôn Ấp vẫn lâm triều như thường lệ. Hôm qua Lý Tịch đã hay được rằng, lúc Hoàng đế lên lút rời khỏi kinh đã viện lý do là ‘thương thể chưa khỏe, không thể giải quyết chính sự.’ Còn bây giờ, rõ ràng thương thể thật chưa lành mà còn nặng thêm, hẳn lại thượng triều.

Nam nhân với tính tình như thế thật làm y thấy vô kể khả thi.

Hôm đó, Ngôn Ấp vẫn trầm ngâm ngồi nghe chúng đại thần tâu chuyện, thỉnh thoảng nói được một hai câu rồi thôi. Lúc sau khi bãi triều, không ít đại thần xúm nhau xầm xì: “Xem ra bệnh tình Hoàng thượng nặng thật rồi, tại sao một thời gian dài tịnh dưỡng vậy mà chưa khỏi sắc kia?”

Lý Tịch nghe được thì lạnh nhạt đáp: “Nghe nói tuy mấy ngày nay Hoàng thượng không lâm triều, nhưng vẫn xem tấu chương của các nơi đến khuya. Thanh Bác trong cung phân nần là Hoàng thượng không nghe khuyên bảo gì cả.”

“Thì ra là thế, Hoàng thượng thật sự là để tâm đến thiên hạ mà.” Rất nhiều người lộ dáng vẻ đã hiểu ra. “Thật nên có người biết cách khuyên nhủ Hoàng thượng bảo trọng long thể mới được.”

Bỗng nhiên có ai đó thở dài: “Trong cung thiếu một nữ chủ nhân. Nếu có người kề cận ngày đêm với Hoàng thượng để săn sóc người thì tốt rồi.”

Cõi lòng Lý Tịch quặn thắt, bèn nhanh chân đi trước đám người kia. Ngẩng đầu lên nhìn, cơn mưa mới tạnh sáng nay nên sắc trời đầy u ám.

Lý Tịch chậm rãi cup mắt, khóa chặt nỗi lòng mình lại.

-0-

Màn đêm buông dần xuống, Lý Tịch lại vào cung cầu kiến Hoàng đế. Ngôn Ấp ân chuẩn.

Dưới ngọn đèn nhẹ lay trong gió, người chưa động mà ảnh đã di.

Lý Tịch đứng đấy cúi mặt, Ngôn Ấp ngồi trên thượng tọa. Hai người cứ thế đối mặt nhau thật lâu, ngay cả một câu cũng không nói.

Ngôn Ấp chẳng nói chẳng rằng, khép hờ mắt lại nằm trên trường kỷ.

Gió thổi vù vù bên tai, nghe được tiếng Thanh Bác gọi khẽ bên ngoài: “Người đâu, mau tới đây bịt kín các song cửa lại, đừng cho gió lạnh lùa vào. Lý Tịch nghiêng đầu vừa lúc nghe được thanh âm nhẹ nhàng của người nằm trên kia: “Hình như sắp có mưa nữa.”

Thân thể Lý Tịch run lên, chậm rãi quay đầu lại đáp: “Hình như vậy.”

“Nếu người không có việc gì thì về sớm đi. Bên ta không có gì phải lo lắng, thừa tướng cứ làm việc của mình.”

Bỗng Lý Tịch ngược lên nhìn người kia: “Thần... nghe được hôm nay khi lâm triều, có người lại nhắc đến chuyện Hoàng thượng lập hậu.”

Sắc mặt Ngôn Ấp cứng đờ, nhưng thoáng chốc đã bình thường lại: “Sau đó thì sao?”

“Hoàng thượng là vua của một nước, người đời đều trông nhìn vào vị trí hoàng hậu bên cạnh bệ hạ. Chẳng qua... thần hiểu kỳ muốn biết Hoàng thượng nghĩ sao về chuyện này.”

Ngôn Ấp từ tốn ngẩng đầu, cười một cách lạnh lùng: “Ta nhớ đã từng nói với người, người của ta phải hội đủ bản lĩnh mới có thể xứng đôi với ta.”

“Hoàng thượng chưa tìm được người đó sao?” Lý Tịch nín thở hỏi.

Ngôn Ấp nhìn ánh mắt của Lý Tịch. Mùi đàn hương lan tỏa dày đặc quanh y, nếu không phải do sự kiêu ngạo kia, chỉ sợ hẳn không thể chịu được ánh mắt của người đứng đó.

Hắn chậm rãi trả lời: “Tìm được rồi.”

Lý Tịch há hốc miệng, nhưng không nói được lời nào.

“Tìm được rồi, nhưng cái người ta gọi là chung tình đó lại chẳng hề nghĩ sẽ làm bạn đời của nhau.” Ánh mắt Ngôn Ấp bén ngọt vô tình. Con người ngồi trên cao đó ưỡn thẳng sống lưng, bộ dáng cực kỳ kiêu ngạo.

“Hoàng thượng... sao lại biết?” Tiếng của y nhẹ hẫng.

“Ta tự nhiên biết được. Vẫn luôn nhìn thì sao không biết trong lòng y đang dăm chiêu điều gì. Lý Tịch, không phải sao? Chẳng lẽ người không biết ta đang suy nghĩ gì sao?”

Lý Tịch tắc nghẹn.

“Năm chịu tang mẫu thân, lúc đó ta đã hiểu cái gì gọi là tình yêu. Nếu là duyên bất thành, thì chữ tình bất quá là hình cái gông cùm xiềng xích. Trước giờ ta luôn tâm niệm, nếu người tương phùng không xuất hiện, ta thề tuyệt không yêu, tuyệt không khiến cho nữ tử vô tội phải chịu khổ. Bản tính ra rất liêu lĩnh, nhưng mà Lý Tịch à, cho đến khi yêu người đó ta mới hiểu ra, ta thà phụ lòng mình chứ không nỡ trối buộc ánh mắt của y. Lý Tịch, người có biết không?” Thanh âm Ngôn Ấp vẫn lạnh như băng.

Ánh mắt Lý Tịch chậm rãi cúi xuống.

“Cho đến giờ, người đó vẫn không muốn ở cạnh ta. Tâm tư người đó không đơn giản như ta, chưa từng nghĩ sẽ kẻ vai sánh đôi bên nhau. Lý Tịch ơi là Lý Tịch, ta đã nói rồi mà, nói là bầu bạn, nhưng chỉ gặp được chứ không thể cưỡng cầu. Ta có thể dùng quyền mưu để đoạt thiên hạ, nhưng đối với trái tim người đó, ta lại vô phương.”

Lý Tịch bỗng lên tiếng: “Hoàng thượng, người có hay lần đầu thần biết Hoàng thượng là khi nào không?”

“Không biết.”

“Đó là lúc Hoàng thượng mới đăng cơ. Trong làng quê có người không hiểu rõ Hoàng thượng, nói người là tàn nhẫn thẳng tay.”

Ngôn Ấp nhìn thẳng Lý Tịch mà lạnh lùng hừ một tiếng: “Lá gan của người đúng là càng ngày càng lớn.”

Lý Tịch không đáp mà nói tiếp: “Khi đó thần rất tò mò, không biết là loại người nào có thể thẳng tay tàn nhẫn mà lại đoạt được thiên hạ. Đến chừng sau tận mắt chứng kiến, thần mới hiểu đều không phải là vậy. Hoàng thượng chuyên quyền mưu, nhưng không chỉ chuyên đạo lý thế này. Tham vọng của Hoàng thượng rất lớn, Hoàng thượng không chỉ muốn thiên hạ mà thôi. Kỳ thật, điều khiến Hoàng thượng thích thú là cảm giác nắm thiên hạ trong tay, nhưng... không phải là thiên hạ này. Có lẽ, người Hoàng thượng muốn có được có thể trở thành bạn đời bên cạnh người, nhưng lại không phải là tất cả của Hoàng thượng. Tâm tưởng của Hoàng thượng quá lớn. Thời điểm đó Lý Tịch đã quyết định, cả đời thần lòng không chí lớn, nếu được Hoàng thượng trọng dụng, thần tất cố gắng hết sức lực. Một mai này Hoàng thượng chọn được người xứng đôi, tự nhiên Lý Tịch sẽ công thành lui thân, tuyệt không mở lời. Dù ngày nào đó người nổi giận chém đầu thần, chỉ cần không liên lụy người nhà, Lý Tịch tuyệt không then với lương tâm... Thế nhưng giả như... giả như Ngôn Ấp không phải là quân vương, Lý Tịch không phải là thần tử, vậy... sẽ ra sao?” Ánh mắt y thanh lạnh.

Mi mắt Ngôn Ấp dần hạ xuống.

“Thần biết Hoàng thượng muốn điều gì, còn Hoàng thượng biết Lý Tịch muốn điều gì sao? Lý Tịch là thường dân, chỉ muốn cùng bạn đời mình sánh vai khi khổ cực lầm than, hưởng phúc khi ăn ngon mắt đẹp, đơn giản như thế. Hoàng thượng, điều người muốn và điều thần muốn không giống nhau. Hiện giờ có lẽ Hoàng thượng cảm thấy Lý Tịch có ưu điểm, nhưng thần không có tự tin sẽ đuổi kịp cước bộ của người. Thần hiểu tính cách Hoàng thượng, khi yêu thì xem người đó như tính mạng của bản thân, không yêu thì vứt bỏ như chiếc giày cũ. Lý Tịch cũng như thế.”

Bỗng nhiên cuồng phong nơi đâu ulla vào tung cửa sổ, ánh nến trong điện bị thổi tắt, không thấy được gì.

Trong bóng đêm, bả vai Ngôn Ấp sụp xuống. Cái kiêu ngạo của hấn lại bị đập nát bởi một người cổ chấp kỳ quái.

Trong bóng đêm, Lý Tịch hít một hơi sâu: “Chính là không rõ việc này nên thần cứ trần trọc mãi. Cổ ngữ có câu, giai nhân tại thủy nhất phương, tổ du tầm chi, uyển tại thủy trung ương (1) (giai nhân cách với một phương nước biếc, thuận dòng trôi theo bên dưới, tại vùng nước biếc thấy người giữa dòng). Mà người của thần vẫn luôn đứng trước mặt, thần sợ vĩnh viễn cũng không theo kịp.”

Ngôn Ấp chậm rãi nhắm mắt lại.

Đột nhiên ánh sáng lóe lên, tiếng Thanh Bác truyền đến: “Hoàng thượng không có chuyện gì chứ? Nô tài không tốt, sẽ đi thấp đèn lại ngay.” Hần cẩn thận đưa tay che mỗi lửa đèn thấp đèn lên, khi quay đầu lại thì phát hiện trong điện có mỗi mình Ngôn Ấp. Thanh Bác ngạc nhiên: “Ủa, Lý đại nhân đâu? Sao chưa cáo lui đã đi rồi?” Hần quay lại thì thấy sắc mặt Ngôn Ấp cực kỳ mỗi mệt. Ngôn Ấp chậm rãi phát tay, Thanh Bác hiểu chuyện liền lui xuống.

Lúc Lý Tịch bước ra điện mưa đã rơi tầm tã, y cất bước đi thẳng ra ngoài. Chung quanh không thấy chút ánh sáng, không nhìn thấy bất cứ gì. Dưới cơn mưa ngập trời, chỉ mỗi mình y độc hành.

Nơi của người kia đèn giăng dạ sáng, mà trong cơn mưa lớn động lại buốt lạnh.

Có một tiểu lại chạy đến: “Lý đại nhân, sao lại ướt sũng thế này?” Đoạn hần bật ô ra, Lý Tịch xua tay áo đẩy tán ô ra. Tiểu lại vội nhặt nó lên, mới đứng dậy đã thấy bóng dáng y đi rất xa. Thân ảnh Lý Tịch tắt tả đi như đang tránh né dã thú.

Ghi chú:

(1) Theo trang Thivien.net, đây là trích từ một trong ba bài phú “Kiêm gia – Lau lách” của Khổng Tử. Ba câu trên nằm trong bài phú “Kiêm gia 1 – Lau lách 1,” lời dịch của Tạ Quang Phát:

Kiêm gia 1

Kiêm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương.

Tổ hồi tùng chi,

Đạo trở thả trường,

Tổ du tùng chi,

Uyển tại thủy trung ương.

(Khổng Tử)

Lau lách 1

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách với một phương.

Ví ngược dòng tìm đường theo mãi,

Đườn càng thêm trở ngại xa xôi.

Thuận dòng theo đến tận nơi,

Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong.

(Khổng Tử – Tạ Quang Phát dịch)

Ý câu nói là người được nhắc đến xa xôi mệnh mông ngoài dòng nước, có đi ngược lại xuôi thế nào cũng không thể ra giữa dòng mà gặp được.

“...luyện tiếc quân trước mắt, chẳng nên lo hấn xuôi dòng về đâu. Nếu ta luôn ở bên cạnh người, trước mắt người sẽ luôn chỉ có ta chứ?”

20. Chương 19: Luyện Tiếc Quân Trước Mắt

Đầu mùa đông năm thứ tư Bình Nguyên, bầu trời sinh hiện tượng dị thường. Tuy đã vào đông nhưng lại mưa to như ngày hè, hơn nữa còn mưa khắp cả đất nước. Mưa to một ngày một đêm khiến kho lúa các nơi đều báo rằng có nguy bị úng, nhưng cũng may chưa thành tổn thất lớn lao. Cơn mưa đến bất thường rồi cũng ngưng một cách lạ kỳ. Rốt cuộc Lý Tịch cũng thở phào được.

Lúc y mới nhẹ nhõm thì có tin từ quê nhà Lý Tịch rằng cô mẫu Thẩm Lý thị của y ra ngoài bị trượt chân, đang nguy hiểm đến tính mạng. Cái tin như sét đánh ngang tai. Y tức tốc xin lệnh của Hoàng đế. Cô mẫu và y có tình cảm như mẹ con, nỗi nhớ nhà của y càng thêm thiêu đốt.

Ngôn Áp chuẩn tấu cho y, ngoài ra còn phái thị vệ tùy thân Tùng Mạc Thường và hai thái y đi cùng, còn ban cho rất nhiều dược liệu trân quý.

Lý Tịch phi chạy suốt đêm về quê. Trên đường lầy lội khiến xe ngựa nhiều lần mém ngã trên sườn núi khiến y không còn cách nào khác. Lúc đến huyện Ninh Đề thì cả người y đều rã rời. Cứ tưởng cô sẽ ở nhà vị hôn phu của biểu muội Thẩm Ninh Tiệm là Sở Giang, Huyện lệnh của huyện Ninh Đề, nhưng hỏi ra mới biết hai người vẫn ở nhà cũ.

Khi trời tờ mờ sáng, Lý Tịch vội chạy đến nhà cũ. Tiểu Tiệm nghe tiếng y gọi thì chạy ra nức nở nhào vào lòng y. Người con gái tựa hoa đào trong trí nhớ giờ như tàn lụi, sinh mệnh như bị cơn mưa kia cuốn đi mất. Lúc sau y mới biết người bị đe dọa tính mạng không chỉ có cô mẫu mà còn cả Sở Giang, vị hôn phu của Tiểu Tiệm. Khi này y được an bài nghỉ ngơi ở khuê phòng của Tiểu Tiệm lúc trước.

Y tức tốc cho thái y xem mạch chẩn đoán. Sau một hồi bận rộn, sắc mặt hai thái y rất mực nghiêm trọng. Y liền quỳ rạp ngay tại chỗ xin thái y phải cứu mạng hai người ấy. Hai thái y vội vàng đỡ đường triều thừa tướng lên, họ đứng đối mặt với y mà sắc mặt đầy khó xử.

Lúc này, Tiểu Tiệm với con mắt đỏ lừng kéo Lý Tịch mắt rướm đỏ sang bên, giọng nằng nặc gào bình tĩnh: “Tịch ca, con người sống chết có số. Chúng ta cứ cố gắng hết mình, còn ý trời thế nào, làm sao cưỡng cầu được chứ...?” Chưa dứt lời nước mắt Tiểu Tiệm đã tuôn rơi, nghẹn ngào chẳng nói thành câu.

Trong lòng y dồn bức nỗi bất lực, nhìn cô mẫu nằm trên giường mà chỉ muốn phát cuồng. Có điều Tiểu Tiệm luôn nắm chặt tay y từ đầu đến cuối. Cuối cùng nằng nặc cũng lấy lại bình tĩnh: “Tịch ca, huynh đứng nhìn như thế làm sao các vị thái y chẩn bệnh chuẩn cho được? Chúng ta ra ngoài đi Tịch ca.” Lý Tịch bị nằng nói trúng tim đen nên gục đầu, Tiểu Tiệm thấy cơ hội bèn kéo y ra ngoài phòng.

Sắc trời âm u khắp nơi. Căn nhà bị mưa dột đến tường loang vách lở. Ban đầu Tiểu Tiệm còn kéo Lý Tịch, sau y đã bình tĩnh lại nên nằng lặng lẽ đi phía trước y.

Bước đi trong căn nhà xưa khiến Lý Tịch nhớ biết bao kỷ niệm năm xưa, trong lòng y đầy chua xót nhưng lại không chỗ tỏ bày. Trông thấy đất trời mênh mông u trầm, Lý Tịch chậm rãi siết chặt tay đau nhói, nhưng không giảm được cơn đau trong lòng. Nhìn dáng dấp mong manh của Tiểu Tiệm như con nhạn lạc đàn, dù sống lưng nằng vẫn thẳng nhưng xem ra là bất lực đỡ đỡ.

Khi họ đi đến hậu viện, y phát hiện một góc sân tường bị sụp đổ hoàn toàn, cảnh tượng rất mực lạnh lẽo. Tiểu Tiệm dừng bước lại: “Hai người họ bị đè ngay chỗ này...”

Lòng ngực y đau xót.

Tiểu Tiệm kể tiếp: “Hôm đó mưa rất là to, tường đã sụp... Muội không có chứng kiến. Lúc đó muội đang chắn cửa sổ để ngăn mưa thấm nên không thấy mẹ ra ngoài tính lấp đỡ bức tường. Hậu quả ngay lúc đó... thì tường sụp...”

Lý Tịch lặng thinh, một chốc sau mới hỏi: “Vậy... Sở đại nhân ở đâu?”

“Khi đó vừa vặn chàng theo Huyện phủ xử lý công vụ mới về. Chuyện tình trong huyện đều do một tay chàng quản, nhưng chàng luôn quan tâm đến hai mẹ con muội. Đến nửa đêm chàng mới đến đây được. Nghe người ta nói, lúc chàng đến thì vừa vặn thấy tường sụp, tính chạy đến đẩy mẹ ra, nhưng... không đẩy kịp...” Ánh mắt Tiểu Tiệm trống rỗng đến thần thờ, chẳng còn khóc được.

Lý Tịch nhìn nàng mà lòng càng cay đắng. Tiểu Tiệm chậm chạp bước đến góc tường đổ mà ngồi bệt xuống, thừ người nói: “Nếu lúc đó muội thấy mẹ chạy ra... Nếu muội nhìn sớm hơn... vậy đã không đến nỗi...”

Y nuốt cơn nghẹn xuống mà an ủi nàng: “Muội đừng nói vậy. Dù muội có thấy được thì sao chứ? Đừng tự trách mình...”

“Không trách chính mình... muội còn làm gì được nữa? Muội oán ông trời được sao?” Tiểu Tiệm quay mặt sang, ánh mắt nàng nhuộm màu ảm đạm.

Lý Tịch lặng thinh.

Tiểu Tiệm chậm rãi vuốt ve bức tường kia, khẽ khàng nói: “Muội hận... muội hận lắm... nhưng không biết bày tỏ với ai nữa... Muội hận lắm!”

Hai người thần thờ bên bức tường cho đến khi sẩm tối. Niềm mong mỗi tin tốt lành vẫn chưa đến. Lý Tịch nhìn bộ dáng ngơ ngẩn của Tiểu Tiệm, ánh mắt nàng u ám như ngọn đèn le lói trước gió. Cả thế giới của Tiểu Tiệm đều nằm trọn trên hai người bên trong kia.

Bỗng nhiên y sợ hãi. Cơn gió đang dần rét lạnh, lúc y đứng lên đã suýt té ngã. Bàn chân tê rần, trước mắt đều quay cuồng. Y đỡ Tiểu Tiệm đứng lên: “Tiểu Tiệm, muội đứng lên đi, chúng ta ở đây cũng không giúp được gì, vào trong thôi.”

Nhưng nàng lắc đầu: “Không. Nếu muội vào trong sẽ lại suy nghĩ vẩn vơ. Muội sẽ cho rằng mình vẫn đang bên cạnh họ.”

“Bên ngoài đang lạnh giá thế này, họ khỏe lại mà muội ngã bệnh thì có phải gay go không?” Lý Tịch nhẹ nhàng khuyên.

Tiểu Tiệm vẫn lắc đầu: “Huynh gạt muội, họ sẽ không khỏe lại đâu... hai người họ đều sẽ bỏ muội...” Tiếng nàng dần nhỏ xuống, ánh mắt vẫn đờ đẫn nhìn bức tường.

Y tính mở miệng khuyên nữa thì bỗng có tiếng chân dồn dập chạy đến. Thanh âm của Tùng Mạc Thường vang lên: “Lý đại nhân, hai vị thái y nói bệnh tình hai người kia có chuyển biến tốt, ngài có muốn đi xem không?”

Tiểu Tiệm gần như nhảy phốc từ dưới đất lên khiến đầu óc nàng xây xẩm, may mắn y nhanh tay đỡ nên nàng mới không ngã sấp. Hai người vội phóng vào trong.

Thái y nhắc thấy hai người đã rất cao hứng tươi cười: “Lý đại nhân hồng phúc, lão phu nhân và Sở công tử xem như đã qua được cửa ải. Nhưng lão phu nhân đã lớn tuổi, tuy cứu được nhưng sợ sẽ có di chứng về sau.”

“Cứu được người là tốt rồi, ta biết hai vị đã dốc hết sức mình. Lý Tịch thật sự cảm kích vô vàn.” Y quay đầu lại trông thấy Tiểu Tiệm gục trước giường mẹ mình mà khóc nức nở. Y vừa đau xót mà lại vui mừng.

-0-

Ngày hôm sau, trời quang mây tạnh. Có điều hai người vẫn chưa tỉnh.

Rốt cuộc Tiểu Tiệm đã có tinh thần tiếp đón Lý Tịch đi xa nhiều năm không về. Giữa trưa hôm đó, nàng chẳng màng lời khuyên can của y, khăng khăng xuống bếp làm điểm tâm khiến y đang cởi mở rất kinh ngạc. Lúc y rời nhà thì Tiểu Tiệm rất ghét xuống bếp mà.

Khi nhắc chuyện đó thì Tiểu Tiệm tủm tỉm cười, mặt ửng hồng nhưng chẳng nói gì. Y biết rõ nguyên do là do người kia mà ra. Kỳ quái là lần này trái tim Lý Tịch lại thần nhiên, chẳng hề khổ sở hay chua xót. Y nghĩ có lẽ là do “hắn.”

Nghĩ vậy khiến y mỉm cười, nhưng sau lại nhanh chóng phiền muộn. Con người đó đã hết rồi. Dù rằng không ăn nổi nhưng y vẫn ráng, do ánh mắt chờ đợi của Tiểu Tiệm làm y không thể cự tuyệt. Y vừa ăn vừa chọc ghẹo Tiểu Tiệm: “Chẳng ngờ không gặp ba năm mà Tiểu Tiệm nhà ta càng ngày càng ra dáng nường tử người ta rồi đó.”

Tiểu Tiệm khinh khỉnh nhìn y: “Được ăn mà còn nói móc, Tịch ca đúng là vô lương tâm.” Lý Tịch cười hề hì.

Bỗng Tiểu Tiệm nói: “Tịch ca cũng sắp đến tuổi phải thành thân rồi mà?”

Lý Tịch khẽ gật đầu: “Vậy thì sao?”

“Thế vị tẩu tẩu của Tịch ca có dung nhan thế nào?” Lý Tịch nói không ra lời, cắn đầu mà ăn.

“Qua chuyện này muội đã hiểu nhân sinh vốn vô thường, chỉ có người bên cạnh là quan trọng nhất. Tịch ca, huynh hãy mau tìm người bạn đời đi.” Tiểu Tiệm còn thật lòng nói một câu. Lý Tịch vẫn yên lặng.

Đột nhiên Tiểu Tiệm thở dài: “Còn nhớ lúc mà huynh gửi lá thư kia đến, muội thật sự là hoảng sợ mà. Lúc còn nhỏ, mẹ thường nói giỡn với chúng ta là sẽ cho hai đứa mình đính ước từ bé. Mỗi lần nói vậy, huynh đều khóc lóc bảo huynh mới là chẳng cần đứa con gái nháo nhào như Tiểu Tiệm thì có... Trước nay muội đều xem huynh như người huynh trưởng...”

Lý Tịch cắt ngang lời nàng: “Hiện giờ muội cũng giống như muội muội ngoan của ta vậy.”

Tiểu Tiệm mỉm cười, trong khóe mắt lại ươn ướt: “Tịch ca nói vậy thì muội an tâm rồi.”

Lý Tịch đặt đũa xuống mà hỏi: “Sao hai người... không dọn đến chỗ của Sở Giang? Căn nhà này đã cũ quá rồi.”

Tiểu Tiệm mỉm cười: “Muội còn chưa xuất giá, dọn qua đấy để người ta chê cười sao?”

“Muội đó, mau mau lo xuất giá đi, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cứ dây dưa kéo dài thế này khéo Sở Giang sốt ruột, đúng là tính nhẩn nại giỏi mà.”

“Hừ, chàng ta dám à? Với lại, huynh còn chưa tìm tẩu tẩu cho muội thì sao muội dám xuất giá chứ?” Tiểu Tiệm mau mắn nói.

“Nam và nữ không giống nhau. Muội cứ kéo dài thế này sẽ thành bà cô già thật đó, tới lúc đó xem muội còn ranh mãnh nữa không?”

“Nói phét, nếu muội không nhìn thấy tẩu tẩu nhập môn thì muội không xuất giá đâu!” Tiểu Tiệm nghiêng đầu ầm ừc.

Lý Tịch mỉm cười, cúi đầu giấu đi phiền muộn trong mắt.

Nàng lại nói tiếp: “Cái gì Tịch ca cũng tốt hết, nhưng đôi khi huynh cứ dây dưa lần lựa khiến người ta chịu không nổi, chuyện gì cũng lo trước nghĩ sau. Thật ra đời người rất ngắn ngủi, huynh cứ nhìn mẹ muội và Sở Giang thì biết, lỡ có biến cố xảy ra thì có hối cũng đã muộn. Tịch ca không cần quá cân nhắc mà lỡ mất cơ hội, lúc đó có hối hận cũng không kịp. Chuyện ngày mai hãy để ngày mai lo, chẳng lẽ con đường làm quan sự nghiệp gì đó hấp dẫn đến nỗi huynh không có thời gian tìm tẩu tẩu sao? Tịch ca, lòng người mới là chân thật, những thứ khác đều là hư giả thôi.”

Lý Tịch không nói gì, sau cùng chìa chén cơm trước mặt Tiểu Tiệm: “Bới chén cơm cho huynh đi.”

-0-

Khi trời chạng vạng tối thì Thẩm Lý thị tỉnh lại trước. Dù thần trí còn mơ màng, nhưng khi thấy Lý Tịch, Thẩm Lý thị vui mừng ra mặt, sau đó nắm chặt tay y không buông mà thì thào: “Con đã về rồi...” Y siết chặt tay cô mình, lần đầu tiên đường đường chính chính mà khóc. Khi bước ra khỏi phòng cô mẫu, Lý Tịch nhìn sang phòng bên cạnh, thấy Tiểu Tiệm đang quỳ gối trước giường của Sở Giang, áp chặt tay hấn lên gò má ngăn lệ của nàng. Tiểu Tiệm nắm chặt bàn tay vô lực của Sở Giang như báu vật vô giá của mình.

Lý Tịch ngơ ngẩn đứng nhìn.

Người yêu trong lòng quả thật là bảo vật mà. Tâm trí y lại xa xăm nhớ về Ngôn Ấp sau khi té ngựa, đến giờ y còn cảm nhận cơn sợ hãi và nỗi bất lực lúc đó. Liệu có thật nên nắm bắt hiện tại, mặc kệ tương lai hay không?

Lý Tịch lặng yên xoay người rời đi.

Vào giữa trưa ngày thứ hai, có tin truyền từ kinh thành đến rằng bệnh tình Hoàng đế tái nặng.

Lý Tịch lập tức quay về kinh.

Bầu trời vẫn quang đãng trong xanh, nhưng trong mắt Lý Tịch, đám mây kia cứ áp chế lòng y đến nặng trĩu.

Y làm sao vậy?

Rốt cuộc y làm sao vậy chứ?

-0-

Lúc Lý Tịch gặp được Ngôn Ấp, y mới thấy nỗi lo lắng suốt chặng đường của mình như trò cười vụn. Hắn vẫn vậy như lúc y đi khỏi, bệnh tình không hề nặng thêm, chỉ có vết tái nhợt như thế.

Sau khi tắt cả lui ra rồi, Ngôn Ấp cau mày bảo: “Cô mẫu người đã qua nguy hiểm rồi phải không? Vậy sao còn không quay về?”

Lý Tịch thẫn thờ nhìn người kia, hắn thì quay mặt đi, lạnh lùng hừ một tiếng.

Y mỉm cười.

Hắn quay đầu lại, lần này là đến phiên hắn nhìn y ngây ngẩn. Giống như đã lâu lắm rồi không thấy được nụ cười của y.

Lý Tịch bật cười rồi chợt nói: “Người có biết không? Lần này trở về, Tiểu Tiệm cứ luôn bảo ta đi tìm tẩu tẩu cho muội ấy.”

Thanh âm Ngôn Ấp nặng nề vang lên: “Vậy hợp ý người quá rồi?”

Lý Tịch phì cười: “Sao câu này nghe mùi chua ngắt như vậy?”

Ngôn Ấp không nói câu nào, cuối cùng chỉ phất hờ tay: “Người lui đi.”

Lý Tịch vẫn đứng đó: “Sau đó Tiểu Tiệm còn khuyên ta thêm mấy câu, trên đường quay về ta đã thông suốt, muội ấy nói cũng có lý.”

“Cút!” Ngôn Ấp nổi cơn thịnh nộ.

“Hoàng thượng không muốn nghe muội ấy nói gì sao?”

“Không muốn!” Sắc mặt hắn càng lúc càng tái nhợt.

Lý Tịch lộ ra vẻ mặt tươi cười: “Những lời muội ấy nói rất nhiều ta cũng nhớ không hết, chỉ đại ý khuyên ta là ‘luyện tiếc quân, trân trọng chuyện trước mắt’ mà thôi.”

Ngôn Ấp đang tính bức bối đuổi y đi thì bỗng tắc lời. Hắn không dám tin mà quay lại nhìn Lý Tịch.

Lý Tịch cười vang, chậm rãi đến gần bên hắn: “Khuyên ta luyện tiếc quân trước mắt, chẳng nên lo hắn xuôi dòng về đâu. Nếu ta luôn ở bên cạnh người, trước mắt người sẽ luôn chỉ có ta chứ?”

Dứt lời y đã đến trước mặt Ngôn Ấp, chậm rãi cầm lấy tay hắn. Ngón tay Ngôn Ấp rất lạnh lẽo, thế nhưng nụ cười hắn rất đổi ấm áp.

...

Ngôn Ấp trị vì được ba mươi sáu năm, cũng xem như rất trường thọ, cả đời hắn không thành thân. Lúc hắn sáu mươi sáu tuổi thì băng hà, không bệnh không hoạn, ra đi trong bình an. Sau khi hắn chết được nửa tháng thì Lý Tịch cùng phò tá trị vì ba mươi hai năm cũng đồng mất theo.

Vị thừa tướng mà người đời khen tụng là hiền tướng này cả đời cũng không thành thân. Hai người họ được thể hệ sau xem là nền tảng cho đế chế quân vương trị quốc, nhưng về sau nhà Trần không có ai đạt được thành tựu siêu việt như họ.

– Hết –

Người kia ôm chặt y vào lòng, trên người hắn còn đầy mùi vị cát bụi gió sương. Lý Tịch choàng tay ôm lấy con người kiêu ngạo đang cúi đầu kia.

Ánh trăng như nước trong ngày trời quang đãng chiếu soi chỗ hai người đứng. Một cảnh sóng vai như thế tựa như có thể chống đỡ hết thủy mưa gió thất thường.

21. Chương 20: Phiên Ngoại

“Lý đại nhân, xin chào!”

Lý Tịch mỉm cười, gật đầu chào với người chẳng biết là thứ bao nhiêu sáng nay hỏi han y. Trong lòng y thật ra đang gào khóc, chẳng biết ai ra cái luật đại thần vào triều phải đi bộ qua cung mới nhập điện được chứ... Trong mắt y bây giờ, cái quy luật này đúng là tra tấn mà. Đương khi người đang đi dọc hành lang thì có biết bao người hầu phải dàn hàng hai bên, cung kính cúi đầu mà chào. Với con người đối nhân xử thế kỳ dị như Lý Tịch chỉ cảm thấy rất không được tự nhiên.

Khi đến gần Kiền Minh cung thì một đám bát nháo khác cũng tụ tập lại với Lý Tịch. Đó là các quan trên đại thần của các bộ và các ti, đồng thời cũng là một đám mà Lý Tịch phải tươi cười bắt chuyện theo. Tuy rằng bốn phận là thừa tướng, y mong trong triều càng nhiều người sẽ càng tốt, vậy y sẽ quản bớt được một chuyện... Nhưng mà... cũng không cần bá quan văn võ đủ mặt cũng đều thích chào hỏi như thế?!

Lý Tịch chậm rãi thở dài một hơi. Đã sắp vào thu rồi nên gió cũng bắt đầu nổi lên thấm vào da thịt, y bèn dấu cái tâm tình bức bối này dưới nụ cười tao nhã lễ độ: “Trần đại nhân, xin chào!” “Chu đại nhân, hôm nay tinh thần sáng khoái lên nhiều đó...” Cứ thế đẩy.

Càng ngày càng có nhiều người tụ tập chờ ngoài điện. Tuy tuổi tác quan lại hiện nay tầm nhỏ hơn mười tuổi so với trước đây, nhưng đứng trong gió thu, Lý Tịch phát hiện họ đa phần là lão thái thái run rẩy. Lý Tịch thân người lại mà thở dài. Tại làm sao đại thần phải chờ đợi để vương mà không phải để vương chờ đại thần chứ? Dù biết nghĩ thế là rất bất kính, y cũng không thể không chể tâm tưởng của mình.

Y lại thở dài cái sượt. Được rồi, y thừa nhận rằng sau chuyện của Ngôn Tông, bản thân y nảy sinh một tâm tình khó hiểu với Hoàng đế. Tay nắm chặt trong áo, Lý Tịch ngăn ngợ lạc vào cõi mộng lung của mình, bỗng nhiên có ai đó bên cạnh khẽ gọi: “Lý đại nhân?”

Lý Tịch sực tỉnh ngay, chưng ra dáng vẻ cười tao nhã mà gật đầu đáp lễ: “Chu đại nhân.” Còn người kia là Chu Khánh Thiện. Chẳng biết quý vị có còn nhớ từng xuất hiện một Ti trưởng trong Công bộ, Chu đại nhân hay không? Trong thời gian hai năm, Chu đại nhân đã vinh dự thăng chức thành Chủ sự của Công bộ, hiện giờ cũng là trụ cột vững chắc của Công bộ. Hơn nữa hắn cũng qua lại với Lý Tịch đôi lần nên được tính là có chút giao tình với Lý thừa tướng.

Lý Tịch đáp lễ xong, ngẩng đầu lên thấy Chu Khánh Thiện đứng xoa xoa tay thì y thấy lạnh xương sống. Bộ dáng đối phương cứ như mèo đang vờn cá dưới nước, đang cân nhắc nên ra tay thế nào. Lý Tịch trừng mắt, tự nhủ trực giác mình chắc chắn không sai, đoạn dõm hỏi: “Có chuyện gì sao, Chu đại nhân?”

Chu Khánh Thiện cười ha hả hai tiếng, sau lại trầm mặc như dốc hết dũng khí mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng y: “Lý đại nhân, năm nay ngài cũng hai mươi tám rồi có phải không?” Hắn cẩn trọng quan sát biểu cảm của Lý Tịch.

Lý Tịch nhú mày, chẳng hiểu dụng ý đối phương là gì, nhưng y vẫn thành thật gật đầu: “Phải, có gì không?”

“Là như thế này, tiểu nữ nhà ta năm nay mới tròn mười sáu, tri thư đạt lễ, rất chỉnh tề đoan trang...” Chu Khánh Thiện còn chưa dứt câu thì đột nhiên bị ai đó đẩy cái phịch sang bên, Lý Tịch mới giật mình kêu một cái đã có mấy khuôn mặt sốt sắng nháo nhào trước mặt y: “Lý đại nhân! Nữ nhi nhà ta...” (Tiểu nữ,

cháu ngoại, vân vân và vũ vũ). Bên tai Lý Tịch nghe ù ù, chỉ nhác nghe biết bao lời ca tụng con gái mình xinh đẹp thế nào, tính tình tốt lành bao nhiêu. Y lau mồ hôi mà rút lui một khoảng cách với các đại thần cuồng nhiệt trước mặt, sau đó... giả nai nói: “Ồ... là vậy sao?” Sau đó thì sao? Y đứng đó chớp mắt giả điên chứ sao nữa.

Chúng đại thần nhìn nhau. Ngày thường Lý đại nhân rất khôn khéo, sao giờ lại vờ ngớ ngẩn là thế nào? Thừa dịp chúng đồng sự còn đang sững sờ, Chu Khánh Thiện lại bon chen lên phía trên, sửa sang lại quan phục méo mó, cầm tay Lý Tịch hưng phấn nói một lèo ngay: “Lý đại nhân có muốn gặp mặt Thanh nhi nhà ta hay không?”

Lý Tịch a một tiếng mới trẻ trằng mà đỏ mặt, y húng hắng ho. Thì ra... là ý này sao...? Sau đó lòng lại khê đau, nhớ đến hoa đào trong gió xuân nơi xa... nhớ nàng thiếu nữ mỉm cười nơi tán đào...

Tay Chu Khánh Thiện bị đám đồng sự tốt kia giằng ra, ai nấy thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Tịch thì đổ hết tội lỗi lên người Chu đại nhân, lại dìm Chu Khánh Thiện chìm lỉm trong biển người mà bát nháo tiếp: “Phải biết văn nhã một chút chứ! Người dọa thừa tướng sợ rồi kìa!” Chu Khánh Thiện há hốc mồm không nói ra lời, nhưng quên chỉ trích lại các người cũng trí thức đứng rạo ràng ồm tỏi mới này chứ đâu.

Chỉ thoáng chốc Lý Tịch đã lấy lại tinh thần, quay sang nhìn đám người hỗn loạn trước mặt. Y cười khổ mà vỗ vai mấy vị quan đang bu quanh: “Các vị đại nhân, mau lâm triều đi, ti lại sắp ra rồi kìa.” Khi này tất cả mới nháo nhào đi.

Lý Tịch phui phui y phục mình, đoạn thất thần suy nghĩ, Hoàng đế còn lớn tuổi hơn mình rất nhiều... mà cũng không có thể tử thi sao? Đột nhiên y hoảng hốt. Rõ ràng y quen thuộc với đế vương như vậy, nhưng trong nháy mắt lại nghĩ không ra dáng điệu của Ngôn Ấp.

“Tuyên, nhập điện –” Có một ti lại đứng đầu trước điện hô to, sau đó lần lượt những ti lại đằng sau cúi đầu tuân tự hô nối theo. Các đại thần đi theo cấp bậc chậm rãi vào điện.

Lý Tịch cẩn trọng xem xét phía sau mà thở dài nhẹ nhõm. Cũng may, coi như tránh được một kiếp nạn.

Y không ngờ là cơn phong ba lúc lâm triều này chẳng qua mới bắt đầu mà thôi.

Sau đó vài ngày, một đoàn người mai mối ủa đến trước cửa Lý gia, trong lúc nhất thời, tin tức nóng hổi nhất kinh thành là xem khuê nữ của vị đại thần nào có thể thành công bước vào tân dinh phủ của Lý thừa tướng đây. Bàn luận xung quanh đề tài này, phần đông đoán rằng sẽ có biết bao người ủa đến tranh giành, mà cũng có mấy người ăn không ngồi rồi đánh cược chuyện chung thân đại sự của người ta, cả rằng chuyện hôn sự của Lý thừa tướng một là sẽ thành mối nhân duyên kết hợp hùng mạnh nhất, còn hai là sẽ giai thoại của chuyện móc ngoặc giữa chính trị và thương trường.

Mấy lời xầm xì truyền miệng đó rồi cũng lọt vào tai Chu bá khiến ông ngơ ngáo nửa buổi. Sau đó lão quyết định sai Tiểu Thanh và Tiểu Hồng đem ngày sinh tháng đẻ của Lý Tịch đến miếu Nguyệt Lão để cầu nhân duyên, bói xem tiểu thư nhà nào mới xứng đôi với thiếu gia nhà mình. Đương nhiên, kết quả là bị Lý Tịch tiêu hủy, việc này xem như xếp xó.

Còn Ngôn Ấp nghe tin Lý Tịch sắp lấy vợ thì kinh hoàng đến độ đốt một góc thư án đang cầm trong tay.

Lúc đó hắn đang ở trong thư phòng đọc văn kiện đến mờ mắt, mỗi một quá nên đứng lên đi qua lại cho thư giãn. Thanh Bác khẽ gõ cửa, muốn vào thắp thêm đèn. Thật ra đây là bổn phận của tiểu lại trong cung, nhưng do Ngôn Ấp đã quen Thanh Bác nên dần dà thẳng thót trở thành người thắp đèn ngự dụng.

Khi cánh cửa mở ra thì gió lạnh và ánh trăng đều ủa vào. Thanh Bác đang tính đóng cửa thì Ngôn Ấp nhấc tay bảo hắn dừng.

Cơn gió thổi lùa từng trận vào, tuy đèn có chao đập nhưng gió vẫn thổi nó lay động. Ngọn đèn lung lay nên hắn thuận tay đưa cuốn sách lên chắn gió. Thanh Bác cúi người mau mắn mở chụp đèn ra châm dầu thêm.

Ngôn Ấp vừa đứng chắn gió vừa hỏi: “Bên ngoài có lạnh lắm không? Đợi ti lại và thủ vệ bên ngoài thay phiên rồi cho họ đem chút rượu theo để uống cho ấm.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Thanh Bác kính cẩn đáp, xong nói thêm: “Nhưng họ không sao đâu, trời cũng không lạnh tới vậy. Với lại hồi nãy cả bọn còn tụ tập tán chuyện được mà, mới bị nô tài phạt đây.”

“Hử? Bàn luận gì náo nhiệt đến độ không thấy người tới vậy?” Ngôn Ấp thuận miệng hỏi.

“Cũng không có gì, nghe nói là Lý thừa tướng muốn cưới thê tử.” Thanh Bác châm dầu xong quay người với chup đèn đây lại, bỗng nghe phịch một tiếng làm nó thót mình.

Sách Ngôn Ấp đang cầm phịch cháy.

Thanh Bác nhào tới giật cuốn thư án quăng xuống đất, đoạn cởi áo ngoài ra đập đập lên. Cũng may nó phản ứng nhanh nên chỉ cháy một góc mà thôi. Lúc thẳng nhỏ ngược mắt lên thì Hoàng đế bệ hạ đang dựa vào góc bàn, sắc mặt âm tình bất định nhìn trân trân cuốn thư đen góc dưới chân. Thanh Bác sợ hãi quỳ xuống: “Xin Hoàng thượng giáng tội!”

Ngôn Ấp hồi phục tinh thần lại rồi phẩy tay: “Không phải lỗi người, không gì đâu, ra ngoài đi.” Dứt lời hần liền ra sau thư trác ngồi xuống. Thanh Bác còn muốn nói thêm, nhưng nhìn thần sắc Hoàng đế khác thường nên cùng Vệ tổng quản trong cung lập tức cáo lui. Trước khi đóng cửa, nó nhác thấy bộ dáng Hoàng đế giữa khe cửa mà cả kinh.

Vàng trắng rơi vào khuôn mặt Ngôn Ấp, khoe môi hần kiên nghị như đang suy nghĩ chuyện đáng sợ gì.

-0-

Ngày hôm đó là theo thường lệ Hoàng đế bàn chuyện với thừa tướng, nhưng mới vào cửa Lý Tịch đã bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Hoàng đế. Y tự nhủ, xem ra tâm tình Hoàng đế có gì đó không tốt, bản thân phải cẩn thận làm việc. Nhưng bàn bạc trao đổi đến cuối thì ánh mắt hần chỉ hơi âm trầm mà thôi. Không khí cổ quái vẫn kéo dài đến khi chấm dứt công sự. Y cúi đầu nắm chặt tay lại, đây là lần đầu tiên y thấy Hoàng đế bệ hạ kỳ dị như thế.

Lúc y muốn cáo lui thì lại bị Ngôn Ấp gọi: “Đợi đã. Lý Tịch, nghe nói gần đây nhà người có tin vui?”

Lý Tịch ngơ ngẩn người đáp: “Sao Hoàng thượng nói vậy?”

“Còn giấu à? Những ti lại trong cung đều biết, người ta đồn rằng mấy ngày nữa người sẽ cưới vợ.” Ngôn Ấp mỉm cười rất hòa ái, nhưng lại khiến y rúng cả mình. Có điều chữ “lời đồn” từ miệng Hoàng đế bệ hạ càng khiến y xúc động hơn: “Hoàng thượng nghe ai nói vậy? Ai lại dám xuyên tạc như thế?”

Có lẽ biểu tình của y hiện rõ trên mặt nên Ngôn Ấp cười rất dịu dàng, cơn nhuệ khí cũng giảm chút ít: “Nói vậy tin đây là giả?”

Lý Tịch lau mồ hôi đang túa tán: “Thật sự Lý Tịch không biết những lời ấy từ đâu mà ra.”

“Tin đồn vô căn cứ chưa chắc không có căn do. Lý Tịch, có phải người gieo rắc phong tình chỗ nào, giờ để người ta tìm đến tận nhà đòi không hả?”

Lý Tịch nghe tiếng cười gằn của ngôn Ấp mà sống lưng lạnh ngắt. Tuy rằng tiếng cười này cởi mở nhiều hơn so với cơn âm trầm trước đây, nhưng không hiểu sao y nghe vẫn thấy kỳ quái. Y lại nắm chặt tay, quả nhiên gần đây có điềm xấu thật sao?

Hần từ tốn ngã lưng vào ghế dựa, tay thông thả buông ra. Thấy vẻ mặt hơi đề phòng của Lý Tịch thì tâm tình hần lại tốt lên, có ý muốn châm chọc y: “Cũng phải nói Lý Tịch người cũng thật trưởng thành rồi, thật sự không lo cưới vợ? Dân gian có nói là cưới vợ rồi sẽ khá giả cả năm. Năm nay là năm thứ hai người vào triều rồi, thật có chịu được cô đơn không đó?”

Lý Tịch không nhịn nổi ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt cười cợt của vị quân vương kia, chẳng biết có phải bị ảo giác hay không mà thấy cảnh này rất quen thuộc. Tâm tư y sực tỉnh, bỗng nhớ đến khi hai người đi trà lâu nói chuyện, Ngôn Ấp đã từng nói đùa nửa thật nửa giả thế này. Trong lòng Lý Tịch thấy rất khó khăn, lại hơi đổi hờn giận nên cúi đầu nói: “Hoàng thượng giễu cợt rồi. Xin cho Lý Tịch cáo lui.” Y xoay ngoắt người đi.

Y không thấy được, sau khi rời khi, ánh mắt Ngôn Ấp lại lộ ra ý sâu sắc.

Kết quả chưa đến vài ngày, có ai đó rảnh rỗi lại đề nghị với đế vương lúc lâm triều: “Hoàng thượng, Lý thừa tướng tận tâm trung thành với quốc gia, nhưng tục ngữ có câu là phải lập nghiệp trước mới thành gia thất sau. Lý đại nhân giờ cũng nên chăm lo cho tư gia thì hơn. Hoàng thượng nói có phải không?” Câu vừa dứt thì một số đã phụ họa cười theo, bảo là sao nói trúng tim đen của y rồi chứ.

Trong thoáng chốc, y nhận ra mình có thể giả cười chuyện mai mối của mình trước đám nhôn nhao này, nhưng thế nào y cũng không cười đùa chuyện hôn sự của mình trước mặt Ngôn Ấp được. Y hơi ngẩng đầu nhìn hắn, cõi lòng vô vàn sợ hãi hắn sẽ nói câu ‘lấy vợ sẽ khá giả cả năm’ nữa.

Nhưng Ngôn Ấp nhìn y thật sâu sắc, đoạn nói với chúng đại thần: “Người ta nói ‘cưới vợ nên cưới vợ hiền’, nhưng Lý Tịch tao nhả như thế phải nên đổi câu đó thành ‘cưới vợ nên cưới người y muốn.’ Các người cũng đừng thúc giục y như thế, Lý thừa tướng bận rất nhiều quốc sự, hãy thư thả cho y có thời gian tìm ý trung nhân của mình. Nếu Lý Tịch vừa mắt khuê tú nhà ai, bất kể là danh gia vọng tộc hay con gái bình dân, ta nhất định sẽ mai mối cho, tuyệt không nuốt lời.”

Câu nói của hắn làm chúng thần xầm xì cười rộ với nhau, có điều thật sự không ai dám rầy rà y nữa.

Lý Tịch không kèm được mà ngược nhìn hắn lần nữa, đúng lúc bắt gặp ánh mắt đối phương nhưng lại không đọc được ý tứ trong mắt hắn.

-0-

[Thoáng chốc hai năm đã trôi qua, trong lúc các vị độc giả lơ đãng, Lý Tịch đã ba mươi tuổi, còn Ngôn Ấp thì ba mươi bảy... Hầy, đều đã lớn tuổi... thành chú bác cả rồi còn đâu].

Mùa đông năm đó đến rất sớm, mới đầu tháng mười một mà tuyết đã rơi ngập kinh thành. Bước vào tháng chạp, trong kinh đã ngập đến năm trượng tuyết khiến năm đó là lạnh lẽo nhất trong hai mươi năm qua.

Lý Tịch mới bước ra khỏi Truyền Mô các đã nhảy mũi cái mạnh, sụi sụi mũi. Trong các có lò sưởi ấm hình khiến người ta quên mất nhiệt độ băng giá bên ngoài. Ti lại đứng sau cẩn thận hỏi: “Thừa tướng, hay là ngồi kiệu đi? Gió bên ngoài rét như thế, cẩn thận sức khỏe của đại nhân vẫn hơn.”

Lý Tịch chỉ phất hờ tay. Mấy năm qua y đã quen cái tật là mỗi lần vào cung đều thích đi bộ. Bệ hạ đại nhân nào đó cứ thường trêu: “Thân thể Lý Tịch đúng là có khí phách, vậy sẵn rèn luyện sức khỏe luôn.”

Chắc già thật rồi nên y thấy hễ nằm lâu là mỏi, đứng dậy còn nghe được xương mình nó răng rắc, nói trêu người là cứ như ai đó giẫm đạp lên người vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, cái giường tre mới càng trầm trọng, mỗi lần xong chuyện là đa phần Lý Tịch đều nằm sấp chẳng cử động gì được. Nhưng vị nhân huynh nào đó sẽ thản nhiên trêu chọc khiến người ta cảm thấy rằng ông trời thiên vị quá mà.

Y nghĩ tới đây thì thân người loạng choạng, lúc bước xuống cầu thang thì thấy hoa đầu choáng cả mặt. Rõ ràng là đêm khuya mà cứ chói chang như giữa trưa. Ti lại đi phía sau cẩn trọng nhắc: “Thừa tướng đừng lo, tuyết mới rơi một trận nên vẫn chưa dọn dẹp kịp, chắc phải đợi tảng sáng mới xong. Đại nhân cẩn thận đường trơn trượt đó.” Bọn họ biết Lý Tịch không thích có người kẻ kẻ đằng trước hay đằng sau nên đều đi rất xa, cũng không dám đỡ y.

Lý Tịch mỉm cười: “Ngoài trời lạnh lắm, cứ đưa đèn để ta tự đi được rồi. Các người cũng đi nghỉ sớm đi, lại phiền các người thức khuya nữa, thật sự xin lỗi.”

“Sao thừa tướng nói vậy? Đại nhân vất vả ngày đêm thế, chúng nô tài thì đáng chi.” Ti lại thấy bàn tay vươn ra kiên quyết của Lý Tịch, đoán một hồi cũng đưa ***g đèn qua. Ti lại chậm rãi cáo lui, càng cảm thấy xúc động bùi ngùi bèn quyết định về ti ốc đằng sau tuyên truyền đức độ của Lý đại nhân thêm nữa.

Y bước đi trong từ tốn, gió lùa ngọn đăng lay động tạo ra bóng hình kỳ dị trên nền tuyết trắng. Bước chân trên nền tuyết phát ra thanh âm nhẹ nhàng. Đằng xa có thể thấy thủ vệ tuần đêm đang đi dọc dãy hành lang, ánh đèn trong tay dọi lên khuôn mặt trẻ trung của y. Y khẽ thở dài mà kéo áo lông cừu sát người, trong đêm chỉ có tiếng quét tuyết vang lên.

Từ Truyền Mô các đến cửa cung điện là một đoạn tường rất dài, trong đêm đầy yên tĩnh chỉ còn tiếng bước chân của y. Bước được nửa chừng y chợt nghe có tiếng chân vừa mau mắn vừa đầy sức sống vang lên. Y

mỉm cười rồi dừng bước. Một trận gió lạnh thoáng qua khiến ngọn đèn lấp lóe còn y thì rúc cổ. Bỗng gió ngừng thổi, một tiếng trầm thấp vang lên: “Lại khuya thế này?”

Y nhorne cười quay lại đã thấy đôi chân mày cau có của Ngôn Ấp. Đứng đằng xa trong góc tường là Thanh Bác đang cung kính khom người hướng về y.

“Chẳng phải người cũng thức khuya sao?” Lý Tịch xoay người đi tiếp, thân thể Ngôn Ấp gần sát bên quả thật ấm áp. Tiếng bước chân hai người trên tuyết hòa hợp với nhau, suýt soát, suýt soát nên không còn tịch mịch nữa.

“Đúng rồi, hai ngày nay tình hình kinh thành vẫn tốt chứ?”

“Đã mở được mười thiện đường, lương thực và áo ấm cũng chuyển đến đủ cả. Có điều các nơi báo số người chết cóng trong kinh là một trăm hai mươi người, đa số là tuổi già sức yếu nhưng lại không thích vào thiện đường, còn có hơn hai mươi người là khát cái.”

“Ta nhớ năm ngoái số người chết là một trăm lẻ ba người. Năm nay tuyết lớn cứ rơi liên tục, xem ra các Bộ và các Ti cũng làm hết sức mình rồi.” Ngôn Ấp dừng một chốc thì nói thêm, “Người cũng đừng trách mình quá mức.”

Bước chân Lý Tịch hơi hoãn lại: “Hôm qua ta đến phía thành Tây thì thấy thiện đường đang khiêng quan tài một vị lão bá ra. Ta nhìn mặt lão vừa xanh trắng lại vừa đáng sợ. Nghĩ đến bản thân mới bỗng thấy cuộc đời này thật sự là hư không vô cùng mà.”

Hai người cứ thế trầm mặc sánh đôi. Chợt Lý Tịch buồn bã mỉm cười: “Kỳ thật người dưới trướng của người và ta đâu chỉ vài nhân mạng mà thôi. Ta vào kinh thành cũng được năm năm rồi, biết bao nhiêu chuyện nên làm mà chưa làm được, biết bao mạng người cần cứu mà cứu chưa xuể. Mỗi lần nghĩ đến thì thấy hổ thẹn và bất an lắm.”

Ánh đèn dập dềnh dưới màn trời đêm, đảo mắt nhìn lại thấy chân trời cứ trải rộng không dứt. Trong trời đất tựa như chỉ còn mỗi dãy tường dài miên man của cung điện kia.

Lý Tịch chưa kịp đa sầu đa cảm gì thì người kia đã nắm lấy tay y. Ngón tay Ngôn Ấp đan vào tay y khiến y cảm nhận tấm áo da cừu mềm mại. Y ngược mắt nhìn thì hần vẫn đỉnh đạc ngẩng cao mà cười: “Cái gọi là tận sức mình rồi hãy chờ thiên mệnh, đạo đức hạnh phẩm của ta và người không thẹn với lương tâm là được.”

Lý Tịch mỉm cười. Câu này bất luận thế nào cũng không giống tính cách Ngôn Ấp, chẳng lẽ hần muốn an ủi y hay sao?

Cứ thế y mỉm cười, nắm chặt tay hần mà sánh đôi tiếp.

Gió lớn nổi lên nhưng đèn ***g vẫn không bị tắt. Tiếng nói nhỏ nhẹ truyền ra xa: “Tết sắp đến rồi. Thanh Bác, năm nay trích một khoản tiền trong cung đưa cho Hộ bộ đi.”

“Dạ, Hoàng thượng.”

“Năm nay dự tính thế nào đây?”

“Thì vẫn vậy... Phải rồi, cũng đã một năm rồi... Lý Tịch, người phải chuẩn bị tâm lý đó...”

Tiếng cười của ai đó nghe rất ư gian tà.

“Hả... chuyện gì?”

“Có tiền hay là không tiền, cưới vợ sẽ khá giả cả năm. Tuy rằng năm nay tuyết lớn nên thiên hạ không còn lòng dạ nào mà hóng chuyện, nhưng ta nghe nói Chu Khánh Thiện vẫn một lòng nhắm vào Lý thừa tướng đó.”

“Đùng” một tiếng trong đầu như có chóc cạp phải chân cái phập, sau đó là tiếng khóc thét vang lên: “Vì cái gì chứ!!! Rõ ràng người cũng độc thân! Tại sao giỏi bức ta mà không bức người!”

“Đợi tới lúc bọn chúng có gan, người mới gào tiếp đi.”

Sau khi bãi triều, Lý Tịch và chúng thần hành lễ cáo lui rồi lặng lẽ ra ngoài điện. Người nào đó trên điện thâm thúy nhìn y một cái, y chẳng đếm xỉa gì tới cái người chễm chệ trên cao kia, nhanh chân bước ra ngoài như tránh ác lang sắp vồ mồi. Ngôn Ấp từ tốn nhìn chúng thần chậm rãi đi ra, thân ảnh của Lý Tịch đã sớm khuất bóng đằng xa. Hắn nhắm mắt lại, khóe môi dợn cười.

Quả nhiên như dự đoán của Ngôn Ấp, giữa tháng chạp, cánh cửa Lý gia lại nghênh đón làn sóng mai mối đã lắng đọng được một năm. Bắt đầu từ hai năm trước, mỗi lần năm mới đến là không ít vương công đại thần nhờ người cậy quý để lọt vào mắt xanh của Lý thừa tướng. Thế nhưng thừa tướng của Lý gia cứ như khúc cây gỗ, cứng đầu đến mất cả linh. Như khi này vậy, sau khi Lý đại nhân nhắc bước rồi đi, không biết có bao nhiêu người e ngại để vương công ngồi trên thượng tọa mà không dám chạy theo. Cho nên Lý đại nhân cũng không hay có biết bao đại thần siết chặt tay mà vuột mất cơ hội, nhân tiện than oán trong lòng, chẳng biết khuê nữ nhà mình có thể ngồi chờ qua một năm xuân sắc nữa không. Lý đại nhân ơi, ngài hại biết bao thiếu nữ thanh xuân chậm rãi thành lão bà cả rồi... Chỉ tiếc không ai có gan lớn chơi trò ngang ngược ép uống, nên cũng đành chờ Thừa tướng đại nhân mở đường thôi.

Lúc những người kia đi ra thì đã không thấy bóng dáng Lý Tịch nữa. Cung điện to lớn như thế mà người nọ lại đi nhanh đến vậy.

Có người thở nhẹ: “Cái gì Lý đại nhân cũng tốt hết, chỉ đáng tiếc...”

“Nghe nói ngài ấy có ý trung nhân, nhưng sau nàng ta đi lấy chồng nên từ đó Lý đại nhân buồn bực, trả thù đời bằng cách chung tình, không yêu nữa.”

“Chung tình là chuyện tốt, nhưng đôi khi tuyệt vọng quá cũng nên mở mắt ra chứ...”

“Phải đó, phải đó, vậy mới khiến người ta tiếc hận. Lấy quyền thế và địa vị của Lý đại nhân, phải nên thành gia lập thất mới được xem là viên mãn chứ. Giờ thì tình cảnh thế nào chứ?”

“Người nói có phải... Lý đại nhân... có gì bất ổn không?”

“Đừng có nói hàm hồ!” Người vừa nói câu đó ra đã bị ai đó quát một cái, giọng gần thấp.

Đội chúng đại thần chậm rãi tản ra, Lý Tịch đang trốn trong góc phòng mới dám lộ mặt ra vừa lúc bắt gặp Thanh Bác đang đứng ngoài điện. Thanh Bác hiểu ý chỉ mỉm cười, nhìn Lý Tịch mờ mờ ảo ảo cười khò.

Thanh Bác bật cười: “Lý đại nhân, cứ trốn như vậy cũng không phải là cách đâu.”

“Ngoại trừ trốn ra, ta còn làm gì được đây?” Lý Tịch hơi bực phát oán hận, rõ ràng chuyện hôn nhân là việc riêng của người ta, vì sao tới hên lại lên cứ như chó hoang cấu xé thế? Lúc họ nói chuyện thì có người đi ra, tất nhiên là Ngôn Ấp bề hạ của chúng ta. Lý Tịch và Thanh Bác đồng hành lễ. Ngôn Ấp phát tay rồi cười: “Lý đại nhân còn chưa đi sao?”

Lý Tịch nghe ý cười đùa trong câu nói của hắn thì nghiêm mặt cúi đầu: “Vạy thần cáo lui.”

Ngôn Ấp biết người kia đang giận nên khề sờ mũi, đang tính mở miệng thì thấy có ti lại đang chạy từ dưới điện lên. Dưới bầu trời trong xanh quang đãng, sắc mặt người kia lại rất sợ hãi. Lý Tịch đang đi mà thấy ti lại kia thì sắc mặt cũng nghiêm túc.

Lập tức Thanh Bác bước xuống nhận lấy tấu chương từ tay ti lại, thì thầm với hắn mấy câu thì sắc mặt thẳng nhóc trắng bệch. Lúc hắn xoay người lại thì nhìn lên hai người đang sóng vai đứng trên điện, Thanh Bác bước tới trước mặt để vương, Lý Tịch lặng lẽ thối lui hai bước ra sau. Thanh Bác nói: “Hoàng thượng, Nam Định vương đã qua đời.”

Vừa nghe câu này, phản ứng đầu tiên của Lý Tịch là ngẩng đầu lên nhìn Ngôn Ấp. Từ góc này, y có thể thấy khóe môi nghiêm nghị của hắn bặm xuống. Hắn chỉ lặng thinh trong nháy mắt thì đưa tay ra, Thanh Bác mau mắn trình tấu chương kia lên. Lý Tịch lặng lẽ lùi xuống hai bước nữa, không nhìn sắc mặt của đế vương. Trong khoảnh khắc trầm mặc đó, y đã thấy nơi đen tối nhất tận sâu lòng của đế vương.

Năm Bình Nguyên thứ sáu, mồng mười tám tháng chạp, cuộc đời Nam Định vương Ngôn Tông đã kết thúc. Ba tháng sau đó vào lúc đầu xuân, người con cả kế vị của Nam Định vương là Ngôn Vọng bị đệ đệ của mình ám sát. Từ đó, lãnh thổ của Nam Định vương bị phân chia trong loạn ly. Mà trong trận tranh quyền lực này, thái độ đế vương Ngôn Ấp vẫn bình thản, bất kể biết rằng cháu mình đang tàn sát lẫn nhau, hoặc hai chi phái trong vương tộc đang khởi binh tranh đấu.

Người sáng suốt đều nhìn được mấu chốt vấn đề, Ngôn Ấp vốn không cảm tình với Ngôn Tông đã chết, nên muốn thừa dịp cuộc phản loạn này tiến lên đoạt binh quyền đang suy yếu của Nam Định vương. Nhưng ngay cả vậy, tình thế vẫn diễn ra theo định liệu của Ngôn Ấp.

Mùa xuân đã đến khiến khắp kinh thành hết mực náo nhiệt, nước chư hầu loạn ly xa xôi ngàn dặm cứ như một thế giới khác. Khói lửa phía nam chưa hề chạm đến kinh thành, ngoại trừ một số trái cây rau quả và trân bảo của phía nam đột nhiên không thấy nữa, mọi thứ đều như bình thường. Cũng chỉ có những thân nhân của người phía nam trong kinh thành mới nhắc đến: “Thế đạo này, khi nào mới thái bình được đây...”

Đối với người trong kinh mà nói, cuộc sống mới yên bình làm sao, hết chuyện muối dưa củi lửa, tương dấm gạo đông thì cũng là nữ nhi, ít khi có sóng gió gì. Đương nhiên, thái bình thịnh thế cỡ nào cũng không tránh có chút kịch vui, cái màn lần này là... Lý Tịch Lý đại thừa tướng bị buộc hôn nha!

Nhắc tới vị Lý đại thừa tướng này thật quá phi thường mà, vừa tuổi trẻ tài cao lại rất độ anh tuấn bất phàm, thái độ làm người thì nho nhã đoan chính lắm, quả nhiên là một nam nhân rất tốt. Nhưng cũng không hiểu làm sao Lý thừa tướng đã ba mươi tuổi rồi mà trong nhà không vợ cũng chẳng con, thiếp cũng không có nửa bóng. Khắp phố phường lại tám rằng có lẽ nào Lý đại thừa tướng không mập hợp được, cũng có người ác mồm ngờ vực vu vơ rằng chẳng hiểu Lý gia đại nhân có mê nam sắc hay không nữa...?

Hãy da, đáng tiếc thay, theo tin báo đáng tin cậy (từ cô em chồng của bằng hữu tốt của con dâu của Trương bá giao rau cải thường ra vào Lý gia) thì người hầu trên dưới Lý gia không nhiều lắm, chỉ có một lão nô (rất ư là già, không có đủ đẹp, không đáng xếp vào hàng phải lo lắng), bốn gia nô (mà tướng mạo bốn vị này lại rất đường đường chính chính nha... Ngưng, không cần chảy nước dãi như thế, mất vệ sinh lắm... Bốn người này đã có thể tử con cái rồi, hơn nữa gia đình rất hòa thuận, không có tin lực dục gì), hai người hầu gái (hai người này thì bình thường, không nổi bật gì... nhưng cũng đã thành hôn, mà hôn phu đúng là hai trong số bốn gia nô kia). Trừ bảy người này ra thì những người hầu trong quý phủ Lý gia đều làm trong năm năm thì luân chuyển đến những gia đình phú hộ khác, không có gì đáng lo. Huống chi mấy người đó đa số không dung mạo cũng chẳng tài hoa gì...

Qua một loạt điều tra này trên cơ bản có thể khẳng định, cơ hội Lý thừa tướng giấu tiểu tỳ hay tiểu đệ xinh đẹp rất thấp. Còn hành tung của Lý đại nhân cũng trên cơ bản chỉ có một đường và hai điểm (triều đình rồi về nhà, xong từ nhà vào triều), cũng không có ra đường trên hoa gheo nguyệt... Thế chẳng lẽ đúng như dân tình nó đồn thổi, người ấy không mập hợp được sao?

Mà có không mập hợp được thì chức vị tể tử của Lý đại nhân vẫn là ngôi người người tranh đoạt. Lý Tịch là người tâm phúc đương triều, hơn nữa với tư thái kia thì sẽ còn hưng thịnh đồ lộc, chức quan đại tím dài cũng tầm hai mươi năm nữa. Cô nương nhà ai mà lọt vào mắt xanh người đó thì chắc chắn đắc đạo rồi.

Giống như một hồi đại chiến nổi lên, mà nguồn cơn chiến dịch này là ở ba năm trước, từ vị đại nhân họ Chu nào đó đang trong triều mà chủ động “đề cử” tiểu nữ nhà mình. Cách ba năm rồi mà chiến dịch này càng ngày càng gay gắt. Theo tin đồn thì cứ cách hai tháng là Lý gia nhận tranh họa các khuê tú đến dùng xe đẩy mỗi tay. Còn vị quân gia Chu bá kia mỗi lần ra cửa là bị vô số kẻ vây quanh chặn đường. Đơn giản là trong Lý gia ngoại trừ chủ nhân ra, Chu bá là người có quyền uy nhất, mà cũng do giờ không ai lớn mật đi chắn đường đương chủ nhân Lý thừa tướng cả... Rất nhiều lời đồn dấy lên, đủ thứ giả thuyết bày ra cũng chỉ gút có một điểm, nếu quảng được khuê nữ lên giường Lý thừa tướng cho màn gạo nấu thành cơm được thì nhất định cái giường kia của Lý thừa tướng sẽ bị chìm yếm hao gầy làm sập mất...

Mà nói loạn đả chỉ thiên như thế, dân tình sao lại không pha thêm chút chuyện chính trị quan trọng mà lạt lẽo vào chứ?

Trong khoảnh khắc đó, ở nơi trà lâu nào đấy, có hai người nào đó là nguyên nhân mà dân tình tán chuyện đến vắng nước miếng khắp nơi đang cười. Điều khác nhau là một người thì cười khổ mà kẻ kia thì cười hiểm.

Người cười khổ dĩ nhiên là nam chính thứ nhất trong màn xàm xì kia, Lý Tịch Lý thừa tướng, kẻ còn lại là một nửa kia, Ngôn Ấp Ngôn đại đế vương.

Lý Tịch cười khổ sở, nhấm ngậm trà thì nhìn người đang tằm tằm kia mà ngao ngán hỏi: “Người cười đủ chưa?”

“Thật tình mà nói... Chưa đủ.”

“Người cười cũng ba năm nay rồi, sao không thấy chán vậy?”

“Đề tài tươi mới đáng giá mỗi ngày như vậy sao ta thấy chán chứ?” Sắc mặt tươi cười của Ngôn Ấp rất ư là khiếm nhã.

Lý Tịch nhìn hẩn một cái mà không nói gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn dòng người ngược xuôi ngoài song cửa, bỗng nhiên cất tiếng: “Người xem, hôm nay có chợ hoa nên người ta lui tới nhiều quá.”

Ngôn Ấp nhìn xuống thì bắt gặp khuôn mặt tươi cười của một tiểu cô nương. Cô bé mặc áo gấm hồng chỉ tầm mười tuổi rất là xinh, được một thiếu phụ dắt đi, tay cô bé đang cầm một bó hoa cúc vàng. Có lẽ thấy lá cờ phát phối của trà lâu nên tiểu cô nương ngược lên nhìn mới bắt gặp Ngôn Ấp. Ánh mắt cô bé sáng ngời, tròn xoe tò mò nhìn đế vương, sau đó hồn nhiên cười với hẩn.

Trong lòng Ngôn Ấp thấy ảm áp. Trước kia hẩn chưa hề biết bản thân sẽ đa cảm thế này. Từ khi quen biết Lý Tịch rồi, trái tim hẩn cũng mềm mỏng rất nhiều. Cũng bởi vì hẩn yêu người kia tha thiết, tuy nhìn y bình tĩnh nhưng bên trong là người rất dịu dàng cẩn mực. Càng tiếp cận y thì càng bị rung động.

Lý Tịch nhìn bóng dáng đi khuất của tiểu cô nương thì nói thêm: “Người đã xem tấu chương trình lên hôm nay chưa? Thành trì báo rằng bọn thổ phỉ phía nam làm loạn, mấy trăm hộ dân bị đánh cướp, có mấy chục gia đình bị giết.”

Tức thì sắc mặt Ngôn Ấp sầm xuống. Lý Tịch chậm rãi xoay người, nhìn thẳng vào Ngôn Ấp ngồi trước ánh mặt trời: “Người... còn không khởi binh sao?”

Ngôn Ấp không trả lời, sau mới nói: “Người biết rõ lòng ta, nhiều lời cũng vô ích.”

“Thế nhân vốn vô tội, cần sự thông cảm của bệ hạ.” Lý Tịch chau mày lạnh lùng nói. Y cũng không để ý hai người đang ở trong phố xá náo nhiệt mà trực tiếp dùng kính ngữ.

“Ta còn tự hỏi sao người chọn hôm nay mà hẹn ta ra, thì ra là nói chuyện này.” Thanh âm của Ngôn Ấp lạnh băng.

“Còn bệ hạ thì sao? Ta nghe nói, gần đây sở dĩ các đại thần khơi chuyện hôn sự của ta chắc hẳn là ý tứ của bệ hạ rồi? Ta biết người không thích ta chú ý nhiều đến Nam cương, nhưng dùng thủ đoạn như thế với ta thật khiến Lý Tịch thất vọng.”

Bầu không khí cô đọng như băng, hai người đối mặt giằng co, chẳng ai nhường bước. Mãi qua một lúc lâu, ánh mắt Lý Tịch mới dịu dàng cúi xuống: “Trong kinh thành trăm hoa đua nở, mà miền Nam cương lại gió thảm mưa sầu, bệ hạ, cần gì nhẩn tâm như thế?”

“Chuyện gì ắt cũng dứt bỏ được.”

Lý Tịch không nói gì thêm, chỉ lẳng lẳng nhìn Ngôn Ấp thật sâu. Ấn đường của hẩn có lần nhui rất sâu, kết quả hẩn chỉ thở dài một hơi.

Khi hai người ra khỏi trà lâu thì Lý Tịch bước nhanh ở đằng trước, còn Ngôn Ấp trông thấy bóng dáng quật cường của người kia thì bàn tay hẩn siết chặt thành nắm đấm. Trên thế gian này, duy chỉ có một người dám đi phía trước đế vương mà thôi. Tuy ngày thường Lý Tịch hết mực kính cẩn, nhưng không ai hiểu rõ hơn Ngôn Ấp rằng dưới sự kính trọng đó là tính cách quật cường đến cỡ nào. Cũng chỉ có người này sẽ đầu lưng với hẩn.

Hỏi hận sao?

Ngôn Ấp thở dài một hơi, bước chân vội đuổi theo y.

Tiểu lại Dược Vũ nhẹ bước tiến lên châm thêm dầu cho đèn, xong mới phát hiện động tĩnh của mình không khuấy động được người ngồi trên bàn. Bộ dáng Lý Tịch trước mắt đã tái nhợt, nhưng thần sắc lại hơi phiền não. Dược Vũ suy nghĩ một hồi thì đến gian kế bên bưng chén trà đưa tận tay Lý Tịch. Khi này y mới sực tỉnh, ngược lên nói câu đa tạ.

Dược Vũ nhỏ nhẹ nói: “Lý đại nhân cũng nên nghỉ ngơi đi, chẳng lẽ đêm nay lại ngủ ở Truyền Mô các nữa sao? Ngài phải cẩn thận thân thể mình mới được.”

“Không gì đâu. Ta không sao mà, nhờ người bảo A Nam bên ngoài qua gian kế bên ngủ đi. Cứ trải đệm chần cho ta bên trong là người đi nghỉ được rồi.”

“Đại nhân...” Dược Vũ hơi khó xử, nhưng y đã cảm mất xuống không nghe hấn nữa. Dược Vũ khẽ nhú mày, không còn cách nào khác nên hấn đành nghe lời.

Hấn mới bước ra ngoài thì gia đình A Nam của Lý gia đã đi đến hỏi nhỏ: “Đại nhân lại ngủ ở Truyền Mô các nữa à?”

“Ừ.” Dược Vũ gật đầu. “Đã mười ngày rồi, thân thể đại nhân có chịu nổi không?”

“Tĩnh tình của đại nhân nhà ta cố chấp thế đó, lôi kéo thế nào cũng không về. Dược Vũ, người cứ nghe theo người đi. Về Chu bá thấy một cái thì tẩm bổ người một ngày ba bữa là không có chuyện gì ngay.” A Nam hồ hững phát tay bảo.

Dược Vũ bật cười: “Thật không biết Lý đại nhân là đại nhân của nhà người hay là đại nhân của ta nữa, cần người nói sao? Lý đại nhân bảo người nghỉ ngơi trước đó, vào đi.” Hấn nói xong thì kéo cửa mở ra. A Nam đã quen nên bước vào trong, cũng không cần Dược Vũ thu xếp mà đi thẳng vào gian bên trong chuyên dành cho ti sự, trong đó có chiếc giường có thể ngả lưng. Dược Vũ lại vào nội đường, sắp xếp sự vụ đầu vào đó mới cáo lui, nhưng Lý Tịch đang vui đầu vào công văn không có nghe tiếng hấn xin lui.

Khắp nơi yên ắng như tờ, chỉ nghe tiếng đèn thi thoảng bập bùng cháy.

Bổng cửa mở ra kéo theo cơn gió lạnh vào. A Nam bước ra khỏi gian ti sự, ánh mắt cảnh giác trông thấy người tiến vào lập tức hấn lùi xuống, tính hành lễ đã bị người đó chặn. Ngôn Ấp phát tay, A Nam hiểu ý liền lui vào trong.

Động tĩnh như thế mà Lý Tịch vẫn trơ ra chẳng nghe gì. Cho đến khi bóng Ngôn Ấp che khuất tầm nhìn y mới ngược lên kinh hoàng la một tiếng, hấn vội nắm lấy bả vai y: “Đừng sợ, là ta.”

Lý Tịch lấy lại bình tĩnh mà hỏi: “Khuya thế này mà Hoàng thượng không nghỉ ngơi, lại đến Truyền Mô các thế này chẳng lẽ có việc khẩn gì?”

Ngôn Ấp bị ngữ khí xa lạ của đối phương tạt vào khiến khuôn mặt mỉm cười tắt lịm, rút cuộc hấn nhẩn nại kềm chế tính nóng của mình mà thiện ý hỏi: “Người cũng biết đã khuya rồi sao? Mấy hôm nay đêm nào người cũng thức khuya, vậy sao chịu được chứ?”

Lý Tịch ngẩn ngơ nhìn văn thư trên bàn, chẳng biết y suy ngẫm gì mà không trả lời.

Ngôn Ấp nhịn không được đề tay lên văn thư: “Rốt cuộc người muốn làm sao đây?”

Ánh mắt y thư thả dời từ bàn tay trên bàn lên khuôn mặt lạnh băng đầy phần nộ của Ngôn Ấp. Một lát sau y nói: “Xin Hoàng thượng chấp thuận cho Lý Tịch đi Nam cương.”

Tay hấn trượt xuống khỏi bàn, hấn nhìn gương mặt nghiêm túc của y, mãi lâu sau mới mở miệng được: “Người... muốn đi Nam cương...”

“Đúng thế, Lý Tịch nhất định phải đi.” Trong ánh đèn, đôi mắt y sáng ngời khiến người khác không nhìn gần được.

Ánh nến tắt cái vụt khiến bốn bề tối sầm, vàng trắng tỏa vào soi chiếu sắc mặt trắng nhợt của hai người.

Năm Bình Nguyên thứ bảy, tháng năm, đương triều thừa tướng Lý Tịch đột nhiên đến Nam cương phúng吊 một cách lạ kỳ. Đương nhiên ai cũng rõ, nói là phúng吊 nhưng thật ra là bình loạn. Sau ba tháng lặng thinh, đây là lần đầu tiên ý định của triều đình về lãnh thổ của Nam Định vương rõ ràng như thế.

Lần đi phúng吊 này, Lý Tịch đảm nhiệm chức Khâm sai mà lại dẫn theo một ngàn tinh binh, Hoàng đế còn ban cho thêm một quân lệnh để điều khiển binh mã (binh phù điều động quân lực của nhà Trần có ba cấp, quân lệnh mà Lý Tịch nhận là cấp thứ nhì, tức là không cần sự chấp thuận của thống lĩnh trực thuộc địa phương mà được tùy ý sai khiến quân đội, nhưng mỗi lần chỉ điều động được hai ngàn nhân mã).

Ngay cả vậy thì hành động này vẫn khiến nhiều người cực kỳ quan tâm. Có phải cử chỉ này đồng nghĩa với việc đương triều hoàng đế Ngôn Ấp đã từ bỏ khúc mắc với huynh trưởng đã tạ thế? Hay là Ngôn Ấp vẫn muốn nhân cơ hội này mà thâm nắm chính quyền lại?

Nhưng cử ít người đi như vậy cơ hồ không giống lắm... Mà người được chọn đi cũng là đề tài nóng hổi. Lý Tịch là người giặt dây đằng sau chuyện thất thế của Ngôn Tông năm đó, lúc này cho y đi Nam cương là có ý đồ gì chứ?

Trong tình huống mù mịt thế này lại sôi nổi lên một tin bồng tay mới ra lò. Chúng nó đồn rằng có phải Lý Tịch bị trong nhà bức hôn quá mức nên ra hạ sách chạy đến Nam cương tị nạn hay không?!

Lời đoán mò này mới sinh ra đã có không ít trí thức bàn tán, hơn nữa nghe cũng có căn cứ, luận bàn cũng có lý có lẽ. Lý Tịch dẫn ít người như thế đi rõ ràng là không muốn can thiệp chuyện của Nam cương. Nếu không muốn can thiệp thì đi làm gì? Đây là lý do thứ nhất.

Lý do thứ hai, Lý Tịch là người tâm phúc trong triều, là chủ sự đại thần mà Hoàng đế tín nhiệm, có lẽ nào vô cớ cho thừa tướng tự thân xuất mã chứ? Cũng đâu phải trong triều thiếu người tài.

Lý do thứ ba, Lý Tịch là quan văn, quan văn đi tới chỗ loạn thì làm được gì?

Tổng hợp tất cả thì chỉ có một nguyên nhân có thể miễn cưỡng tin, khẳng định là Lý đại nhân nhàm chán cuộc sống oanh vàng nên mượn cơ bỏ trốn...

Tuy rằng nghe qua nó hoang đường quá, nhưng trong lúc lơ là thì đây lại thành đề tài nóng bỏng từ đầu đường cuối ngõ. Tội nghiệp cho mục đích xuất phát của Lý Tịch cứ thế bị bẻ cong trong im lìm.

Hôm Lý Tịch ra khỏi thành, y đứng trước bá quan văn võ cả triều mà tiếp nhận binh phù trong tay đế vương. Cái lướt mắt của đế vương là ánh mắt lạnh lùng đầu tiên trong mấy năm qua. Nhưng thừa tướng đại nhân chỉ yên lặng tiếp nhận, cúi người hành lễ.

Lúc y đi theo binh sĩ thì không hề quay đầu lại, thế nên, y không thấy được ánh mắt đáng sợ kia của Ngôn Ấp.

...

Tối đó, đêm thanh trong như nước, khi Lý Tịch thu xếp ổn thỏa thì đã là nửa đêm. Y đứng trong mảnh đất trống của doanh trại, xa xa lửa trại đang cháy phừng phực. Không gian thật sự tĩnh lặng, có thể thoáng nghe tiếng côn trùng mờ ảo kêu vang. Vầng trăng dịu dàng rơi xuống ngón tay như dòng suối trong lồng lờ trôi qua kẽ tay.

Y nâng tay mình lên, hốt nhiên nghĩ đến người ấy nơi phương xa, liệu có phải cũng đang ngắm vầng trăng này, cũng nâng tay mà muợn phiền hay chăng?

Tối đó, đêm thanh trong như nước, Ngôn Ấp vẫn không ngủ được, rót cuộc khoác áo choàng rồi đi đến bên song cửa. Trước song cửa có treo cây đèn mơ hồ dọi ra thân ảnh của thủ vệ.

Tất cả thật rất lặng yên, ánh trăng kia như con suối trong chảy nhẹ vào song cửa của hắc, soi ra căn phòng trong trẻo nhưng lạnh lẽo.

Hắc mơ màng tự hỏi nếu người kia ở đây, y có mỉm cười nhìn hắc, nâng bàn tay lên như đón lấy ánh trăng trong ngần kia?

Tương tự người cách xa ngàn dặm trùng non, tư vị này ai có thể hiểu cho?

Hành trình của Lý Tịch làm cho bộ hạ rất khó hiểu. Rõ ràng lộ trình có thể đi một ngày đường mà y lại kéo dài thêm nửa ngày nữa khiến tướng sĩ xâm xì, quả nhiên là tác phong quan văn mà. Mỗi lần A Nam thấy khó hiểu mà thúc giục thì y lại ra dáng bình chân như vại, không chút hoang mang khiến người ta sốt ruột đến chết. Rốt cuộc chừng bảy ngày sau, đoàn người của Lý Tịch cũng đến biên giới Nam Cương.

Nói theo mấy lời truyền miệng của binh sĩ mà nói thì thật sự là “cơm canh gì cũng nguội lạnh cả rồi.” Thế nhưng lại có phát triển ngoài ý muốn, Lý Tịch bước vào Nam Cương không có bất gặp ánh mắt lạnh lùng như mọi người dự đoán. Sớm biết được tin, hai đứa con thứ nhì và thứ tư của Ngôn Tông đều đến nơi, hy vọng có thể chiêu đãi Khâm sai từ phương xa đến.

Lý Tịch mỉm cười, dẫn theo một ngàn nhân mã hiên ngang vào Nam Cương, đến nơi chỉ thấy hai vị vương tử dốc lòng khoản đãi hết mực. Ven đường không hề thấy cảnh máu me nhuộm đầy. Xem ra tin báo quả nhiên đến sớm, ngay cả chiến trường được đồn đãi kia cũng dọn dẹp sạch sẽ. Cứ như thế dưới sự dẫn dắt của hai người kia, Lý Tịch bước vào đô thành của Nam Cương.

Khi này, lý do mà Lý Tịch công bố với hai vị vương tử là: “Hoàng thượng nghe nói ở Nam Cương có thổ phỉ làm loạn, lại nhớ đến sơ tang của huynh trưởng và cái chết bất đắc kỳ tử của Ngôn Vọng, tất nhiên hai vị vương tử sẽ bị thống trong lòng. Hoàng thượng thương cảm nên ra lệnh cho vi thần đến giúp Nam Cương gánh chút việc mọn, đồng thời cũng thay mặt Hoàng thượng mà phúng điếu.” Buổi nói chuyện diễn ra viên mãn tốt đẹp. Hai người con là Ngôn Lâm và Ngôn Già gật đầu dạ vâng, tỏ vẻ cảm kích rất nhiều. Dáng vẻ thuần phục này khiến những người sau lưng Lý Tịch đều đắc ý, xem ra chuyện nơi này không kết thúc đơn giản đâu.

Đêm đầu tiên ở Nam Cương, Lý Tịch không có chọn nghỉ ngơi ở nơi mà hai vị vương tử đặc biệt an bài, ngược lại đi thẳng vào ngôi chùa nổi danh của Nam Cương mà trú ngụ. Hành vi này khiến hàng tá người trở mắt, đình đái tốt lành không chịu ở, lại muốn làm bạn với thanh đăng mờ cổ trước Phật đường sao? Tuy có nghe Lý thừa tướng thanh tâm quả dục, tâm rất trong sáng... cũng không thể như thế được... Tốt xấu gì binh sĩ cũng cần nghỉ ngơi cho khỏe chứ, vậy mà y cố tình ra lệnh cho họ đóng binh xung quanh mảnh đất trống của ngôi chùa.

Mà chuyện khiến người khác giật mình là Ngôn Lâm và Ngôn Già cũng lần lượt vào trú trong chùa, bảo muốn thành tâm cầu khẩn cho phụ thân và huynh trưởng. Kết quả là ba con người có quyền lực và quan hệ tế nhị trong Nam Cương lại trú ngụ vào ngôi chùa nho nhỏ, thật chỉ khiến trụ trì quỳnh quáng cả tay chân. Vất vả lắm mới giữ cho chùa không bị khói lửa hủy mất, giờ ba người này vào đây là có ý gì? Chẳng lẽ là tai bay vạ gió hay sao?

Vài ngày sau, mọi chuyện bình thần trôi qua. Ngôn Lâm và Ngôn Già cung kính cẩn mật đối đãi với Lý thừa tướng, gần như là nói gì nghe đấy khiến những người xung quanh hơi kinh ngạc.

Tình hình khiến A Nam vò đầu bứt tai không lý giải được, rốt cuộc đến ngày thứ ba hần thành thật lãnh giáo chủ nhân điều huyền ảo trong đó. Lúc đó Lý Tịch đang xem bản “tình hình tai họa” các nơi do Ngôn Lâm và Ngôn Già trình lên, sau đó nghe A Nam hỏi thì mỉm cười, ngẩng đầu lên nói: “Thế lực hai vị vương tử này ngang nhau nên mới có thể giằng co ba tháng mới phát động biến cố, nếu không thì ba tháng trước Ngôn Vọng đã an vị vào chỗ Nam Định vương rồi. Nhưng hai tháng sau này thì hai mãnh hổ giao tranh đã gần sức cùng lực kiệt. Ta đến vào lúc này lại cho họ một nấc thang bước lên để sống còn, ai có thể ‘thỉnh mời’ đương triều thừa tướng đi theo thì kẻ đó nắm phần thắng. Người nói bọn họ có thể không nghe lời ta sao?”

A Nam tỉnh ngộ ra, cười hắc hắc rồi đi ra ngoài, hần sờ bảo kiếm mà cảm khái anh hùng không có đất dụng võ.

Nhưng thế sự đều không xảy ra như định liệu của Lý Tịch. Bài giáo huấn này rất thấm với Tiểu Tiệp, rất thấm với Ngôn Ấp, nhưng mà thừa tướng đại nhân của chúng ta thì không có nhớ cái giáo huấn lợi hại này.

Cho nên khi đối mặt với bảo kiếm phần nộ của Ngôn Vọng thì y ngậy ngẩn cả người. Nhìn mũi kiếm chìa thẳng vào yết hầu mình mà Lý Tịch còn hơi để ý chuyện ngoài lề rằng ‘bảo kiếm thật là tốt.’ Con người

trước mắt gầy gò tái nhợt, nhưng đôi mắt thì rất quen thuộc khiến dự cảm xấu trong lòng y chực thốt: “Ngôn Vọng?!”

Tay đối phương bắt đầu run rẩy đến độ Lý Tịch lo thanh kiếm sẽ rơi bất cứ lúc nào. Sau đó, ánh mắt người nam tử trở nên kiên cường, vững tay kiếm chạm sát lạnh vào cổ họng y...

Bốn bề rất mực êm ả, bốn bề vô cùng căng thẳng.

Đó là một buổi tối yên ả, cơn trùng rả rích kêu trong đêm hè, Ngôn Lâm thiết yến tiệc để đãi Lý Tịch. Lý Tịch nhận lời nên sang phủ hấn dự. Nhưng trên đường đến nơi thì Ngôn Già cũng nhập tiệc, mới vào tiệc được một chốc thì hai huynh đệ lại tranh chấp ỉ xèo với nhau. Lý Tịch bị sự vụ rối loạn của Nam Cương làm cho đau đầu, thấy bầu không khí nặng nề liền cẩn thận thoát lui ra hoa viên để hít thở không khí. Vừa mới dựa người vào thân cây đã bị bóng người đằng sau vụt ra làm hoảng sợ. Hắc y nhân kia nắm tay y khấn trương hỏi khê: “Đại quan từ kinh thành tới đang ở đâu?”

Đám mây tách vầng trăng ra soi sáng hai người, đôi bên đồng thời ngẩn ngơ. Lý Tịch nhìn ra đôi mắt quen thuộc kia hơi xéch lại ướm nỗi u buồn. Người đó còn trẻ, toàn thân vận hắc y, lúc thấy Lý Tịch thì hấn lấp bấp kinh hãi, sau đó bặm môi lại. Chẳng hiểu sao y lại thấy rất quen.

Người thanh niên kia thấy quan phục lộng lẫy của Lý Tịch thì chĩa kiếm ngay yết hầu y: “Người chính là Lý Tịch?”

Lý Tịch không đáp lời. Lưỡi kiếm lấp loáng khiến lòng y giao động, bầu không khí căng thẳng khiến y nghĩ đến một người khác. Y thốt: “Người là Ngôn Vọng?” Vừa vặn hôm qua y nhìn thấy bức họa của Ngôn Tông với đứa con Ngôn Vọng. Họa sĩ vẽ bức tranh rất sinh động. Ngôn Tông thì không nhắc đến, nhưng đôi mắt của Ngôn Vọng lại tràn ngập biết bao uất ức và căng thẳng... Cũng như đôi mắt của người thanh niên này.

Tay người đối diện bắt đầu run rẩy khiến Lý Tịch mở to mắt, phản ứng của hấn khiến y thấy sợ hãi. Rõ ràng Ngôn Vọng đã chết rồi mà?

“Phải, là ta.” Rốt cuộc hấn cũng trả lời.

“Vì sao chứ?”

“Cái gì mà vì sao?”

“Người không sao à?”

“Ai cũng đều nói ta chết thật à?” Nam tử cười gằn khiến lòng bàn tay Lý Tịch toát mồ hôi, tiếng cười đó mang nỗi thống khổ dị thường, không phải là tiếng cười của vương tôn quý tộc.

Y lại mở lời: “Không có sao là tốt rồi. Ngôn Vọng, mấy hôm nay người đã ở đâu?”

“Không có sao là tốt à? Ta nghĩ các người đều mong ta chết đi mà!” Ánh mắt người thanh niên càng thêm phần nộ.

Lý Tịch cảm nhận cổ họng mình nuốt hơi mấy bận, đoạn dợm cười: “Tại sao người lại nói vậy? Người tìm ra có chuyện gì sao?”

“Không cần ở đó giả nhân giả nghĩa, hai chúng ta đều biết rõ kẻ muốn ta chết nhất chính là Ngôn Ấp và người!”

Y đánh mặt lại: “Ngôn Vọng, dù ta không biết người gặp phải chuyện gì, nhưng tên của đế vương là để cho người gọi thế sao?”

“Người còn giả mù sa mưa? Nếu ta chết đi, các người có thể danh chính ngôn thuận dấy lên chiến loạn trong Nam Cương, lại đường hoàng mưu lợi bất chính! Lý Tịch, khắp thiên hạ đều biết tâm tư của các người, chứ sao đến giờ người mới vào cuộc, người tưởng ta không biết sao?” Giọng nói của Ngôn Vọng dần dần kích động khiến y chột dạ, cảm thấy tình thế dần vượt khỏi tầm tay. Nhưng có lẽ ai cũng đổ dồn vào bữa tiệc nên không kẻ nào phát hiện góc khuất nhỏ này.

Mây đen dần che khuất ánh trăng, thanh âm Ngôn Vọng vang lên: “Hôm nay ta sẽ giết người, để cho Ngôn Ấp biết hấn thấy chết mà không cứu có hậu họa gì!”

Lý Tịch nhắm mắt lại – Mạng ta thế là xong.

“Khoan đã!”

Có một người bước ra sau hòn giả sơn, Ngôn Vọng giật mình quay đầu lại, Lý Tịch cũng thấy được con người ngàn vạn lần không ngờ sẽ xuất hiện nơi đây – Ngôn Ấp.

Ngôn Vọng trở mắt nhìn người nam tử phong trần gió bụi kia, mãi một lúc mới lắp bắp: “...Hoàng thượng...”

“Buông Lý Tịch ra.” Ngôn Ấp đứng phía bên phải của Ngôn Vọng, hần thoáng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lý Tịch thì lạnh lùng bảo Ngôn Vọng: “Thả y ra.”

Tay nắm kiếm của Ngôn Vọng càng thêm siết chặt: “Người dựa vào cái gì chứ?”

“Ta biết trong lòng người không phục ta, người nhắm vào Lý thừa tướng chẳng qua muốn đả kích ta thôi. Được, hôm nay ta không phải là hoàng đế hay thúc thúc của người, chúng ta chỉ dùng thân phận nam nhân. Ta yêu cầu người thả Lý Tịch ra.”

Biểu tình Ngôn Vọng hoang mang: “Vì cái gì? Nếu người không phải quân vương cũng chẳng phải trưởng bối ta, vậy người có tư cách gì yêu cầu ta hả?”

“Chúng ta là nam nhi của Ngôn gia, người gia tộc chúng ta chưa bao giờ dùn dẩy sai lầm và trách nhiệm của mình lên đầu người khác. Phụ thân đã khuất của người chưa từng làm như vậy, các huynh trưởng của ta cũng chưa bao giờ như thế, cả diệt nhi của ta... Ngôn Khiêm cũng chưa từng làm như vậy. Việc của mình làm dù đúng hay sai cũng phải do bản thân gánh vác. Chỉ có như thế thì người của Ngôn gia mới chứng quân được thiên hạ này. Còn người thì sao hả? Dù người không có thế lực gì trong số các huynh đệ, nhưng vài năm gần đây người được phụ thân thiên vị rất nhiều. Bản thân người cũng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu rõ không dễ ngồi vững vị trí vương hầu này. Đối mặt với dã tâm của đệ đệ mình, chẳng những người không có tăng phòng bị ngược lại dễ dàng trúng quỷ kế của bọn chúng – Ta nghe nói người bị ám sát là lần đầu tiên trong ba tháng trước – Tình trạng của người hôm nay liệu có phải do ta và Lý Tịch không trợ giúp không? Ngôn Vọng, người hãy đặt tay lên ngực tự vấn, người có hổ thẹn hay không? Hôm nay người lỡ mạng xuất hiện, dù có thể giết được Lý Tịch thì người có năng lực đào thoát sao? Chẳng lẽ người muốn mấy lão thần đã dốc sức giúp người đào thoát vứt bỏ tính mạng sao? Ngôn Vọng, nếu thật vậy thì số trời định người sẽ không nắm được giang sơn. Nếu Ngôn Lâm và Ngôn Già không giết được người lần này thì lần tới sẽ được!” Dưới ánh trăng, ánh mắt Ngôn Ấp sáng ngời trong khi đôi mắt Ngôn Vọng càng ngày càng ảm đạm. Hần dứt lời thì lặng thinh, chỉ lạnh lùng nhìn Ngôn Vọng.

Vầng trăng từ tốn ló ra khỏi mây đen, ánh trăng rơi xuống cây lá khiến bóng cây phủ lên mặt Ngôn Vọng. Ánh mắt hần nhắm lại, rốt cuộc kiếm rơi cái choang xuống đất. Hần lão đảo thối lui trong thất thần bán loạn.

Đợi khi bóng người nọ khuất hẳn sau đường nhỏ Lý Tịch mới thở hốc ra. Người kia ôm chặt y vào lòng, trên người hần còn đầy mùi vị cát bụi gió sương. Ngôn Ấp vui mặt vào bên cổ Lý Tịch mà thở dài một hơi: “Tên tiểu tử đó cũng còn chút tự tôn.”

Lý Tịch lặng thinh ôm lấy người yêu của mình, bước chân lùi về tới khi lưng đụng phải thân cây đằng sau. Qua một hồi lâu y mới đẩy hần ra, sắc mặt hần đang vui mừng mà y thì chỉ bình thản: “Tại sao người lại đến đây?”

Ngôn Ấp không trả lời, dưới ánh trăng, ánh mắt Lý Tịch nói cho hần biết rằng sẽ có người nào đó bị xử lý.

Y tiếp tục nói: “Người biết rõ bản thân không được hoan nghênh ở Nam Cương mà còn dẫn theo ít binh như thế đến đây? Rõ ràng người mong cục diện của Nam Cương càng rối rắm thêm mà, vì sao lại đến đây?”

Ngôn Ấp không có đáp lời.

Y lại hỏi tiếp: “Người cũng biết lẽ như người có mệnh hệ nào thì sẽ có ảnh hưởng gì đến nhà Trần chúng ta không hả? Người cũng biết ta hao tâm tổn trí mới đổi được chút thái bình cho Nam Cương, người lại tính làm gì đây?” Có lẽ vì chuyện vừa rồi bị hoảng hồn chur trấn tĩnh mà câu hỏi của y nghe rất hung hăng.

Hần vẫn đứng đó lặng thinh.

Lý Tịch phát tay áo, sắc mặt đanh lại mà thối lui: “Nếu bệ hạ không trả lời được thì Lý Tịch chỉ có thể xin bệ hạ mau quay về càng nhanh càng tốt, để tránh nhiều chuyện đa đoan.”

Y tính phải tay mà đi nhưng chưa gì đã bị người kia níu lại. Y uất giận quay đầu thì hấn lại ôm chầm y vào lòng: “Người không có sao là tốt rồi...”

Cái ôm ấm hỉ khiến lòng dạ Lý Tịch xót đau. Con sợ hãi khi mũi kiếm chĩa vào cổ họng giờ mới dậy lên, lúc này y mới thấy tay chân mình lạnh ngắt.

Ngôn Ấp siết tay y mà trù mền bảo: “Được rồi, là ta đã sai.”

Y nhắm mắt lại.

Thanh âm người nọ vẫn vang lên: “Ta không nên vì ham muốn cá nhân mà tùy hứng làm loạn. Sự việc đúng là có cách giải quyết hay hơn, những lời nói với Ngôn Vọng khi nãy là sai. Bàng quan chính là trợ giúp.”

Lý Tịch choàng tay ôm lấy con người kiêu ngạo đang cúi đầu kia.

Tiếng ve sầu mùa hè lại ra rả kêu, gió nhẹ thổi lướt qua ngọn cây, tiếng côn trùng thấp thoáng lúc vang lúc dịu trong đêm. Đây là buổi tối trong lành nhưng lại ấm áp, xa xa ánh đèn sáng tỏ, tiếng ăn uống linh đình náo nhiệt của yến tiệc vang dội ra. Nhưng tất cả đều rất xa xôi.

Ánh trăng như nước trong ngày trời quang đãng chiếu soi chỗ hai người đứng. Một cảnh sóng vai như thế tựa như có thể chống đỡ hết thủy mưa gió thất thường.

-0-

Nửa tháng sau, Lý thừa tướng khải hoàn quay về đại công cáo thành. Ngôi vị Nam Định vương truyền cho người con thứ hai là Ngôn Lâm, cuộc loạn lạc của Nam Cương cũng bình định sau Ngôn Lâm. Còn người con thứ tư, Ngôn Già thì được ban thưởng thái ấp vốn thuộc về Nam Định vương, là vùng đất phì nhiêu màu mỡ của Nam Cương. Nói tóm lại, kế của Lý Tịch không mới nhưng hữu dụng, đúng là “hai phương giao chiến ba mươi hồi nhưng đều được thưởng.” Cho người hiện đại nhìn vào cũng chỉ biết kêu quả là chiến thuật “đại bồng gia kim nguyên, cây quý thêm tiền tài” mà.

Tuy không phải nước cờ cao minh gì, nhưng vì giai đoạn trước Ngôn Lâm và Ngôn Già giằng co với nhau đều tự tiêu hao sức lực mình nên cả hai đều vô lực phản kháng. Từ đó về sau Nam Cương được yên ổn rất nhiều năm. Đương nhiên lúc sau lại có biến loạn nổi lên, nhưng chuyện đó nằm ngoài ngoại truyện này rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, khi Lý thừa tướng quay về thì rốt cuộc mọi người đã hiểu ra nỗi khổ không thành thân của y. Theo nguồn tin đáng tin cậy thì Lý thừa tướng là đệ tử thành kính của lễ Phật, nếu chẳng phải do có vì thiên hạ thì ngài đã sớm vứt đi trần duyên mà xuất gia. Nhưng Lý thừa tướng tiêu tụy đứng trước Phật mà thề rằng, cuộc đời này tuyệt không thành thân, nguyện tận tâm tận sức cho thiên hạ bá tánh.

Vì sao biết được những lời đó ư? Nghe nói hình như thì là mà vị cao tăng nào đó ở Nam Cương biết được. Lý Tịch thừa tướng đại nhân vừa vào Nam Cương thì trước tiên là bái phỏng vị cao tăng này đó!

Tuy lý do này kể ra khiến người ta rất ư là phiền muộn, nhưng rồi có người trong số kẻ trung thần nghĩa sĩ với Lý Tịch đại nhân cũng tọc mạch đi nghiên cứu, xem vị cao tăng kia có phải mỹ thiếu niên hay không. Kết quả đương nhiên là thất vọng ê chề mà về, lại bị một cú đau từ “đội hộ vệ của Lý thừa tướng” mới nổi dậy nên không giải quyết được gì.

Cũng chính là từ sau đó mà Lý Tịch đại nhân có được một đám người trung thành ủng hộ, đại đa số là nữ tử từ mười sáu tuổi đến sáu mươi tuổi, nguyên do là... “Người ta đủ anh tuấn mà lại đủ sâu muộn, hơn nữa ai cũng không thể chiếm y được!” Khi nói câu này, thể nào bằng hữu nữ cũng chỉ ra tâm trạng của Tây Thi, chỉ tội cho nam tử xung quanh thấy muốn hộc máu ghê.

Mà chính cái gọi là thật thật giả giả, giả giả thật thật, không ai biết cái nào là thật mà cái nào là giả đó.

– Hết bộ –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-tay-che-troi>